JACQUELINE BAIRD

COPILUL DE SF. VALENTIN

THE VALENTINE CHILD

Traducător: Mihnea Columbeanu

Oare Sfântul Valentin avea să joace rolul lui Cupidon?

Când s-a născut copilul lui Zoë, în ziua de 14 februarie, a părut cel mai firesc lucru să fie botezat Valentine. Dar, în ceea ce-o privea pe Zoë, Valentine fusese singurul lucru romantic din scurta ei căsnicie cu Justin Gifford. Şi, întrucât Justin declarase ferm că nu voia s-o mai vadă niciodată, Zoë nu avusese ocazia să-i spună că avea un băieţel. Apoi, însă, s-a întâmplat un lucru de neconceput: Valentine s-a îmbolnăvit grav, iar Zoë şi-a at seama că ar fi fost în stare să facă orice pentru a-l salva – chiar şi să-şi seducă propriul soţ!

— El e Val, fiul nostru – motivul pentru care am venit aici.

Nu vedea ce rost ar fi avut să atenueze lovitura; Justin nu merita consideraţia ei. Ţinuse el seama vreodată de sentimentele ei?

Justin făcu un pas înainte şi luă fotografia. Îi aruncă o privire, iar Zoë îl văzu devenind ţeapăn.

— Spui tu că e fiul nostru; copilul ăsta ar putea fi al oricărui bărbat, spuse el cu un cinism de gheaţă. Parcă-mi amintesc că întotdeauna luai măsuri de prevedere. Mă crezi idiot, Zoë? Ai descoperit cât de bogat sunt acum, asta e?

Noroc că Zoë stătea jos, altfel s-ar fi prăbuşit, auzindu-l cum îşi renega copilul. Crezuse că era pregătită pentru orice eventualitate, dar niciun moment nu-i trecuse prin minte că Justin îşi putea pune la îndoială rolul jucat în conceperea copilului. Îl privi cu ochii împăienjeniţi de durere şi o furie crescândă pe care nu încerca să şi-o ascundă.

— Nu, nu de banii tăi am nevoie, ci de tine.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

Buzele lui erau calde pe pielea sensibilă a gâtului ei. La un moment dat, Nigel îşi scosese tricoul, şi-i simţea căldura trupului prin bluza subţire de mătase. Închise strâns ochii, spunându-şi că-i plăceau sărutările lui. Era Nigel – prietenul ei, colegul ei şi, în curând, amantul ei.

Zăceau răsturnaţi pe canapea, în apartamentul din Londra al lui Zoë, şi nu se auzea alt sunet decât respiraţia grea a lui Nigel. Zoë îi simţi degetele la nasturii bluzei şi se crispă, apoi făcu un efort să se relaxeze. Nu ea plănuise totul? Avea douăzeci de ani şi era încă fecioară! Iar acum avea să devină în sfârşit femeie! Atunci, de ce o lua cu greaţă?

Acest gând o făcu să încremenească şi, împingând pieptul lui Nigel, spuse:

— Nu, Nigel. Ridică-te.

Agitaţia care urmă fu nedemnă, frizând ridicolul. Zoë ieşi de sub trupul lui prăvălit

deasupra, dar îl lovi involuntar cu cotul în ochi, iar ţipătul lui de durere fu acoperit de ţârâitul soneriei, urmat de nişte bătăi puternice şi repezi în uşă.

— Salvaţi de clopoţel! murmură Zoë, repezindu-se spre uşă. Vizitatorul nocturn risca să trezească toată casa. Apartamentul ei era unul dintre cele şase ale unui conac victorian transformat.

Deschise uşa, gata să întrebe ce se întâmplase, şi se opri. Rămase cu gura căscată, trecându-şi o mână mică prin claia ciufulită de păr blond-argintiu, pe care şi-l înlătură din ochi ca să vadă mai bine. Nu putea fi adevărat… Şi totuşi, el era… Justin Gifford.

O secundă, îl văzu pe vechiul Justin, aşa cum fusese înaintea acelei nopţi fatidice când Zoë împlinise optsprezece ani. Îi zâmbea tandru, cu ochii negri plini de o emoţie nebănuită.

— Justin.

Îi rosti numele şi ridică mâna ca pentru a-l atinge, dar Justin trecu pe lângă ea, intrând în

cameră. Zoë închise uşa şi se întoarse. Era clar că privirea tandră fusese doar o părere.

— Deci, asta te-a oprit, rupse glasul lui Nigel tăcerea încordată. Ai auzit clopoţelul.

Zoë aruncă o privire spre Nigel, care stătea pe canapea, chinuindu-se să-şi ia din nou tricoul pe el, apoi se uită la Justin.

Comparaţia era inevitabilă. Nigel arăta ca un băiat de douăzeci şi unu de ani, roşu la faţă şi frustrat – ceea ce şi era. Pe când Justin, la cei treizeci şi cinci de ani ai lui, înalt de un metru optzeci, emana o incontestabilă aură de masculinitate arogantă şi sofisticată. Sigur de locul şi puterea lui în lume, ca avocat de succes cu un viitor strălucit, lansat de faptul că era unul dintre cei mai tineri judecători numiţi vreodată în magistratură, îi domina pe cei din jur fără să încerce măcar.

O făcea şi acum! Stând în mijlocul camerei, cu pardesiul lung de caşmir drapat lejer peste umerii laţi. Pe sub el, un pulover negru de lână, pe gât, se mula pe contururile pieptului musculos, iar

jeanşii negri îi stăteau strânşi pe picioarele lungi. Părul negru ca noaptea îi era zbârlit, lucru necaracteristic pentru el, iar dispreţul din ochi, când îşi dădu seama dintr-o privire ce se întâmplase, era incontestabil.

Măsură cu privirea silueta măruntă şi răvăşită a lui Zoë, în ochii căprui şi adânci cu o lucire de furie care ar fi făcut să tremure şi un şarpe…

— Amantul tău locuieşte la tine? întrebă el cu glas aspru.

Zoë se încordă, ştergându-şi nervoasă de blugi palmele umede. Îşi înfipse degetele de la picioare în covorul pufos, îndreptându-şi umerii, într-o încercare zadarnică de a-şi mai înălţa statura măruntă. Îşi înclină capul pe spate, privind în sus spre ochii furioşi ai lui Justin.

— Nu cred că te priveşte, Justin. Mai la obiect, ce cauţi aici la ora asta?

Era mândră – glasul îi suna ferm, când în sinea ei tremura. Nigel n-o ajuta nici el prea mult, trăgându-şi tricoul în jos şi ştergându-se la ochi cu

cealaltă mână, încât arăta ca un mascul ameţit de o doză de tranchilizate.

— Mă priveşte fiindcă aşa vreau eu, Zoë.

Justin făcu un pas spre ea, dominând-o cu silueta lui masivă. Zoë nu avea unde să se ducă; ajunsese cu spatele lângă uşă.

— Preferi genul ăsta de piţigăiaţi? întrebă caustic Justin. Nu pot spune că-ţi admir gusturile. Descotoroseşte-te de el. Imediat!

— Nigel e musafirul meu… se bâlbâi Zoë.

— Locuieşte aici? i-o reteză Justin.

Şi, apucând-o de braţ, i-l răsuci la spate, în timp ce mugea spre Nigel:

— Băi… cutărică! Valea!

Nigel se ridică în picioare.

— Stai, dom'le, puţin! Cine naiba te crezi? Zoë şi cu mine…

— Să nu te-aud cu nicio „Zoë"! Şterge-o până nu te dau eu afară!

Zoë îl mai văzuse pe Justin furios, dar niciodată atât de necontrolat.

— Mai bine pleacă, Nigel, spuse ea încet.

Mâna cu care Justin îi strângea încheietura se relaxă uşor.

— E-n regulă. Justin e partenerul unchiului meu. O să fie totul bine, îl asigură ea.

Şi fu eliberată. Îşi frecă involuntar încheietura mâinii, în timp ce se îndepărta de Justin.

După încă vreo câteva obiecţii de formă, Nigel plecă. Zoë n-ar fi putut să-l condamne. Îl cunoscuse pe Justin Gifford pe vremea când era doar o fată de paisprezece ani speriată şi cu inima frântă, care tocmai îşi pierduse părinţii actori într-o catastrofă aviatică în California. Fusese luată de la şcoala ei cu internat din Portland, Maine, pentru a fi dată în grija singurului ei neam, unchiul Bertie Brown, în Anglia.

Îşi amintea ca şi cum ar fi fost ieri. Născută şi crescută în State, cu o mamă americană şi un tată englez, ajunsese într-o ţară străină, într-o casă veche şi uriaşă, „Black Gables”, cu un unchi pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Stătea ghemuită pe canapeaua de sub

fereastra dinspre grădină, când un glas profund întrebase încet:

— Ai păţit ceva, fetiţo?

Ridicase privirea, spre cei mai adânci ochi căprui pe care-i văzuse vreodată şi chipul bronzat şi atrăgător al lui Justin Gifford. Înalt şi clădit ca un fundaş la fotbal, cum o şi dovedea nasul rupt, o luase pe genunchi şi o consolase, iar Zoë se îndrăgostite pentru prima oară.

Îl privi prudentă; tremura efectiv de furie, iar Justin într-o asemenea stare era periculos. Nu-l mai văzuse înfuriat decât în noaptea aceea îngrozitoare când împlinise optsprezece ani. Justin venise la petrecere cu o roşcată după el – Janet Ord – iar Zoë fusese devorată de gelozie.

De când se mutase la unchiul ei şi-l văzuse prima oară pe Justin, îl adorase, deşi la douăzeci şi opt de ani avea de două ori cât vârsta ei. Justin îşi petrecuse multe weekenduri acasă, în Surrey, şi întotdeauna se purtase foarte frumos cu Zoë. Stăteau de vorbă, râdeau şi jucau tenis împreună.

În fiecare an, de Sfântul Valentin, la Black

Gables sosea câte o carte poştală cu mesajul: „Mă gândesc la tine. Prietenul tău înalt, brunet şi chipeş”. Era expediată din Londra şi, cum Justin era singurul bărbat pe care-l cunoştea în oraş, Zoë păstrase cu grijă felicitările, ca simboluri ale iubirii lui. În inima ei de fată, credea sincer că o iubea la fel de mult cum îl iubea şi ea pe el.

La aniversarea ei, toate acestea se schimbaseră. Furioasă că adusese cu el o femeie, Zoë stătuse trează până la patru dimineaţa, aşteptându-l să se întoarcă după ce o ducea pe Janet acasă, după care încercase să-l seducă.

Amintindu-şi, un zâmbet amar îi răsfrânse buzele. Nu reuşise. Justin îi aruncase o singură privire pătrunzătoare, aşa cum stătea în faţa lui într-o cămaşă de noapte transparentă, şi izbucnise în râs.

— Fugi la culcare, fetiţo, până nu capeţi mai mult decât te-ai aşteptat, spusese el tărăgănat şi batjocoritor.

În schimb, Zoë îşi aruncase braţele pe după gâtul lui şi-i lipise de el trupul zvelt, cerându-i s-o

sărute… Iar ceea ce urmaşe, îi rămăsese întipărit în minte pentru totdeauna…

— Poate c-am s-o fac… mârâise el, în timp ce o cuprindea cu braţele lui puternice.

Capul brunet i se coborâse, şi începuse să-i devoreze gura cu sărutări dure, pătimaşe.

La început, acea pasiune o făcuse să exulte, dar Justin nu se îndurase la nicio concesie faţă de tinereţea şi inocenţa ei, iar când mâinile lui mari şi puternice începuseră să-i cutreiere trupul tremurător, iar Zoë simţise deplina forţă a agresivităţii lui masculine, fusese dintr-odată îngrozită de sălbăticia pe care o dezlănţuise şi strigase să se oprească.

De-atunci, nu mai fuseseră prieteni. Zoë avusese grijă să nu se afle la Black Gables când Justin venea în weekend. Nu-i fusese greu – învăţa la un colegiu de arte şi se mutase în propriul ei apartament, aşa că-n ultimii doi ani îl văzuse destul de rar.

Un glas gros, scrâşnit, îi risipi amintirile tulburi.

— Încheie-te la bluză, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce…?

Zoë se privi şi simţi cum i se înroşeau obrajii palizi.

— A!… exclamă ea.

Avea bluza descheiată până la talie, dezvăluindu-i sânii tari şi ridicaţi, abia ascunşi sub o fâşie de dantelă albă. Cu degete tremurătoare, îşi încheie nasturii. Nu-l mai văzuse pe Justin de-o veşnicie, dar era îngrozită să-şi dea seama că încă mai avea puterea s-o facă să se îmbujoreze ca o şcolăriţă amorezată.

Trăgând adânc aer în piept, înălţă cu curaj capul, ochii ei albaştri înfruntându-i pe cei căprui şi furioşi ai lui Justin.

— Ai cumva vreo explicaţie pentru că ai dat buzna la mine-n apartament în toiul nopţii? Sau, poate, ai băut? adăugă ea cu toată aroganţa de care era în stare.

Cât ai clipi din ochi, chipul lui deveni de nepătruns, ascunzându-şi orice expresie.

— Îmi pare rău, Zoë – ai dreptate, desigur. Eşti femeie în toată firea. Viaţa ta personală nu mă priveşte.

— Ce admirabil din partea ta c-o recunoşti, murmură ea rar, sarcastic.

— Lasă ironiile şi stai jos. Am o veste proastă.

— O veste…?

Deodată, pe Zoë o cuprinse o presimţire îngrozitoare. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat că numai o care catastrofă l-ar fi adus pe Justin în apartamentul ei, în toiul nopţii.

Porni spre el; mâna ei mică îl prinse de antebraţ.

— Ce s-a întâmplat?

Faţa ei frumoasă pălise; cerceta din ochi trăsăturile aspre ale lui Justin.

— Nu cumva…?

— N-am cum să ţi-o spun cu menajamente. Bertie a suferit un atac de cord grav şi e la terapie intensivă, în spitalul local. Te duc la el.

* * *

— O să-şi revină, Justin?

Zoë îi punea aceeaşi întrebare pentru a suta oară, în timp ce stăteau pe banchetă, în sala rece de aşteptare a spitalului.

Capul brunet al lui Justin se întoarse spre ea, cu o expresie plină de compasiune.

— Sigur că da, micuţo. Unchiul tău Bertie e un luptător.

Şi, cuprinzându-i cu braţul umerii supli, o strânse lângă el.

— Stai liniştită şi încearcă să te odihneşti, da?

Cu cealaltă mână, îi înlătură de pe frunte bretonul blond.

— O să am eu grijă de tine; în fond, pentru asta există prietenii, nu?

Îi zâmbi blând, strângându-i uşor umărul.

Încurajată de cuvintele lui liniştitoare, Zoë uită de orice umilinţă, de toată stânjeneala care o făcuse să-l evite în ultimii doi ani. În schimb, îşi

ridică ochii albaştri ca safirele spre chipul lui aspru şi întrebă:

— Suntem din nou prieteni?

Răspunsul era „da”.

Două săptămâni mai târziu, când Bertie fu externat din spital, cu o lună înainte de Crăciun, Zoë renunţă la apartament şi se întoarse cu unchiul ei la Black Gables, mulţumită să facă naveta în fiecare zi, până la Magnum Advertising, în Londra, unde lucra ca graficiană, dacă asta însemna să-şi petreacă timpul liber împreună cu unchiul ei.

* * *

Zoë intră în camera pentru micul dejun aproape dansând.

— Bună dimineaţa, unchiule Bertie.

Sărută scurt obrazul pergamentos al bătrânului aşezat la masa de brad.

— Arăţi mai bine azi, îi spus ea zâmbind, deşi în realitate era îngrijorată.

Făptura lui înaltă, cu oase masive, părea să se împuţineze de la o zi la alta. Părul argintiu, cândva frumos, acum arăta flasc, lipsit de viaţă. Totuşi, Zoë nu-şi manifestă îngrijorarea, întrebându-l în schimb:

— A venit vreo scrisoare pentru mine, azi?

— Da, două, pisicuţo, îi zâmbi cu drag unchiul ei. Şi-ţi mulţumesc.

Îi arătă o carte poştală, cu un iepure mare şi roşu care stătea într-o inimă.

— Ai fost foarte bună că te-ai gândit la mine.

Chicotind, Abby luă cele două plicuri şi, aşezându-se pe cel mai apropiat scaun, le deschise. Unul se vedea clar că era de la Bertie.

— Ştii, unchiule, pe astea nu trebuie să le semnezi... îi explică ea.

Apoi ochi îi deveniră visători, la vederea următoarei felicitări de Sfântul Valentin, pe care scria:

„Mă gândesc la tine. Prietenul tău înalt, brunet şi chipeş”.

Ştia că era de la Justin, iar în seara aceea

avea să-i spună că o ştiuse tot timpul. În sfârşit, avea destulă încredere în sine însăşi şi în noua relaţie adultă dintre ei.

În ultimele luni, Justin fusese un reper ferm în viaţa lor, vizitându-i aproape în fiecare weekend. Ieşiseră ocazional la cină, iar Justin o dusese la teatru, la operă şi, cel mai important lucru dintre toate, în fiecare seară o săruta la despărţire, lăsând-o să jinduiască după mai mult. Astă seară, însă, Justin o ducea la Balul de Sfântul Valentin al Societăţii de Drept, într-un hotel de lux din Londra, iar Zoë ştia că urma să fie o seară deosebită.

— Azi nu lucrezi, domnişoară? o smulse din reverie glasul Unchiului Bertie.

— Nu, am zi liberă, şi-am să mă răsfăţ cu neruşinare, fiindcă Justin mă duce la bal.

— Înţeleg…

Ochii albaştri apoşi ai bătrânului de încreţiră la colţuri.

— Bine. E un tânăr de soi. Nici n-ai putea să găseşti unul mai bun.

— Ştiu, încuviinţă ea cu un zâmbet îndrăzneţ.

* * *

Peste douăsprezece ore, Zoë îl auzi pe Justin sosind, în timp ce-şi retuşa pentru ultima oară rujul. Rareori de deranja mult cu machiajul, având un ten curat şi neted, dar în seara aceea ieşea în oraş, şi era mulţumită de rezultat.

Avea ochii enormi, cu genele şi sprâncenele fardate subtil, iar o undă slabă de culoare pe pleoape îi scotea în evidenţă albastrul scânteietor al irişilor. Folosise un fond de ten deschis, care-i dădea tenului ei un lucru aproape translucid. Şi-şi jurase cu curaj gura lată, cu buze pline, într-o nuanţă aprinsă de roşu ca al cireşei, care se potrivea perfect cu rochia.

Rochia era un vis, îşi spuse ea fericită, plutind afară din cameră şi pe scară în jos, spre holul unde o aşteptau unchiul ei şi Justin. Croită din satin cireşiu, avea mâneci scurte şi bufante care porneau din corsajul strâns, în formă de

inimă, îngustat în talie pentru a se termina cu două vârfuri brodate deasupra şoldurilor, după care poalele se evazau larg, peste un jupon din straturi vaporoase de plasă neagră.

Justin – înalt, brunet şi incredibil de impresionant, într-un costum de seară negru, conservator – se apropie de scară şi-i întinse mâna. În timp ce cobora ultimele trepte, ajutată de el, Zoë se simţi ca o prinţesă.

— Ai devenit o femeie uluitor de frumoasă, Zoë. Arăţi absolut încântător.

În ochii lui negri luceau admiraţia şi încă o stare – dragoste, spera Zoë.

— Vă mulţumesc, prea bunule domn, răspunse ea cu cochetărie.

Gura fermă a lui Justin se arcui într-un zâmbet răutăcios.

— Dar ştiam că ar fi trebuit să întreb. Nu mă pricep deloc la romantismele astea.

Şi, în timp ce-i o cutie de celofan transparent, adăugă, ridicând din umeri:

— Pentru tine. Şi înainte de a spune ceva,

până şi eu ştiu că un buchet de trandafiri roşii nu se potriveşte cu rochia. Îmi pare rău…

— Îmi plac foarte mult, dar nu trebuia; felicitarea de Sfântul Valentin mi-a fost întotdeauna de ajuns, declară ea, cu o sclipire fericită în ochi. Aşteaptă să-mi iau capa; buchetul se va potrivi de minune cu ea.

Şi, repezindu-se înapoi la etaj, nu observă expresia nedumerită a lui Justin, nici nu-i auzi murmurul:

— Ce felicitare…?

— Sunt gata! declară Zoë când se întoarse, întinzându-i lui Justin pelerina de catifea ca să i-o pună pe umeri. Se înfioră de plăcere, când degetele lui puternice îi atinseră pielea, încheind capa şi prinzându-i solemn trandafirii roşii pe catifea, deasupra sânului stâng.

După ce Unchiul Bertie le ură distracţie plăcută, Justin o conduse la maşină – un B.M.W. negru şi lucios – şi se aşeză la volan.

Era partenerul perfect; insistă să danseze cu ea toate dansurile, iar seara dobândi treptat o

magie proprie. Zoë nu putea să nu observe respectul şi stima cu care-l tratau colegii. Auzi, în camera de toaletă a doamnelor, că din câte se vorbea avea să fie negreşit pe următoarea listă a judecătorilor şi, când se întoarse în sala de bal, nu se putu abţine să-l tachineze necruţător, fluturându-şi genele dese:

— Ce companie aleasă! O, conaşule, teamă mi-i că-mi daţi ameţeli!

— Ţi-aş da eu mult mai mult, replică el ironic, zâmbindu-i, glumeaţă mică ce eşti!

— Cine, *moi?* Pe cinstea mea! Jur că spun adevărul şi numai adevărul, onorată instanţă! declară ea, apăsându-şi o mână peste inimă.

— O cauţi cu lumânarea, micuţo, o preveni Justin.

Şi o cuprinse în braţe, purtând-o spre ringul de dans.

— Dacă… sau… când… continuă el, rostind cuvintele cu pauze, în timp ce se mişcau alene pe ring, în acordurile lascive ale „Melodiei descătuşate”, voi fi… numit… judecător…

Îi strânse mâna într-a lui, pe piept, în timp ce cu cealaltă mână îi mângâia spatele, urcând spre ceafă, până sub cascada mătăsoasă a părului blond.

— ...nu pe „Melodia descătuşată” vom dansa, iubirea mea.

Îi ridică faţa spre el, murmurându-i la ureche.

— Te voi condamna să fii încătuşată de mine pe viaţă.

Şi-şi coborî gura peste a ei, într-un sărut uşor ca atingerea unei aripi de fluture.

Zoë se agăţă de el, cu ochii strălucindu-i ca două stele. Sânii ei tari, lipiţi de pieptul lui, palpitau de excitaţie, în timp ce inima-i bătea dezordonat.

— Numai dacă... şopti ea, lingându-şi buzele dintr-odată uscate.

Ochii lui căprui îi urmăriră mişcarea limbii.

— Nu dacă – ci *când,* preciză scrâşnit Justin.

Şi-şi strânse braţele împrejurul ei, până când Zoë, chiar şi prin toate straturile rochiei, îi putu

simţi dorinţa bărbătească şi în sfârşit recunoscu în sinea ei că nimic nu se schimbase: slăbiciunea adolescentină se transformase în dragostea unei femei pentru un bărbat.

— Hai să ieşim de-aici, îi spuse el insistent.

— Dar e abia unsprezece…

— După cum mă simt acum, n-am să supravieţuiesc până la miezul nopţii.

Ochii li se întâlniră şi se susţinură – fără ironie, fără amuzament, doar cu o nevoie elementară, primordială.

— Da… încuviinţă ea încet.

* * *

La întoarcere în apartamentul lui Justin, abia dacă observă interiorul; avea ochi numai pentru el.

Justin îi scoase pelerina de catifea, lăsând-o să cadă pe jos, apoi o luă de mână şi traversară în grabă un hol, până într-o cameră spaţioasă – dormitorul lui! Zoë ezită, privindu-i cu teamă patul

imens. Oare era gata pentru aşa ceva? Justin, însă, răspunse în locul ei la întrebare:

— Zoë.

Îi cuprinse faţa mică în mâinile lui puternice şi-i înclină capul pe spate, cu ochii căprui atât de întunecoşi încât păreau aproape negri.

— Nu-ţi fie frică. Ştii bine că niciodată nu ţi-aş face niciun rău. Dar am senzaţia că te-am aşteptat vreme de veacuri… Nu pot să mai aştept.

Gura lui o atinse uşor pe a ei.

— Mi-am dat cuvântul că voi face totul aşa cum se cuvine, şopti el, cu buzele lipite de ale ei.

Zoë îl cuprinse pe după gât, simţind că inima i se topea de iubire…

— Ce să faci? îl încurajă ea, cu un zâmbet visător.

Mâinile lui coborâră, una cuprinzând-o de talie, cealaltă strecurându-se în buzunarul sacoului.

— Îţi cer să fii valentina mea, în noaptea asta şi pentru totdeauna. Să fii soţia mea, preciză el răguşit.

Şi, retrăgându-se puţin, îi arătă cutiuţa de catifea cu inelul.

Zoë, cu ochii înlăcrimaţi de bucurie, luă cutia şi o deschise. Îi scăpă o exclamaţie de încântare la vederea inelului cu diamante şi safire.

— Pune-mi-l în deget, îi ceru ea, întinzând o mână tremurătoare.

Justin îi strecură inelul pe degetul inelar.

— Să înţeleg că răspunsul e da? întrebă el încet, înainte de a o învălui din nou în braţe.

Îşi înclină capul brunet şi o sărută îndelung, tandru.

La îndemnul său, buzele lui Zoë se despărţiră; limba lui Justin o mângâie seducător pe dinăuntrul gurii, şi fu pierdută. Era cu totul la discreţia lui.

— Şi acum, am voie să-mi despachetez valentina? Pe tine, inima mea, murmură el cu buzele pe obrazul ei, în timp ce-i presăra sărutări mărunte pe toată faţa, pe pleoape, pe arcul suplu al gâtului, iar mâinile îi găseau fără greş fermoarul rochiei.

* * *

N-avea niciun rost; nu putea să mai suporte; trebuia să plece pentru un timp. Capul îi bubuia şi, dacă trebuia să mai asculte o singură formulă ipocrită de condoleanţe pentru moartea Unchiului Bertie, avea să cedeze complet.

— Te simţi bine, Zoë?

Ridică privirea spre ochii căprui şi îngrijoraţi ai lui Justin, încercând să zâmbească.

— Am să-mi revin, când se va termina totul.

Un braţ puternic îi sprijini talia îngustă, iar Zoë se relaxă lângă trupul dur şi musculos al bărbatului cu care era măritată de două luni. Uneori, încă mai trebuia să se ciupească pentru a se convinge că ea şi Justin erau într-adevăr căsătoriţi.

— Zoë, o readuse la realitate glasul repezit al lui Justin.

Ridică ochii albaştri spre el.

— Mi-e bine.

— Ba nu ţi-e, o contrazise el răstit.

Mâna i se strânse puţin pe talia ei.

— Retrage-te în ascunzătoarea ta, şi voi avea grijă să nu fii deranjată o vreme.

Îşi duse mâna la spatele ei şi o întoarse spre uşă.

Justin o cunoştea atât de bine, îşi spuse Zoë, strecurându-se pe uşa din faţă şi pornind direct spre canapeaua de sub fereastră. Ghemuindu-se după draperie, se uită afară. Lumina limpede şi strălucitoare a zilei de mai se reflecta de pe iarba lucioasă care cobora spre râu, le cărui meandre şerpuiau argintii prin fundul grădinii.

O zi prea frumoasă pentru o înmormântare! Zoë oftă adânc, iar pe obraz i se rostogoli încet o lacrimă. Unchiul Bertie… mort…

Se şterse la ochi cu dosul mâinii. Înmormântarea fusese ultimul act din existenţa unui om care avusese o viaţă exemplară. Printre vizitatorii din hol se numărau câteva dintre cele mai ilustre nume din ţară, care veniseră să-şi aducă ultimul omagiu.

Unchiul Bertie fusese un judecător eminent, destinat unuia dintre cele mai înalte posturi din magistratura engleză, până în noiembrie, când suferise infarctul.

Zoë închise ochii şi se rezemă de perete, cu picioarele strânse sub ea. Ştia că avea să-i simtă lipsa. Dar – slavă Domnului! – îl avea pe Justin; nu era singură, iar unchiul Bertie fusese încântat când se căsătoriseră.

Zâmbind uşor, îşi privi inelul scânteietor de logodnă şi banda palidă de aur de lângă el. Apoi suflă spre fereastră, aburind geamul, şi desenă cu degetul arătător, copilăreşte, o inimă în care scrise iniţialele SE ŞI JG, împreună cu o săgeată cam nesigură, în amintirea balului de Sfântul Valentin.

Oftă. Cine-ar fi crezut că, peste două luni, unchiul Bertie avea să moară? apoi auzi vocea doamnei Sara Blacket, soţia unuia dintre partenerii din firma de drept a lui Justin, spunând:

— E o casă magnifică. Gifford s-a aranjat foarte bine, chiar dacă a trebuit să se-nsoare cu

nepoata bătrânului ca s-o obţină.

Auzi acolo, la caţa aia bătrână şi obraznică! Zoë fu gata să iasă de după draperie, când recunoscu altă voce – a lui Mary Master, soţia unui judecător de la Curtea Supremă.

— A, nu cred că Justin s-a însurat din interes. Fac un cuplu fermecător, şi se vede de la o poştă că ea îl adoră.

— Nu zic că fata nu-l iubeşte, dar Harold al meu mi-a spus c-a auzit că Bertie Brown, când şi-a dat seama că era pe moarte, i-a oferit lui Justin postul lui de la conducerea camerei, cu condiţia să se-nsoare cu nepoată-sa. Voia s-o vadă aşezată la casa ei, înainte de a muri.

— Mi-e greu să cred. În orice caz, ceilalţi parteneri au avut şi ei un cuvânt de spus în povestea asta, replică Mary Master.

— Toată lumea ţinea la Bertie, şi care dintre ei i-ar fi refuzat ultima dorinţă? Cum spunea Harold, fata e fermecător de frumoasă, mignonă – ca o păpuşă rară de porţelan de Dresda – dar tânără şi nu prea potrivită pentru un mascul viril

şi agresiv ca Gifford. În trecut, avea gust la cucoanele voinice şi pieptoase, mai apropiate de vârsta lui. Mai ţii minte dineul de Crăciun de-acum doi ani, când a venit cu roşcovana aia? Harold mi-a spus că se puneau pariuri dac-aveau să-i rămână lăptăriile acoperite până la desert.

— Vai de mine, Sara! exclamă Mary. Întreci măsura – şi, oricum, pe vremea aia Justin nu era în relaţii cu Zoë. Era liber şi independent.

Zoë se crispă după perdea, roşie la faţă; nu-i venea să creadă ce spunea acea Blacket. Nu voia să creadă.

— Mă crezi sau nu, Mary, dar nu m-ar deranja să fiu o muscă pe perete când se va citi testamentul. Bertie s-a împrietenit cu Justin Gifford când băiatul era adolescent, iar tatăl lui murise – se pare că fuseseră vechi prieteni. Pun pariu că Gifford va moşteni cel puţin jumătate din averea bătrânului, dacă nu chiar mai mult. Nu-i tocmai cinstit faţă de Zoë, singura lui rudă rămasă în viaţă.

— Şi ce importanţă are? Sunt căsătoriţi, toate

se vor împărţi acum egal.

Zoë o auzi pe Mary Master răspunzând, dar mai slab – cele două femei ieşeau din cameră. Era însă atât de şocată, încât nu putea să se mişte din loc.

— Exact asta voiam să spun şi eu! răsună vocea ascuţită a lui Sara Blacket, în timp ce închidea uşa. Gifford e un om foarte ambiţios şi, făcându-i pe plac bătrânului, s-a asigurat de două ori că ia aproape totul sub control. N-o văd deloc pe tânăra Zoë implicându-se în finanţe – e mai degrabă genul artistic.

Zoë privi inima pe care o desenase pe geam; aburii se ştergeau, forma dispărea – un semn de rău augur! „Nu fi proastă!” îşi spuse ea şi ridică imediat mâna, ştergând fereastra. Dar nu-şi putea şterge la fel de uşor şi îndoielile din minte. Putea fi adevărat? Oare unchiul Bertie insistase ca Justin să se însoare cu ea? Nu, în niciun caz! îi răspundea glasul raţiunii. Justin o iubea, nu?

Reacţiona exagerat. Sara Blacket era o bârfitoare băgăreaţă şi atotştiutoare, al cărei soţ,

cel mai vârstnic din cameră, voise să ajungă el însuşi şef. Justin îi spusese. Era clar că o rodea invidia.

— Zoë? Zoë?

Glasul lui Justin îi risipi gândurile tulburate şi, netezindu-şi pe şolduri rochia de jerseu negru, Zoë porni spre uşă. Aceasta tocmai se deschidea, iar Justin intră, cu o privire îngrijorată.

— A, aici erai! Le-am văzut pe Mary şi Sara ieşind. Înţeleg că n-ai avut parte de liniştea pe care o căutai, adăugă el, cuprinzând-o pe după umeri. Judecătorul Master aşteaptă în cabinet, iubito. E timpul să ne luăm rămas-bun de la oaspeţi, după care se va citi testamentul. Te simţi în stare, sau preferi să aştepţi? Nu e nicio grabă?

— De ce? Fiindcă ştii ce conţine?

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze, repezite, înainte de a le putea opri.

— Nu, nu ştiu.

Justin o întoarse cu faţa spre el, încercuindu-i talia cu braţele, şi o privi atent.

— Mă gândeam la tine; pari obosită. Ai avut o

zi grea.

În braţele lui, conştientă de căldura şi tandreţea din expresia cu care o privea, Zoë îşi reproşă că, un moment, se îndoise de el. Dar nu-şi putea ţine în frâu limba. Îl iubea şi avea nevoie de asigurarea lui.

— Mă iubeşti cu adevărat, nu-i aşa, Justin? întrebă ea încet, cu o luminiţă rugătoare în adâncurile de safir ale ochilor.

— Sigur că da, prostuţo. Doar m-am însurat cu tine, nu?

Şi capul brunet i se aplecă, acoperind lumina, în timp ce-i dăruia un sărut nespus de tandru.

— Justin… murmură ea.

— Uşurel, Zoë. Nu e momentul.

Zoë îşi ridică spre el ochii înceţoşaţi de pasiune.

— Ai dreptate, ca de obicei, încuviinţă ea şi fu cuprinsă într-o îmbrăţişare blândă.

— Vino, Zoë. Cu cât ne luăm rămas-bun mai repede de la oaspeţi, cu atât se va termia mai curând.

Avea dreptate – dar uneori, numai uneori, Zoë şi-ar fi dorit să-l vadă biruit de pasiune. Însă marele Justin Gifford, renumit pentru glasul lui rece şi ucigător, pentru controlul absolut asupra oricărui juriu, nu-şi pierdea niciodată autocontrolul.

Ei, dar de unde-i venise gândul ăsta răutăcios? Justin era britanic, iar englezii erau oameni rezervaţi. Când ajunsese pentru prima oară în Anglia, ca o adolescentă americană tipică, îi fusese greu să se adapteze la un mod de viaţă mai formal.

Peste o jumătate de oră, îl urmă pe Justin în cabinet şi se aşeză lângă el pe canapeaua de piele neagră. Doamna Crumpet, menajera, Jud, soţul ei şi grădinarul, şi John Smith, şoferul, plus cele două femei cu ziua, stăteau într-o tăcere cam stânjenită, în timp ce judecătorul Master se aşeza la biroul unchiului Bertie.

Curând, deveni clar că Bertie nu-şi mai schimbase testamentul de ani de zile. Toţi angajaţii primeau sume generoase de bani, iar

pentru domnul şi doamna Crumpet, şi pentru şofer, erau prevăzute pensii. Volumele de drept îi reveneau lui Zoë, iar restul proprietăţii era pentru Zoë, cu condiţia ca Justin să-i fie tutore până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani.

— Tu, tutorele meu, îi zâmbi ea lui Justin. Sună cam pervers, din moment ce suntem deja căsătoriţi.

Judecătorul Master râse.

— Bertie a întocmit acest testament când aveai şaisprezece ani; s-a gândit să-l schimbe dar, cum tu şi Justin v-aţi căsătorit, nu mai avea niciun rost. Oricum, toate rămân în familie.

Angajaţii ieşiră din cameră, apoi judecătorul Master dezvălui conţinutul averii. Nu erau mulţi bani dar, împreună cu casă, se alcătuia o moştenire foarte frumoasă. Zoë îl simţi pe Justin încordându-se lângă ea şi-i aruncă o privire nedumerită, dar el o ignoră, cu ochii aţintiţi asupra judecătorului Master.

— Incluzând şi casă, dacă n-a făcut niciun aranjament anterior, impozitul pe moştenire va fi

considerabil.

Justin vorbea pe un ton pragmatic, iar Zoë se simţea exclusă, în timp ce bărbaţii discutau afaceri în prezenţa ei.

— Da, l-am prevenit, răspunse judecătorul.

— Dar îl ştiţi pe Bertie – a refuzat să admită că era pe moarte, până-n ultimul moment.

— Totuşi, eu nu mi-aş face griji cu impozitul. Zoë va împlini douăzeci şi unu de ani peste o lună şi va dobândi controlul asupra contului de depozit rămas de la părinţii ei. Acum câteva zile am vorbit cu avocatul de la New York şi, ţinând seama şi de redifuzarea unui vechi film despre dinozauri al tatălui ei, se pare că are un fond destul de gras.

— Cât de gras? întrebă calm Justin.

— De două ori cât a lăsat Bertie, aşa că impozitul nu va fi o problemă. Dacă nu ţi-e cu supărare, ţi-aş recomanda să vinzi casa asta; e prea mare pentru epoca în care trăim. Numai întreţinerea l-a secat întotdeauna pe Bertie.

— Îmi permiteţi, domnilor? Sunt şi *eu* aici, interveni Zoë.

Îi veni să râdă, când cei doi bărbaţi o priviră ca şi cum ar fi apărut din neant.

Judecătorul Master îşi reveni primul.

— Da, desigur. A fost o zi grea; Justin şi cu mine putem discuta toate astea peste o zi, două, şi ar fi timpul să fac paşi, altfel Mary iar o să mă bată la cap.

Zoë zâmbi. Îl simpatiza pe judecătorul Master şi, după conversaţia pe care o auzise mai înainte, îi plăcea şi soţia lui, care-i lua să apărarea în faţa nesuferitei de Sara Blacket.

Justin se ridică în picioare şi porni spre barul din colţul cabinetului cu lambriuri de stejar.

— Beţi un pahar cu mine, domnule judecător? Eu, unul, simt nevoia.

Luă o sticlă de whisky şi turnă o doză mare într-o cupă de cristal, adăugând:

— Tu ce zici, Zoë?

Zoë îşi privi soţul; stătea cu spatele spre ea, având umerii încordaţi. Îşi lăsă capul pe spate, în timp de bea. Justin nu avea obiceiul să bea tării – mai degrabă doar câte un pahar de vin, ocazional.

— Zoë, spuse el, întorcându-se cu paharul în mână. Vrei şi tu unul? o întrebă din nou, cu o expresie austeră.

— Nu. Bea liniştit cu domnul judecător. Eu mă duc s-o caut pe Mary.

Peste zece minute, în holul de la intrare, Zoë îi mulţumi judecătorului Master pentru tot ajutorul. Totuşi, avea senzaţia ciudată că Justin părea să se fi închis în sine.

După ce judecătorul şi soţia lui plecară, Zoë răsuflă uşurată.

— În sfârşit, s-a terminat, murmură ea, căutând din ochi privirea soţului ei.

— Eu am ceva de lucru, Zoë. Ne vedem la cină.

Zoë îl privi rugător, deşi cam nedumerită, şi fu gata să jure că-i evita ochii.

— Da, bine…

Dar se îndoia că Justin o auzise, în timp ce se îndepărta spre cabinet.

Capitolul 2

Zoë ciocăni în uşa masivă de stejar, apăsă pe clanţă, deschise şi intră în cabinet. Justin stătea aşezat la enormul birou de mahon, cu umerii săi laţi aduşi şi capul îngropat într-un maldăr de hârtii.

Îşi scosese sacoul şi cravata, iar cămaşa albă îi era deschisă la gât, cu mânecile suflecate dezvăluindu-i antebraţele vânoase, presărate cu păr negru şi rar. Avea o expresie austeră şi cam închisă în sine. Zoë înaintă în tăcere, dar el îi simţi prezenţa şi înălţă capul.

— Da? întrebă, pe un ton distant.

— E ora opt, cina e gata.

Zoë clătină din cap dezgustată de privirea lui distrată, cu părul blond şi lung unduindu-i-se în jurul umerilor într-un nor argintiu. Ocoli biroul şi, cuprinzându-l cu un braţ suplu pe după umeri, adăugă:

— Munceşti prea mult, Justin, trebuie să te

mai menajezi.

Îi sărută scurt pe creştetul capului.

— Vino să mănânci.

— Trebuie să muncesc mult, dacă vreau să-i asigur frumoasei mele soţii viaţa cu care s-a obişnuit, replică el, arcuindu-şi gura senzuală într-un zâmbet scurt.

Şi, ridicându-se în picioare, îi cuprinse talia îngustă cu mâinile sale puternice şi o ridică în aer, ca pe un copil.

— Iar asta e misiunea mea în viaţă!

Zoë îi zâmbi, încântată de compliment.

— Nu va mai fi cazul, dacă e adevărat ce-a spus judecătorul Master despre contul meu de depozit, îl tachină ea.

Justin o privi, cu orice urmă de amuzament părăsindu-i trăsăturile dure, şi o lăsă brusc jos.

— Da, desigur. Se pare că m-am însurat cu o femeie cu mijloace, comentă el tărăgănat, coborându-şi mânecile cămăşii. Perceptorul, cu siguranţă, aşa va vedea lucrurile, adăugă sarcastic, în timp ce-şi lua sacoul cu o mână şi

pornea spre uşă, aruncându-şi-l pe umăr. Hai să mâncăm.

Zoë privi un moment în urma lui, rănită de sarcasmul cu care-i vorbise. Era posibil ca Justin să fie dezamăgit că nu primise mai mult prin testament? Nu, n-ar fi fost posibil. Şi el era destul de bogat.

Mai târziu, în timp ce stăteau aşezaţi faţă-n faţă la masă, luând în tăcere o cină simplă, compusă din gulaş de vită şi pilaf, cu îngheţată la desert, gândul continuă s-o urmărească, iar când ajunseră la cafea nu se mai putu stăpâni.

— Justin, eşti supărat din cauza testamentului?

Trehuia să-l întrebe. Sinceritatea absolută era esenţială pentru o căsnicie fericită, iar Zoë dorea ca între ei să nu existe nicio problemă.

Capul brunet al lui Justin se ridică, privind-o peste masă.

— Nu, în niciun caz. Dar de ce întrebi? se interesă el, pe un ton dur.

— Adineaori, în cabinet, n-ai părut prea

amuzat când…

Gura lui se strânse.

— Azi n-a fost o zi prea potrivită pentru amuzament; abia l-am îngropat pe unchiul tău, îi aminti el, pe tonul cu care intimida martorii în instanţă.

— Te rog, Justin, nu e nevoie să-mi aminteşti. Credeam doar… Mă rog, poate că te-ai simţit omis.

Cum i-ar fi putut spune despre conversaţia pe care o auzise involuntar? Despre propriile ei îndoieli…?

— Nu, te asigur, răspunse mai încet Justin. În ceea ce priveşte testamentul, este exact aşa cum se cuvenea să fie. Bertie mi-a fost ghid şi mentor pe tot parcursul carierei mele, şi încă dinainte, şi sunt foarte onorat că m-a lăsat cărţile lui de drept.

Zoë îl credea; ştia că sentimentele lui erau sincere şi vru să i-o şi spună – dar, aşa cum i se întâmpla adesea, deşi ezita s-o recunoască, abilul ei soţ o dezarmase.

Justin îi prinse mâna într-a lui şi-i depuse un

mic sărut în palmă, cu o privire complice spre faţa ei.

— Ai avut o zi grea şi istovitoare, Zoë. Lasă grijile în seama mea şi du-te la culcare, hmm? Am să vin şi eu mai târziu.

Îi strânse un moment mâna, apoi îi dădu drumul şi-şi bău mai departe cafeaua.

Dar gândul de a se duce la culcare îi aminti de o altă problemă. Casa! Era masivă şi veche, complet nepractică şi aproape imposibil de încălzit. Conţinea cincisprezece dormitoare şi câteva camere de primire, plus o sală de baie şi o duzină de odăi mansardate. În curte mai existau două case mici şi diverse acareturi, unele de uz comercial, dar rămase de mult în paragină.

Unchiul ei insistase ca apartamentul conjugal să fie renovat pentru ei însă, din nefericire pentru Zoë, acesta era amenajat din două dormitoare de modă veche, unite printr-o cameră de toaletă şi o baie. Zoë ar fi preferat să doarmă în acelaşi pat cu soţul ei – dar constatase că, după ce făceau dragoste, Justin se retrăgea întotdeauna în

dormitorul lui…

— În legătură cu casă, Justin! izbucni ea. Judecătorul Master a sugerat s-o vindem, şi tind să-i dau dreptate.

Zoë era o fată modernă, care-şi trăise primii paisprezece ani de viaţă acasă, în California, şi la şcoala cu internat din Maine. Mai abordase o dată subiectul dormitoarelor separate, dar Justin i-o retezase scurt, spunând: „E mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. N-are rost să-l necăjim pe Bertie”. Abia măritată şi încă impresionată de dinamicul ei soţ, Zoë nu insistase. Acum, însă…

— Vreau să zic, dormitoarele separa…

— E casa ta – poţi face tot ce vrei, dar crezusem că simţeai ceva pentru ea, oricât de veche e. Se vede clar că m-am înşelat.

Se ridică de pe scaun, îşi trânti şervetul pe masă şi se întoarse să plece.

— Nu voiam să spun decât că e prea mare pentru noi, şi trebuie să te deplasezi în fiecare zi până la Londra! stărui Zoë, urmându-l grăbită. Iubea Black Gables, dar mai mult îşi iubea soţul şi

nu suporta să-l ştie supărat pe ea.

— Zoë!

Justin se răsuci în loc, punându-i mâinile pe umeri.

— Taci şi du-te la culcare; nu e momentul să discutăm asemenea lucruri. Niciunul dintre noi nu gândeşte prea limpede acum.

Îi privi faţa îmbujorată şi nedumerită şi oftă, îndreptându-şi privirea dinspre ochii ei de safir către cascada mătăsoasă a părului blond argintiu, pentru a se opri în sfârşit asupra gurii cu buze senzuale.

— Ne certăm pentru întâia oară? încercă ea să glumească, deşi nu-şi putea ascunde tremurul din voce. Evenimentele de peste zi îşi făceau în sfârşit efectul, şi era pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

— Nu, nu, în niciun caz, micuţo, se grăbi Justin s-o asigure. Sunt doar puţin cam încordat, atâta tot. Amândoi am trecut prin câteva săptămâni triste şi dificile, mai mărturisi el, lăsând capul în piept.

Zoë tremură la prima atingere a buzelor lui şi orice gând raţional o părăsi, iar când Justin o întoarse cu grijă în loc şi o îndreptă spre scară, nu făcu decât să urce supusă.

* * *

— Ce este, Zoë? întrebă Justin, intrând în cameră, cu un mic prosop înfăşurat în jurul şoldurilor. Credeam că ai adormit.

Se apropie de pat, privindu-i serios silueta conturată sub plapumă, apoi ovalul pur şi oval al feţei.

La vederea lui, inima îi tresări în piept. Părul negru ca noaptea, umed de la duş, îi stătea pieptănat pe spate deasupra frunţii înalte, scoţându-i în relief trăsăturile colţuroase. Ochii căprui şi adânci, forma pometţilor proeminenţi şi tenul uşor măsliniu dezvăluiau ascendenţa spaniolă a tatălui său, deşi Justin nu vorbea niciodată mult despre familia lui. Zoë ştia că părinţii îi muriseră, şi avea o soră care era plecată

la un trib de indieni din pădurile tropicale, într-un studiu antropologic de patru ani.

— Te aşteptam, îi spuse ea încet, întinzând o mână ca să-i atingă antebraţul.

Umerii laţi îi lucrau ca satinul auriu; un strat des de păr îi acoperea pieptul lat, coborând în formă de săgeată peste ombilic, spre a dispărea sub prosop.

— Credeam că nu mai vii, murmură ea, plimbându-şi degetele prin cârlionţii negri.

Justin îi prinse încheietura mâinii şi se aplecă spre ea.

— A, ba cred că voi veni, şi foarte repede, iubita mea fată, răspunse el cu amuzament ironic.

O clipă însă, în ochi îi scăpără o lucire ce părea să exprime furia, înainte de a atinge buzele lui Zoë într-un sărut abia simţit.

— Ar trebui să mă duc la mine-n cameră şi să te las să te odihneşti, şopti el.

— Nu, te rog, Justin. Nu mă lăsa singură în seara asta. Am nevoie de tine.

— Serios? Mă întreb dacă ştii ce înseamnă să

ai nevoie de cineva. Eşti atât de tânără... murmură el pe un ton enigmatic, scoţându-şi prosopul umed din jurul şoldurilor.

Nu încăpea nicio îndoială că avea să rămână – nu-şi putea ascunde excitaţia şi nici nu încerca. Dintr-o mişcare scurtă a mâinii, dădu plapuma la o parte.

* * *

Mult timp, în cameră nu se mai auzi decât respiraţia lor dezordonată, aspră; niciunul nu putea vorbi, până când Justin se întoarse pe spate şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri, trăgând-o lângă el.

— Justin, dragostea mea, oftă Zoë, sărutându-i pieptul umezit de sudoare.

— Destul, Zoë. Stai cuminte, ordonă el cu glas răguşit. Acum te las să dormi.

Şi, retrăgându-şi braţul, îşi coborî picioarele pe covor.

— Rămâi cu mine, îi ceru ea în şoaptă.

— Oricât de mult aş vrea, n-ar fi înţelept; trebuie să mă scol la şase, ca să fiu în Londra la opt. Te-aş deranja, Zoë, şi ai nevoie de odihnă…

Vorbea privind undeva deasupra umărului ei stâng – ca de obicei! Gândul era înspăimântător!

Zoë se ridică în capul oaselor, punându-i o mână pe coapsă, ca să-l reţină.

— Aş putea veni şi eu la Londra cu tine. Am putea să ne mutăm în apartamentul tău, a… acum…

Îşi înghiţi nodul din gât.

— …acum, când unchiul Bertie nu mai e…

Dintr-odată, i se părea obligatoriu să discute despre viitor, nici ea nu ştia de ce.

— Putem scoate la vânzare casa asta, e mult prea mare. Ce să mai spunem de copii, am avea nevoie de o duzină ca s-o umplem măcar parţial…

— Ce vrei să spui? o întrerupse scurt Justin. Credeam că ne înţeleseserăm – niciun copil, un an, doi, de-acum încolo. Sau încerci cumva să mă şantajezi ca să mă răzgândesc, ameninţându-mă că vinzi casa? întrebă el aspru. Pentru că, dacă

aşa e, poţi s-o dai uitării.

— Nu, nu, în niciun caz! negă repede Zoë. Mă gândeam doar că în casa asta s-ar putea face un centru de conferinţe, sau un sanatoriu. Întreţinerea ei e foarte scumpă; la fel a spus şi judecătorul Master.

Ştia că vorbea fără rost, dar voia să-l ţină pe Justin lângă ea.

Justin se aplecă înainte, îi ridică mâna la buze şi-i depuse un sărut pe degete.

— Probabil că ai dreptate şi, dacă vrei s-o vinzi, am să aranjez eu, dar aşa ceva nu se face în cinci minute.

Şi, sărutând-o încă o dată pe dosul mâinii, adăugă:

— Şi lasă grija cheltuielilor în seama mea, micuţo. Tu încearcă să dormi.

* * *

Justin se ţinu de cuvânt. Casa fu evaluată de un prestigios agent imobiliar – dar, spre uimirea

ei, Zoë află că, înainte de a o scoate la vânzare, trebuia să-şi sărbătorească împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani la Black Gables. Totul era aranjat; musafirii fuseseră invitaţi deja.

Reieşi că Justin o făcuse la cererea lui Bertie. Ultima dorinţă a bătrânului fusese ca petrecerea să aibă loc indiferent dacă el mai era în viaţă sau nu. Zoë nu era convinsă că se cuvenea să petreacă, la doar trei săptămâni după moartea unchiului ei, dar cedă, ca de obicei.

Îşi petrecu următoarele câteva săptămâni parcă plutind, sfâşiată între durerea după unchiul ei şi neputinţa de a se apropia cu adevărat de soţ.

Justin era foarte ocupat la camera judecătorilor, aşa că-l vedea din ce în ce mai rar. Zoë încerca să-şi spună că era firesc, dar în unele seri, după ce iar lua cina singură, o mică voce drăcească din adâncurile minţii îi şoptea că Justin se căsătorise cu ea doar ca să-i facă pe plac lui Bertie şi să culeagă roadele. Le căpătase, iar Bertie nu mai era prin preajmă ca să vadă că-şi neglija soţia. Lui Zoë îi era tot mai greu să-şi

alunge suspiciunile, oricât de mult încerca.

— Dumnezeule! Ce Dumnezeu ţi-ai luat pe tine?

Strigătul îngrozit al lui Justin îi risipi şirul gândurilor. Zoë se răsuci încet în loc, desfăcând braţele.

— Nu-ţi place? întrebă ea oprindu-se cu faţa spre el şi un zâmbet răutăcios pe buze.

Justin arăta magnific, într-un costum de seară negru, cu cămaşă albă şi papion, iar Zoë considera că reuşise să-i egaleze eleganţa. Nu mă avusese niciodată o asemenea rochie – un model unic sofisticat, cu bretele înguste care-i susţineau corsajul de mătase neagră. Nu purta sutien, pentru că rochia nu avea spate, ci doar o cingătoare foarte lată, bătută în paiete aurii, care-i cuprindea talia îngustă, împingându-i şi mai sus sânii tari, ale căror curbe lăptoase încadrau o brazdă umbrită ademenitor.

Văzu muşchii gâtului puternic al lui Justin palpitând convulsiv, când înghiţi în sec.

— Justin…?

— Dacă-mi place? E… indecentă. Toţi bărbaţii vor suferi câte un infarct – inclusiv eu.

Privirea lui stăruia asupra brazdei ispititoare dintre sâni.

— De ce nu-ţi iei rochia aia romantică din seara de Sfântul Valentin? propuse el cu glas răguşit.

— Nu mai fi aşa de încuiat, îl tachină ea. În orice caz, e prea târziu ca să mă schimb.

Îl luă de braţ.

— Hai să mergem jos, altfel vom lăsa musafirii să ne aştepte.

— Mai stai puţin.

Justin îi cuprinse mâna într-a lui şi o întoarse cu faţa spre el.

— Am ceva pentru tine.

O sprânceană neagră i se arcui sardonic.

— …Deşi nu m-am gândit la un asemenea decolteu când l-am cumpărat, adăugă el sec, strecurându-şi cealaltă mână în buzunarul sacoului, de unde scoase o cutie de bijuterii prelungă, pe care i-o oferi.

Zoë deschise cutia şi exclamă:

— E incredibil!

Magnificul colier cu diamante montate între safire ca nişte lacrimi, potrivindu-se perfect cu inelul de logodnă, scânteia de-i lua ochii.

— La mulţi ani, Zoë.

Ridică privirea spre ochii întunecaţi şi serioşi ai soţului ei, simţind că o podideau lacrimile. Cum se putuse îndoi că o iubea? se întrebă ea cu amărăciune.

— Îmi place enorm, Justin – te iubesc, dragul meu drag!

Şi, întinzându-se în sus, îl sărută în cel mai înalt loc unde putea ajunge – pe bărbie. Justin o împinse uşor, aproape ca şi cum efuziunile ei sentimentale l-ar fi stingherit.

— Te rog să ţi-l pui, spuse el cu un glas cam nesigur, în timp ce Zoë scotea colierul din curie şi i-l întindea.

Trecând încet în spatele ei, Justin îi prinse colierul împrejurul gâtului suplu. Apoi o întoarse cu faţa spre el, spunându-i cu o certitudine

arogantă:

— *Ştiam* că se potriveşte cu ochii tăi.

Zoë îşi duse o mână la gât.

— Îţi mulţumesc, murmură ea, cu inima explodându-i de iubire.

— Şi mai e ceva, continuă încet Justin, zâmbind tandru, în timp ce scotea din alt buzunar o cutie mai mică. De la Bertie.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Zoë întrebă cu voce înecată, pe când lua cutia:

— Cum…?

— A trimis după bijutier acum două luni şi l-a ales personal. I-am promis că ţi-l voi da la momentul potrivit.

Zoë deschise cutia şi scoase un ceas de aur delicat, de o uluitoare frumuseţe. Orele erau gravate cu briliante, iar cadranul era înconjurat cu diamante şi safire.

— Aş fi vrut să fie şi el aici, şopti ea, punându-şi ceasul la mână şi ridicând spre soţul ei ochii înlăcrimaţi.

— Spiritul lui e aici, iubito.

Justin o cuprinse în braţe, strângând-o scurt.

— Şterge-te la ochi şi hai să mergem.

Peste zece minute, din nou stăpână pe sine, Zoë îşi urmă soţul în salon.

— Mă simt vinovată că te-am lăsat să pregăteşti toate astea pentru mine – petrecerea, aprovizionarea…

Îşi privi ceasul de la mână. Invitaţii trebuia să sosească din clipă-n clipă.

Invitaţii…

Zoë rămase cu gura căscată. Uitase să-i spună lui Justin…

— Justin, am… să… sper să nu te superi, dar…

Îl privi cum se rezema nepăsător de şemineul din marmură franţuzească, imaginea întruchipată a masculului sofisticat, şi ezită.

— Dar ce? îşi arcui el întrebător o sprânceană.

— Ştii că am lucrat la Magnum Advertising… Ei bine, am păstrat legătura cu unii dintre colegi – câte o masă ocazională în oraş, şi…

Trase adânc aer în piept.

— Câţiva dintre ei au închiriat un microbuz şi vin la petrecere, încheie ea grăbită.

— De ce nu? Unchiul tău a insistat să invităm pe toată lumea, de la aprodul camerei până la Lordul Judecător Şef al Curţii Supreme. Câţiva oaspeţi în plus nu contează.

Din doi paşi mlădioşi, fu lângă ea.

— Nu-ţi mai face griji. E petrecerea ta. Distracţie plăcută.

Zoë trase adânc aer în piept, ca să-şi calmeze nervii.

— Am să-ncerc.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai gâfâi aşa în această aşa-zisă rochie! exclamă el nervos.

Şi ar fi spus mai mult, după cum indica expresia feroce de pe chip, dar în acelaşi moment se auzi soneria…

Capitolul 3

În timp ce stătea în enormul hol lambrisat, împreună cu Justin, cuprinsă împrejurul taliei de braţul lui posesiv, îndoielile lui Zoë din ultimele câteva săptămâni se risipiră. Le ură bun-venit judecătorului Master şi soţiei lui, Mary, sărutându-i pe obraji, sub privirile indulgente ale lui Justin. Nu fu la fel de entuziastă cu Sara Blacket şi soţul ei, dar curând îi fu greu să mai ţină şirul oaspeţilor.

Apoi, spre surprinderea ei apăru un străin înalt şi ciolănos, care arăta ca un cowboy. Zoë ezită o clipă, după care scoase o exclamaţie de bucurie. Trecuseră şapte ani, dar Wayne Sutton, texanul, era neschimbat. Fusese prieten ani de zile cu părinţii ei, iar Zoë îşi amintea că se purtase deosebit de frumos cu ea când era mică, în California.

— Wayne, nu-mi vine să cred…! îi zâmbi ea, privindu-i chipul bronzat. Cum ai ajuns aici?

— Pe apă, bineînţeles, o tachină el, cu aroganţă masculină.

Nu s-ar fi mirat să fie aşa. Fostul funcţionar în ascensiune devenise acum directorul unuia dintre cele mai mari studiouri de la Hollywood, deşi nu putea avea cu mult peste patruzeci de ani.

— Lasă-mă să mă uit la tine, spuse provocator Wayne şi, trăgând-o din braţele soţului ei, îi îndepărtă mâinile de trup, pentru a o măsura lung cu privirea. Eşti mai frumoasă decât a fost vreodată mama ta. Ce-ai zice să ajungi stea de cinema…?

— Jos mâinile! interveni Justin, trăgând-o înapoi lângă el. Doamna e ocupată, Wayne.

Cei doi îşi susţinură privirile, înfruntându-se cam ca doi cerbi gata să se încaiere.

Ochii nedumeriţi ai lui Zoë se uitară de la unul la altul.

— Vă cunoaşteţi…?

— Wayne şi cu mine am vorbit la telefon săptămâna trecută, spuse scurt Justin. Şi se află aici în calitate de executor al contului tău de

depozit. Nimic mai mult.

— Astă seară nu discutăm afaceri, Wayne.

Intenţionat, Zoë i se adresă texanului, foarte nemulţumită de tonul lui Justin. Se întinse şi-l sărută pe Wayne pe obraz.

— Ar trebui să te cert, îl tachină ea. Când mă gândesc că ai vorbit cu soţul meu, iar cu mine n-ai luat legătura niciodată! se bosumflă ea, flirtând cu neruşinare.

— Ei, iubito, dar nu-i adevărat! Doar ai primit felicitările mele de Sfântul Valentin! Fir-ar să fie! Am plătit destul agenţiei din Londra ca să le trimită. Ştiu că simţi lipsa celor pe care le primeai de la tatăl tău, aşa că i-am luat locul.

Zâmbetul lui Zoë şovăi. Va să zică, în toţi acei ani, Wayne, nu Justin…

— Da, da, desigur. Îţi mulţumesc pentru gest, Wayne. Am uitat numai.

Simţi că se înroşea în obraji şi schimbă repede subiectul.

— Dar vino, te afli aici ca să te distrezi – barul e a doua cameră pe stânga, şi peste tot se

găseşte şampanie.

Şi arătă spre ospătarii care umblau ţinând în echilibru tăvile cu pahare.

— Cum spui tu, frumoaso, îi făcu Wayne cu ochiul. Şi-acum, lasă-mă să găsesc bourbonul.

Şi porni spre bar.

Chipul lui Justin se învineţise.

— Nu era cazul să-l săruţi.

— Vai, mi se pare mie, sau eşti gelos? îl sâcâi Zoë.

Se simţea rănită prosteşte, descoperind, după atâţia ani, că felicitările nu proveniseră de la Justin, dar era hotărâtă să n-o arate.

— Rochia asta afurisită e de vină, îi murmură Justin la ureche. De fiecare dată când te înalţi, am palpitaţii să nu-ţi sară pieptul afară din corsaj.

Zoë ridică ochii, înfruntându-i privirea. Demonstraţia lui posesivă era măgulitoare, făcând-o să râdă. Pentru cei care-i priveau, râsul de răspuns al severului jurist fu un adevărat şoc.

În continuarea prezentărilor, Zoë se relaxă uşor lângă soţul ei, până când îl simţi pe Justin

încordându-se, cu degetele strângându-i-se imperceptibil pe talia ei zveltă. Reveni cu privirea spre cuplul din faţa ei. Pe bărbat îl cunoştea – era Bob Oliver, un partener mai tânăr din firma de drept. Privirea i se îndreptă spre roşcata de lângă el şi înţelese imediat de ce se crispase Justin. Janet Ord fusese însoţitoarea lui când Zoë împlinise optsprezece ani…

— Bob şi Janet, cât mă bucur că vă revăd! Cred c-au trecut trei ani… încercă Zoë să înveselească atmosfera, vrând să-i arate lui Justin că era destul de matură pentru a-şi da seama că era firesc să se întâlnească ocazional cu câte una dintre fostele lui iubite.

— Îmi pare bine c-aţi venit… Bob… Janet…

Glasul lui Justin era rece şi sacadat, iar Zoë se întrebă de ce vorbea atât de distant. În acelaşi moment, însă, sosi microbuzul cu colegii de la Magnus Advertising, iar Zoë uită complet de reticenţa lui Justin. Avea să-şi mai amintească doar peste câteva ore – şi să se întrebe cum de putuse fi atât de proastă…

Se uită în jur, prin încăperea aglomerată, cu ochii albaştri strălucind ca două stele. Petrecerea era extrem de reuşită. În mica sală de bal, deschisă pentru prima oară după ani de zile, un cvintet entuziast cânta un amestec reuşit de muzică uşoară şi rock.

— Un adevărat triumf, murmură Justin, zâmbindu-i. Deşi ar trebui să fiu supărat pe tine. Nu mi-ai spus că l-ai invitat şi pe piţigăiatul de Nigel.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru, replică ea. Nici tu n-ai menţionat că era invitată răpitoarea Janet.

Zâmbetul lui Justin pieri de pe buze, iar chipul îi deveni nefiresc de rigid.

— N-am invitat-o. Ţi-am distrus petrecerea de la optsprezece ani venind cu femeia asta – chiar crezi că aş fi atât de inconştient încât să repet o asemenea greşeală?

Inexplicabil, Zoë se înfioră.

— Zoë, ţi-e frig. Iar rochia asta blestemată…!

— Nu, nu… A trecut un duh peste mormântul

meu, încercă ea să glumească.

Sau, poate, un presentiment? se întrebă.

— Bob a invitat-o pe Janet ca parteneră a lui. Ai vreo obiecţie? întrebă răstit Justin, sfredelindu-i cu privirea faţa ridicată spre el.

— Nu, în niciun caz, prostule.

Zoë îşi izgoni gândurile absurde.

— Hai, vino să dansăm.

Dansară, Justin mângâindu-i spatele gol, cu cealaltă palmă rezemată uşor pe şoldul ei. Zoë se lăsă în voia muzicii visătoare, legănându-se în acordurile neuitatului *„As Time Goes By”.*

— Cât o să mai dureze petrecerea asta nenorocită? mormăi el, cuprinzându-i ceafa cu degetele, în timp ce-i mângâia coapsa cu mâna cealaltă.

Zoë nu răspunse; nu făcu decât să-l privească ameţită, cu inima bătându-i nebuneşte. Soţul ei îşi pierdea controlul, îşi spuse ea uimită. Erau pierduţi într-o lume numai a lor. Mulţimea, râsetele, toate sunetele se estompau, lăsând numai pasiunea şi dorinţa. Apoi, Justin o sărută…

Ovaţiile musafirilor şi ritmul sacadat al unei piese rock and roll îi readuseră în simţiri.

Capul lui Justin se retrase smucit, cu faţa înroşită de pasiune şi jenă, în timp ce arunca o privire frustrată prin jur.

— Am nevoie să beau… *Avem* nevoie să bem ceva, mormăi, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă trup. Ştiam eu că rochia asta e ca un teren minat. Nu trebuia să-ţi permit s-o iei pe tine, mârâi el furios.

Zoë îşi regăsi calmul, iar buzele îi tresăriră într-un început de zâmbet.

— Vai, domnule Flynn, dar am impresia…

Îi susţinu privirea, fluturându-şi genele ca o demoazelă sudistă.

— …că vă comportaţi cum nu se poate mai nepotrivit pentru un avocat care în curând va fi judecător!

— Vrăjitoareo! chicoti Justin. Las' că ţi-arăt eu ţie, mai târziu. Cred că ar trebui să circulăm printre oaspeţi. Îmi va face bine la libido.

Zoë dansase cu zeci de bărbaţi, inclusiv

Lordul Judecător de la Curtea Supremă. Îşi făcuse datoria de gazdă şi, cu un zâmbet vesel spre ceilalţi, se retrase în gol, după care intră în vechea seră victoriană.

Era o noapte frumoasă de vară şi, prin tavanul de sticlă, stelele licăreau pe cerul aproape negru. Zoë oftă adânc, cu mulţumire. Douăzeci şi unu de ani, împliniţi în ziua de douăzeci şi unu iunie – trebuia să fie un semn de bun augur pe undeva, deşi nu mai avea nevoie de noroc; nu-i lipsea nimic…

— Te ascunzi, Zoë? îi întrerupse reveria o voce feminină.

Zoë ridică privirea şi-şi stăpâni un geamăt, când o văzu pe Janet Ord clătinându-se pe picioare în faţa ei.

— Nu. Mă odihneam, doar, câteva minute.

— Nu te co… condamn…

Roşcovana se prăvăli pe scaunul alăturat, cu un pahar într-o mână şi o sticlă de şampanie pe jumătate plină în cealaltă.

„Atâta despre răgazul meu de linişte”, îşi

spuse Zoë.

— Sper că te simţi bine la petrecere, murmură ea, cu o undă de sarcasm.

— Marfă petrecere! chicoti Janet şi trase o duşcă direct din sticlă, uitând de pahar. Da, petrecere, ne-ne… pe-pe… pe-ne… ne-pe-tre-cere, pe să-nţeleg c-ai nevoie să te o-o-o-dihneşti. Just… J-ustin e un amant dinamic… un tigru, la pat!

Şi mai luă un gât de şampanie.

Zoë nu voia să mai audă. Una era să accepte că soţul ei avusese amante în trecut, dar cu totul alta ca una dintre acestea să-i descrie isprăvile lui.

— Mda, mă rog… mormăi ea, rugându-se ca femeia să plece sau să adoarmă. Dar dorinţa nu-i fu îndeplinită.

— Câtă… ca-ca… ca-te-go-r-r-r-r…

Lui Janet i se împleticea limba din ce în ce mai rău.

— Trei nu… numere pe noapte, şi ziua, şi o-oriunde.

Râsul ei ascuţit o zgârie pe Zoë pe nervi ca polizorul unui dentist.

— „Trei numere pe noapte”… repetă Zoë în şoaptă, şocată până-n măduva oaselor.

Ştia ce însemna asta şi nu-i venea să creadă că vorbeau despre acelaşi om. Ea şi soţul ei făceau dragoste în majoritatea nopţilor, dar el îşi păstra mereu controlul şi niciodată n-o făcea mai mult decât o singură dată.

Deodată, simţi cum încrederea în iubirea soţului ei i se năruia. Îşi aminti conversaţia pe care o auzise – opinia lui Sara Blacket că Justin prefera femeile planturoase şi concupiscente.

O privi pe Janet. Oare ea era roşcata de la dineul pe care-l menţionase Sara Blacket? N-ar fi fost exclus. Janet era o femeie foarte atrăgătoare şi foarte bine înzestrată de la natură, cam de aceeaşi vârstă cu Justin. Fuseseră colegi de birou, iar cu trei ani în urmă veniseră împreună la ziua ei. Totul se lega. Justin şi femeia asta fuseseră amanţi nu doar câteva săptămâni, aşa cum îşi imaginase Zoë, ci ani de zile…

— Nu-i el sos… soi… soiu’ care să se lips-s-s-ească.

Ochii albaştri enormi ai lui Zoë se ridicată spre faţa celeilalte femei. Avea senzaţia că o lovise un camion.

— Nu…? întrebă ea cu voce surdă.

— Chiar şi-n noapte dinainte să… să s-s-se-nsoare a trebuit să-l dau afară de la mine, la două… n-am pu-pu… putu… putut să-l obosesc destul pentru nu-nuntă… Nu, s-s-să-tr-r-r-ăiţ'! Aşa că, păstrează-ţi put… puterile, fetiţo… c-o să-ţi trebuiască…

Şi, aplecându-se peste masă, îi întinse sticla de şampanie.

— Hai, ia d-aici…

Ameţită, Zoë clătină din cap. Nu-i venea să creadă. Nu voia s-o creadă pe Janet, dar în timp ce palavrele îngălate ale acesteia continuau, simţea cum o umplea oroarea.

— Să nu… nu-mă… nţelegi greşit, îmi place Justin.

Janet se rezemă de spătar.

— E ambiţios… putea să rămână la noi în firmă… s-ajung-gă ditamai avocatu' intertan…

internaţional… Bani cu grămada. Da' el a preferat stalb… sta-bi… li… men-tu'… El vrea prestigiu. Deja-i şefu' firmei răpo… satului tău unchi, acuma o să-l fie un soţ fidel. N-are-nco-co… încotro, dacă vrea s-ajungă judecător. N-ai tu grijă. Nimic, nimica…

În adâncurile sufletului lui Zoë, ceva se sfărâmă – ceva rar şi pur, o parte intrinsecă a ei: credinţa în soţul ei şi iubirea pentru el. Stătea împietrită, cu mândria şi respectul de sine făcute ferfeniţă de cuvintele aruncate la întâmplare de o femeie beată. Îşi muşcă buzele ca să nu ţipe.

— Aici erai, Janet. Peste tot te-am căutat, risipi tăcerea glasul lui Bob.

Chipul lui frumos, băieţesc, era zâmbitor, când luă sticla din mâna lui Janet şi o puse pe masă, după care o apucă de braţ, ridicând-o în picioare.

— Gata, ai băut destul.

Abia atunci o văzu pe Zoë.

— Va să zică, sărbătorita îşi trage sufletul.

Duse un deget la buze.

— Şşşt! Te lăsăm să ai linişte.

Zoë încercă să zâmbească.

— E-n regulă, Bob. Trebuie doar să mă încalţ la loc, şi-am să mă întorc în casă.

Îi auzi pe cei doi ieşind, iar braţele îi căzură spre pardoseală, cu mâinile tremurându-i; îşi căută prin întuneric sandalele.

Dezvăluirea lui Janet îi făcea toate îndoielile şi temerile din ultimele câteva săptămâni să se închege într-o certitudine absolută: indiferent din ce motive se însurase cu ea, Justin n-o făcuse din dragoste…

— Iată-te în sfârşit, Zoë! Te căutam.

Era Wayne – slavă Domnului! În clipa aceea, n-ar fi fost în stare să-i facă faţă lui Justin.

— Îmi pare rău că stric petrecerea, dar trebuie să mă întorc la Londra. Am o întâlnire de afaceri la micul dejun. Dar aş dori să aranjez o întâlnire cu tine, Zoë. Avem multe de discutat – contul, transferul banilor… Şi vreau ca marţi să plec înapoi. Trebuie să fiu la studio vineri.

— Wayne, te rog.

Ideea îi venise fulgerător. Ridică ochii spre chipul lui atrăgător şi bronzat. Putea avea încredere în el, de-atâta lucru era sigură.

— M-am bucurat enorm să te văd, dar nu e nevoie să ne întâlnim la Londra. Nu transfera nimic. Voi veni eu în State pentru câteva zile şi-am să te sun la studio.

— Zoë, ce s-a întâmplat?

Mâna bronzată a texanului îi atinse încurajator umărul.

— Tremuri – te-a tulburat ceva. Ştiu că nu te-am mai văzut de ani de zile, dar în mine poţi avea încredere; părinţii tăi mi-au fost prieteni. Dacă ţi-a făcut cineva vreun rău, spune-mi, şi-am să-l fac prag.

— Te rog, Wayne, nu-mi pune nicio întrebare şi promite-mi că n-ai să-i spui nimic lui… lui…

Nu-i putea rosti numele.

— …soţului meu.

— Ai cuvântul meu, iubito. Îţi aştept telefonul.

Şi, aplecându-se, o sărută scurt pe obraz.

— Fruntea sus, puştoaico. Nu uita, părinţii tău au fost nişte mari actori; poţi s-o faci.

— Wayne, eşti minunat. Vino, am să te conduc.

Şi, luându-l de braţ, porni cu el spre uşa de la intrare. Îşi luară rămas bun, cu încă un sărut scurt, iar Zoë tocmai se pregătea să se întoarcă spre antreu, când auzi glasul lui Justin.

— Zoë, draga mea, începeam să cred că te-am pierdut.

„M-ai şi pierdut, ticălosule!” Furia şi durerea aproape o orbeau, dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic.

— Lordul Judecător Şef şi soţia lui se pregătesc să plece. Vor să-şi ia rămas-bun.

— Sigur că da. Nu-ţi poţi permite să-l superi pe judecătorul Speak, remarcă ea caustic.

— Zoë…

— Fermecătoare petrecere! îi întrerupse judecătorul Speak, apărând cu soţia lui la braţ. Ne pare rău că plecăm dar, la vârsta noastră, avem nevoie de odihnă, chicoti el.

— Vă mulţumesc că aţi venit, şi pentru minunatul cadou, răspunse Zoë, politicoasă dar şi sinceră. Îi plăcuse enorm miniatura de aur pe care i-o dăruiseră.

— Mă bucur că-ţi place, draga mea. Unchiul tău Bertie m-a sunat în săptămâna dinainte de a muri şi mi-a spus că-ţi plac artele plastice. Un prieten minunat, mi-a părut atât de rău să-l pierd…

Glasul bătrânului deveni mai gros.

— Era atât de mândru de tine, şi se bucura mult că eşti împreună cu Justin. A putut muri fericit.

Ochii lui Zoë se umplură de lacrimi. Dumnezeule mare! Până şi judecătorul Speak ştia că mariajul ei fusese aranjat. Oare o ştia toată lumea? Ea era singura idioată care nu înţelesese care era adevărul?

— Gata, gata, fetiţo, nu te necăji. Tare i-ar mai fi plăcut lui Bertie să vadă iar casa luminată şi plină de voie bună. Nu cred c-ai cunoscut-o pe soţia lui, dar a fost o femeie minunată – îi plăcea

să dea mari petreceri; după moartea ei, Bertie a cam lăsat casa să se părăginească. Nu pot spune că-l condamn – erau alte vremuri, înţelegi… Dar tu i-ai redeşteptat pofta de viaţă; te adora.

Braţul lui Justin îi cuprinse talia, iar Zoë deveni imediat ţeapănă. Ştergându-şi lacrimile de la ochi, zâmbi forţat.

— Da, ştiu; petrecerea asta a fost ideea lucru. Aşa că vă mulţumesc încă o dată pentru că aţi venit.

Oaspeţii plecară pe rând, până când, pe la ora două noaptea, mai rămăseseră doar colegii ei de la Magnus Advertising. Zoë nu voia să plece şi insistă să mai bea două sticle de şampanie. Voia să se îmbete, ca să-şi anestezieze sentimentele şi să nu simtă durerea care ştia că o aştepta în momentul când avea să se relaxeze.

Stătea aşezată pe canapea, ascultându-l pe Nigel care povestea o întâmplare hazlie, când Justin, care tocmai lăsase formaţia să plece, intră în cameră.

Justin observă scena dintr-o privire: Zoë şi

Nigel pe canapea, şi două fete tolănite pe jos, la picioarele lor. Pat şi Pam, cu care lui Zoë îi plăcuse cel mai mult să ia prânzul, dormeau pe cealaltă canapea.

— Îmi pare rău, spuse Justin, dar şoferul insistă să plece. E timpul să vă duceţi.

— Avem destul loc. Pot rămâne aici până mâine.

— N-aş crede, Zoë. Mâine au de lucru.

— Stăpânul a vorbit, glumi Nigel ridicându-se în picioare, cu un salut milităresc cam ameţit de băutură. Ceilalţi îi urmară exemplul.

Zoë zâmbi abătută, cu privirea ciocnindu-i-se de cea a soţului ei. Nigel avusese mai multă dreptate decât credea.

— Într-adevăr, confirmă ea şi, neluând în seamă ochii îngustaţi ai lui Justin, îi urmă în antreu şi le ură noapte bună.

— Ce-a fost asta? întrebă aspru Justin, apucând-o de braţ, când Zoë vru să treacă pe lângă el, spre scară.

Îi privi degetele lungi care-i încercuiau

braţul, apoi îşi lăsă capul pe spate, uitându-se lung la chipul lui sever.

— Nu ştie despre ce vorbeşti, spuse ea sec. Sunt obosită. Mă duc la culcare. Vrei să încui tu?

— Zoë, nu mă minţi. S-a întâmplat ceva.

Justin se apropie de ea, făcând-o să tresară.

— Eşti ridicol! se răsti Zoë, simţind că nu putea să-i mai suporte mult timp întrebările.

— N-aş crede.

Aproape că-i simţea mintea analitică recapitulând întâmplările din timpul serii.

— Petrecerea a fost foarte reuşită, te-ai distrat bine, iar apoi te-am pierdut din vedere, pentru o vreme. Când te-am văzut din nou, îl sărutai pe Wayne, după care abia dacă ai vrut să mai vorbeşti cu mine, iar în restul serii ai flirtat cu Nigel, pe mine tratându-mă de parcă aş fi fost cine ştie ce căpcăun. Ce s-a întâmplat, Zoë? Ţi-a spus cineva ceva ce te-a supărat?

Lui Zoë îi venea să plângă. Era „supărată”? Mai degrabă „distrusă”! îl privi încruntată, cu furia şi durerea luptându-i-se în suflet.

— Răspunde-mi, Zoë.

Degetele lui i se strânseră pe braţ.

— Nu m-a supărat nimeni; am petrecut o seară minunată, iar tu ai o imaginaţie prea activă, declară ea cu voce surdă.

Trebuia să plece; apropierea lui Justin, mirosul lui subtil, îi secătuiau puterile.

— Mă doare braţul.

Justin îşi retrase imediat mâna.

— Iartă-mă, se scuză el şi, înfundându-şi mâinile în buzunare, adăugă scurt: poate că ai dreptate. Du-te la culcare. Vin şi eu imediat.

Capitolul 4

Zoë se agăţă cu o mână de tocul uşii, ţinându-şi prosopul pe trup cu cealaltă. Inima aproape i se opri în piept, iar ochii i se dilatară şocaţi de furie, la vederea imaginii din faţa ei.

În lumina slabă a lămpii de pe noptieră, Justin zăcea tolănit pe pat, rezemat de perne, cu un pahar de şampanie în mână şi o bucurie răutăcioasă în ochi.

— Mă gândeam eu că rochia neagră e excitantă, spuse el tărăgănat, gutural, dar nici cu prosopul ăsta n-ar trebui să-ţi fie ruşine.

Încârligându-şi jucăuş un deget, o chemă spre el cu un zâmbet senzual.

— Vino-n pat, aniversato. Să sărbătorim şi noi.

Cu câteva ore în urmă, Zoë s-ar fi bucurat de o asemenea invitaţie din partea rezervatului ei soţ, dar revelaţia lui Janet îi redeşteptă furia.

— Să sărbătorim? N-aş crede! replică ea

răstit, coborându-şi genele peste ochi ca să-şi ascundă furia.

Se aşeză pe taburetul de la masa de toaletă, cu privirea spre cheia pe care o pusese acolo înainte de a intra în baie.

— Cum ai intrat?

Încuiase uşa, ştia că o încuiase…

— Ştiu că nu voiai să mă încui afară, iubito, şi mai ştiu că toate broaştele apartamentului conjugal sunt identice. Se deschid cu aceleaşi chei. *Et voilà!* Iată-mă aici!

— N-am chef de franţuzisme, şi nici de tine, aşa că te rog să pleci.

— Zoë, ce s-a întâmplat?

Din doi paşi, Justin ajunse lângă ea.

— Sunt obosită. Vreau să dorm, spuse ea scurt; dacă o atingea, avea să urle…

— Ciudat – acum o jumătate de oră, te rugai de Nigel şi prietenii lui să mai stea, îi aminti el suav. Un soţ mai bănuitor ar putea să se alarmeze.

Îi cuprinse în mâini umerii goi, iar Zoë înţepeni. Ridică privirea spre ochii lui întunecaţi,

pătrunzători, în oglindă.

— O soţie mai bănuitoare ar putea să se întrebe de ce proaspătul ei soţ preferă să doarmă în patul lui, replică ea usturător.

În ochii lui Justin fulgeră o expresie de nepătruns. Gura i se crispă.

— În noaptea asta n-am preferat patul meu, dar se pare că nu mi-a folosit la nimic, comentă el sec.

— Că mult îmi mai foloseşte mie, când ştiu că m-ai luat de soţie la cererea unchiului Bertie, şi numai ca să-ţi realizezi ambiţiile de jurist.

Fără a se mai osteni să-şi ascundă înverşunarea din voce, Zoë se întoarse spre el, cu capul sus. Aruncând flăcări din ochi, îi ignoră expresia şocată, convinsă că nu făcea decât să joace iar teatru.

— E ridicol şi absolut neadevărat! negă el cu aprindere.

Cândva, Zoë l-ar fi crezut, dar nu mai era cazul.

— Aşa…?

Îşi arcui dispreţuitor o sprânceană.

— Vrei să spui că unchiul Bertie nu ţi-a sugerat niciodată că s-ar bucura să te însori cu mine?

Privirea lui Justin păru să şovăie, iar o roşeaţă vagă îi inundă pometţii înalţi.

— Zoë, nu ştiu ce-ai auzit sau cine a bârfit, dar lucrurile n-au stat aşa, şi o ştii foarte bine.

— A, sigur că ştiu! Nu mai rămâne decât să-mi spui că mă iubeşti – lucru pe care l-ai evitat cât ai putut, iar eu am fost prea proastă ca să observ.

Singura dată când îl întrebase dacă o iubea, în ziua înmormântării, Justin răspunsese: „Sigur că te iubesc, prostuţo; m-am însurat cu tine, nu?” Atunci, o convinsese; acum însă, îşi dădea seama că nu făcuse decât să se eschiveze.

— Zoë, ce se întâmplă aici? Nu-ţi stă în fire să te iei la ceartă intenţionat.

— Ai dreptate, nu-mi stă, şi nici n-am de gând să mă cert cu tine acum.

Justin stătea în faţa ei, aproape gol, iar Zoë abia reuşea să nu-i mângâie pieptul musculos,

cedând atracţiei lui copleşitoare.

— Pleacă doar, spuse ea cu tristeţe, luându-şi ochii dinspre trupul lui puternic.

— Pân-aici!

Cuvintele explodară ca o detunătură de armă, făcând-o să se retragă, surprinsă.

Justin se apropie.

— Nu ştiu cine ţi-a împuiat capul cu prostii, dar noi doi vom avea o discuţie, scrâşni el printre dinţi – şi, apucându-i strâns braţul, o conduse spre pat.

— Dă-mi drumul! se răsti furioasă Zoë, încercând să se smulgă. Dar degetele lui se strânseră şi mai tare, dureros.

— Stai jos! îi ordonă Justin, împingând-o cu forţa pe marginea patului.

— A, acum foloseşti violenţa, porc ipocrit ce eşti? îl acuză ea feroce.

— Taci!

Furia dezlănţuită din tonul lui o făcu să se cutremure.

— La începutul serii ăsteia, totul era în

regulă. De fapt, doar lipsa de timp ne-a împiedicat să ne culcăm mai devreme – altfel, tremurai toată de dorinţă.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet arogant, cunoscător.

— N-am… încercă Zoë să nege, dar Justin i-o reteză scurt:

— Nu te osteni să minţi. Sunt bărbat, Zoë; ştiu când o femeie reacţionează faţă de mine. Spune-mi numai ce s-a întâmplat de-atunci şi până acum, încât mă acuzi că m-am însurat cu tine din interes şi mă respingi de parcă aş avea vreo boală ruşinoasă, fir-ar al dracului să fie!

Zoë ridică privirea, peste pieptul lui lat, până la chipul dur şi întunecos. Furia lui era sinceră – dar putea fi şi din cauză că-i depistase jocul, îşi spuse ea cu cinism.

— Negi că ai discutat cu unchiul Bertie despre căsătoria cu mine? îl întrebă ea – şi, fără a-i lăsa timp să răspundă, continuă: sau că mariajul nostru te-a ajutat să devii judecător şef?

Nu-i văzu tresărirea de furie din ochi; era

prea absorbită de propria ei revoltă.

— Sau că ţi-ai păstrat amanta… ibovnica… zi-i cum vrei… până-n ajunul nunţii noastre, şi poate chiar şi după aia?

— Stai aşa! mârâi Justin.

Se aplecă peste ea, imobilizând-o între braţe, atât de aproape încât Zoë putu să-i vadă ţepii mărunţi ai începutului de barbă.

— Janet – deci despre asta e vorba. Şi-a împrăştiat veninul, iar tu, nevestica mea mică şi încrezătoare, ai crezut-o, comentă el cu un glas periculos de calm. Câtă loialitate! Cred că-mi datorezi o scuză şi o explicaţie.

Chiar vorbea serios! Se vedea bine. Ce tupeu putea să aibă!

— Încearcă „tigrul la pat”, pentru început, replică Zoë caustic.

O durea gâtul, în urma efortului prelungit de a-şi stăpâni lacrimile, iar inima îi palpita nebuneşte în timp ce se lupta să-şi păstreze calmul. Era conştientă în mod neputincios de situaţia stânjenitoare în care se găsea – aproape

goală, doar cu un prosop pe ea – în timp ce Justin o măsura insolent cu privirea.

— Nu-mi vine să cred! se minună el. Eşti geloasă. Asta era problema…!

— Poţi să visezi! strigă furioasă Zoë. Puţin îmi pasă dacă-ţi trăieşti toată viaţa cu femeia aia! Nu vreau să te mai văd!

Lui Justin i se scurse sângele din obraji.

— Zoë, nu ştii ce vorbeşti.

O privi serios.

— Eşti soţia mea; te iubesc…

Dar declaraţia lui de dragoste venea prea târziu, sunând doar ca o scuză. Aceasta fu lovitura cea mai dureroasă pentru Zoë.

— De când? pufni ea. De când am aflat adevărul despre tine, porc îngâmfat şi intrigant ce eşti?

De chinui să se ridice, împingându-i pieptul. În mod surprinzător, Justin se aşeză lângă ea, pe pat; îl văzu încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile ca şi cum i-ar fi venit s-o strângă de gât.

— Nu e cel mai potrivit răspuns pentru o

declaraţie de dragoste, spuse el cu un zâmbet deloc plăcut. „Copleşit” ar fi un calificativ mult mai potrivit, deşi cred că te înţeleg. Cunoscând-o pe Janet, ştiu că poate fi foarte convingătoare, cu tot veninul ei.

— E şi cazul să ştii – eşti expert în ce-o priveşte! strigă Zoë. Nu mai suporta. Ce rost avea? se întrebă ea disperată şi dădu să se ridice, dar mâna lui Justin îi învălui umerii, prinzându-i strâns braţul, ca şi cum presiunea degetelor lui ar fi putut-o convinge.

— Îţi dau cuvântul meu, Zoë, că Janet nu înseamnă nimic pentru mine. Am treizeci şi cinci de ani; recunosc că în viaţa mea au existat alte femei, dar nu atât de multe pe cât pari tu să crezi.

Vorbea foarte calm şi stăpânit, iar acest lucru o înfurie şi mai tare.

— Aşa zici tu!

Ochii căprui ai lui Justin se îngustară feroce, dar glasul îi rămase rece şi rezonabil, continuând:

— Am avut o legătură cu Janet – dacă se poate numi aşa. Doi adulţi ieşind împreună în

lume şi făcând sex ocazional, atâta tot. Şi s-a terminat cu mult înainte ca noi doi să ne căsătorim.

Zoë îşi înclină capul într-o parte, privindu-l cu ochi mari, înnebuniţi.

— Porcule! şuieră ea, cu faţa strălucindu-i de ură.

— Eşti copilăroasă, Zoë…

— Cu mult înainte să ne căsătorim? îl întrerupse ea pe un ton neîncrezător. Chiar mă crezi total idioată?

Îşi pierdea controlul; vocea îi tremura.

— Poate că, dacă eram destul de nebună după tine, aş putea să uit de aranjamentul convenabil cu unchiul meu. Aş putea trăi cu gândul că niciodată nu m-ai iubit la fel cum te-am iubit eu pe tine. Dar, în ce priveşte restul…

Cuvintele i se rostogoleau tot mai repede, împinse de emoţia acumulată.

— Să-mi spună o femeie că soţul meu e genul „trei numere pe noapte” şi chiar mai mult! Acelaşi soţ care nu suportă să stea o noapte întreagă în

pat cu mine. Mi se face rău…

Clătină din cap; încercă să continue, dar îi secase vocea. Însă ce conta? Ce-ar mai fi fost de spus, decât că-l părăsea, iar atâta lucru era clar pentru el. Sper uimirea ei, însă, Justin îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— Eşti geloasă, prostuţă mică! N-ai niciun motiv. E clar că Janet încerca să te zădărască, şi i-ai căzut în plasă.

Lui Zoë nu-i venea să creadă. Era avocat, s-ar fi zis că era inteligent, şi chiar credea că totul era doar o glumă uriaşă. O ceaţă roşie îi împăienjeni vederea, făcând-o să lovească orbeşte cu mâna spre faţa lui.

— Ei, atunci ţine! răcni ea. Te părăsesc. Eşti avocat… rezolvă cu divorţul…

Deodată, mâna lui îi strânse umerii mai puternic.

— De ajuns, mormăi el sălbatic. Dacă nu vrei să asculţi de glasul raţiunii, trebuie să te conving altfel.

Cealaltă mână îi captură bărbia, ridicându-i

capul cu forţa, iar gura i se prăvăli peste a ei, devorându-i buzele gingaşe.

Zoë încercă să-şi smulgă capul, dând cu pumnii spre el, în timp ce gemea încet de durere.

Justin râse, cu un sunet gutural, aspru.

— Şi eu, care credeam că mă port cu consideraţie…

Tonul îi era ironic, dar furia învăpăiată din ochi îi contrazicea calmul glasului.

— Consideraţie? Mă faci să râd! ţipă isteric Zoë, zbătându-se să scape.

Dar Justin era mult mai agil şi, apucându-i ambele mâini de încheieturi, dintr-o răsucire a trupului său puternic o ţintui pe pat, cu braţele întinse deasupra capului, imobilizate.

Zoë ţipă, dar gura lui înghiţi sunetul, cu dinţii înfigându-i-se în buzele ei, în timp ce mâna cealaltă îi smulgea prosopul de pe trup. Îi simţi degetele lungi cuprinzându-i sânul şi se înfioră.

— Nu, nu…

Tremurător, clătină din cap, încercând să se opună, cu trupul încordat sub al lui. N-avea să-l

lase să-i facă asta – niciodată, jură ea, chiar în timp ce carnea ei trădătoare striga de poftă.

— Ba da, dragostea mea, mârâi el tărăgănat, sardonic, cu glasul îngroşat straniu, Ai spus că pleci. Ai insinuat că nu te-am dorit niciodată. Pentru tine, felul nostru de a face dragoste a fost imperfect.

Îi încălecă genunchii, cu trupul prelung, aproape gol, încordat deasupra ei.

— Îţi voi dovedi că te-ai înşelat.

Şi-şi coborî capul peste sânul ei, în locul degetelor.

— Nu… nu te vreau…

În timp ce inima îi bubuia nebuneşte în piept, Zoë se gândi, cu înverşunare, la Janet.

— Încearc-o pe Janet. Sunt sigură…

Cuvintele i se pierdură într-un geamăt.

— Oricine o poate avea pe Janet, dar pe tine te pot avea numai eu, îi mârâi el la ureche. Şi aşa o să rămână.

— Nu, nu, nu… gâfâi întretăiat Zoë.

— Da, da, da… o ironiză Justin aspru, în timp

ce o strivea şi mai cumplit sub trupul lui.

Nu încăpea nicio îndoială că o dorea. Zoë, răsucindu-se şi zvârcolindu-se sub el, în timp ce încerca să scape, recunoştea acest lucru – dar mai ştia şi că nu era dragoste…

Ochii ei căscaţi, furioşi, se ciocneau cu ai lui, iar ceea ce vedea în acele adâncuri negre era o poftă sălbatică, animalică, aproape disperată, care o zgudui până-n străfundurile făpturii. Justin cel calm şi controlat, pe care-l cunoştea atât de bine, dispăruse…

— N-am să te las să pleci… Nu pot… gemu el, acoperindu-i din nou gura cu a lui, în timp ce mâna îi cobora peste sânii ei, în jos spre moviliţa gingaşă dintre coapse.

Zoë încercă frenetic să se smulgă, dar cătuşele mintale erau şi mai puternice decât cele fizice. Gemu, când Justin îşi îngropă capul lângă gâtul ei, presărându-i sărutări umede în jos spre piept, pe când mâna lui îi desfăcea picioarele. Era pierdută…

— Justin…

— Nu poţi învinge, Zoë, aşa că nu te mai zbate… gemu el.

Şi, coborând capul, o sărută adânc, prelung.

— Cine se zbate…? îngăimă ea, în timp ce Justin i se strecura între coapsele despărţite.

— Mă doreşti… mormăi Justin.

Iar Zoë nu-l putu contrazice, în timp ce o penetra adânc, astupându-i cu gura ţipătul de excitaţie.

* * *

Zoë îl privi pe bărbatul adormit de lângă ea. Părul negru îi era umed de sudoare, lipit de craniu. În somn, chipul lui cu trăsături aspre părea mai tânăr cu câţiva ani. Genele dese îi stăteau coborâte pe obraji, ascunzându-i ochii pătrunzători şi inteligenţi.

Pe Zoë o durea tot trupul, făcând-o să-şi simtă muşchi pe care se îndoia că-i mai folosise vreodată… Soarele de dimineaţă strălucea prin ferestre, inundând camera cu o lumină trandafirie.

Îl privi din nou pe Justin. Un zâmbet strâmb îi arcui buzele, dar fără să se regăsească şi în ochii albaştri. Ironia situaţiei nu-i scăpa – numai ameninţarea cu divorţul îl convinsese pe soţul ei să-şi petreacă toată noaptea în pat. Şi nu putea evita nici faptul că Janet avusese dreptate. Era capabil de trei numere pe noapte şi chiar mai mult. Ceea ce însemna că Janet nu minţise…

O lacrimă i se prelinse încet pe obraz; Zoë îşi trase nasul, îngropându-şi capul în pernă, şi închise ochii. Era obosită, atât de obosită… Măcar somnul avea să-i alunge din minte durerea trădării lui…

Acesta fu ultimul ei gând conştient.

* * *

În seara următoare, inima lui Zoë continua să fie sfâşiată de durere. Simţea că i se întorcea stomacul pe dos şi nu putea să mănânce. Îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică.

— Vrei cafeaua în cabinet? întrebă ea,

vorbind aproape în gol. Nu suporta să se uite la Justin.

— Deci, îmi vorbeşti. Sunt măgulit, murmură el sarcastic. Începeam să mă întreb, după cât de tăcută ai stat toată seara.

— Răspunde-mi la întrebare. Orice altceva mai ai să-mi spui, se poate transmite prin avocat, aruncă ea.

Făcu un pas înapoi când Justin sări în picioare, răsturnându-şi scaunul.

— Zoë, nu-ţi permit să vorbeşti aşa. Eşti soţia mea, şi soţia mea vei rămâne. Credeam că azi noapte am fost destul de clar.

Ochii lui negri îi sfredeliră pe ai ei, albaştri şi dispreţuitori.

— Dar, dacă mai vrei o demonstraţie, ţi-o pot oferi cu toată plăcerea.

— Crezi că sexul le rezolvă pe toate.

— Nu te-am auzit plângându-te.

— Hm! Mă duc după cafea.

Şi, aruncându-şi semeţ capul, Zoë se duse în bucătărie. Ştia că doamna Crumpet era liberă în

seara aceea. Totul era aranjat.

— Zoë, avem, de vorbit.

Tocmai lua ceştile de pe raftul de sus al dulapului, iar mâna îi tremură la auzul glasului.

— Stai, lasă-mă pe mine…

Justin întinse mâna pe lângă ea şi luă ceştile.

— Mulţumesc… murmură Zoë, îndepărtându-se de el în lungul bufeului.

Trupul lui Justin se încordă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zoë, doar n-am să sar pe tine în bucătărie! Nu e nevoie să te porţi ca un iepure speriat! adăugă el acid. Uită-te la mine.

— Fac cafeaua.

Zoë rămase cu privirea spre filtrul electric.

— Bine, cum vrei tu. Dar tot vom sta de vorbă.

Auzi scrâşnetul unui scaun pe pardoseala de gresie şi ştiu că Justin se aşezase. Se întoarse încet, cu ceştile în mâini.

— Eu am să-mi beau cafeaua aici, spuse el sec. Am avut o zi îngrozitoare la tribunal, am mare

nevoie.

— Da, sunt sigură.

Vorbeau ca doi străini – scurt, formal. Zoë puse o ceaşcă în faţa lui şi se aşeză pe scaunul din faţă, ridicându-şi ceaşca la buzele care i se uscaseră ca pergamentul.

— Îmi pare rău, Zoë.

Justin îi privi prudent expresia încruntată.

— N-ar fi trebuit să mă port aşa, azi-noapte. Ai toate motivele să fii furioasă…

Se întrerupse, când Zoë îl privi drept în ochi, cu o expresie îndurerată.

Cum putea fi atât de insensibil? Se scuza pentru că făcuse dragoste cu ea! Nu pentru că o luase de soţie din interes, aşa cum se aşteptase.

— N-o să se mai întâmple, îţi promit.

Justin îi susţinea privirea, încordat.

— Am… Mi-am pierdut controlul.

— Chiar nu înţelegi, nu-i aşa?

Clătinând din cap, Zoë îl privi lung.

— Puţin îmi păsa de controlul tău, sau de pierderea lui.

— Ce-ai spus…? Atunci, de ce…?

Zoë îşi goli ceaşca şi se ridică. Nu avusese curaj să-l întrebe despre ultima lui trădare – nu voise să audă confirmarea – dar după douăzeci şi patru de ore în care-şi introspectase sentimentele nu-şi mai făcea asemenea scrupule.

— Unde-ai fost în noaptea dinaintea nunţii noastre? îl întrebă ea.

Şi, coborând privirea, îi văzu obrajii înroşindu-se de vinovăţie.

— Janet, aşa-i? întrebă el, cu colţurile gurii arcuindu-i-se în jos. Trebuia să m-aştept.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, continuă Zoë pe un ton îngheţat. Dar faţa ta spune totul. Ţi-ai petrecut noaptea acasă la ea, până te-a dat afară, la ora două.

— N-a fost aşa! replică el cu înverşunare. Nu s-a întâmplat nimic!

Sări în picioare şi, ocolind masa, o apucă de braţ pe Zoë, care tocmai voia să plece spre uşă.

— Pot să-ţi explic!

O răsuci spre el.

— Numai dacă mă laşi să vorbesc…

Zoë îl privi; arăta ciudat de vulnerabil, în costumul pe care-l purtase la birou, dar cu cravata strâmbă şi părul ciufulit.

— Vorbeşte. S-ar putea să fie interesant, aruncă ea sardonic.

— În ajunul nunţii noastre am fost într-adevăr acasă la Janet, dar trebuie să înţelegi că n-o mai văzusem de peste şase luni. Fusese plecată la un proces din Hong Kong. Se întorsese în Anglia în aceeaşi zi, şi m-a sunat. Aflase că urma să mă căsătoresc cu tine şi era necăjită.

Ochii lui negri o priviră sfredelitor, cu nelinişte.

— Dumnezeu ştie de ce. Nu mă mai culcasem cu ea de peste un an. Mi-era prietenă, nimic mai mult. Altfel, nu te-aş fi cerut de soţie, Zoë. Din păcate, Janet era de altă părere, şi s-a îmbătat, începând să aibă gânduri sinucigaşe. Mi-a fost îngrozitor de greu să scap de ea.

Zoë nu credea nicio vorbă. Dacă Justin voia să scape de cineva, o putea face cu o singură frază

tăioasă. Dar cel mai rău era că, în adâncurile sufletului ei, voia să-l creadă, să-şi înghită mândria şi să-l ierte. Deschise gura, gata să i-o şi spună, când sună telefonul.

— Of, la dracu'!

Justin înjură violent şi porni spre telefonul de pe perete, căruia îi smulse receptorul din furcă.

— Da, Gifford! răspunse el răstit.

Zoë profită de diversiune şi se întoarse spre uşă.

— Zoë!

Îl privi peste umăr. Justin acoperise receptorul cu o mână, iar pe cealaltă o întindea spre ea.

— Vino aici.

De ce nu? N-avea să fie pentru ultima oară, îşi spuse ea, întorcându-se.

Cuprinzându-i talia cu braţul său lung, Justin o lipi strâns de trupul lui.

— Trebuie să mă întorc la Londra. Un client a intrat într-o încurcătură, îi explică el grăbit, insistent. Probabil c-am să mă întorc foarte târziu.

N-am să te deranjez. Dar vom continua discuţia asta la micul dejun, da?

Gura i se arcui într-un zâmbet prudent.

— Te rog?

— Da, afirmă ea. Pe la nouă, în seră. Pentru mâine se anunţă vreme frumoasă.

A doua zi dimineaţă, la nouă, ea avea să fie plecată de mult…

— Perfect.

Justin o privi uşurat şi, aplecându-se, îi depuse un sărut apăsat pe buze.

În timp ce urca la etaj, Zoë râse acru. Cum putea să se coboare atât de jos? Discută despre vreme cu un englez şi poţi fi sigur că l-ai convins că eşti serios, îşi spuse ea cu amărăciune, ignorând complet faptul că nici Justin şi nici ea nu erau complet englezi…

Capitolul 5

Salonul VIP pentru cursa Concorde spre New York se umplea încet. Zoë stătea pe o canapea comodă, cu capul rezemat de spătar şi ochii închişi. O făcuse. Îşi părăsise soţul.

Fusese ridicol de uşor. Cu bagajele făcute, se strecurase afară din casă la crăpatul zorilor şi-şi împinsese maşina pe alee, pentru ca zgomotul să nu-l trezească pe Justin.

— Zoë? Ce faci aici?

Glasul familiar a surprinse şi, deschizând ochii, văzu silueta înaltă a texanului ciolănos care venea prin salon spre ea.

— Acelaşi lucru ca tine – aştept să iau avionul, sper.

Încercarea ei de a glumi era jalnică, iar zâmbetul îi şovăi periculos.

— Am… am plecat mai repede decât mă aşteptasem, adăugă ea ezitant.

— Iar soţul tău ştie? întrebă încet Wayne, cu

o expresie de compasiune pe chipul său aspru, în timp ce se aşeza alături, pe canapea.

Zoë clătină din cap, cu ochii frumoşi umezindu-i-se, prea sufocată ca să vorbească.

— Vrei să-mi povesteşti?

O cuprinse consolator cu braţul pe după umeri, şi toată voinţa care o ajutase să înfrunte ultimele două zile o părăsi. Zoë se întoarse cu faţa spre pieptul lui lat, dând frâu liber lacrimilor.

Niciunul dintre ei nu-l văzu pe bărbatul robust şi brunet care intră în salon, oprindu-se lângă uşă. Nu-i văzură nici expresia distrusă din ochi, înainte de a se întoarse şi a ieşi.

* * *

Zoë îşi luă pe ea blugii tăiaţi şi-şi petrecu o fâşie Lycra elastică în jurul sânilor. Găsi un prosop de plajă mare, viu colorat, şi şi-l aruncă pe umăr; apoi luă o carte şi crema pentru soare, şi ieşi din casă, pe terasa largă.

Privi plaja întinsă şi inspiră adânc, savurând

mirosul nisipului şi al mării. La sosirea în America, în urmă cu două luni, acceptase cu recunoştinţă oferta lui Wayne de a sta în casa lui de la Malibu. Wayne îi ascultase relatarea despre căsnicia ratată, o consolase şi îi dăduse pe mână suma substanţială de bani din contul ei de depozit.

Era ultima ei zi sub soarele Californiei. Mâine avea să se mute în Maine. Aşa era mai bine; trebuia să înceapă o viaţă nouă, mai ale acum, când – îşi depuse protector o mână peste abdomen – ştia că era însărcinată.

Wayne o dusese cu avionul lui personal la Portland, unde Zoë se îndrăgostise de micul sat Rowena Cove, situat pe peninsula dintre Brunswick şi Bath.

Închiriase o fermecătoare casă din secolul al XVIII-lea, albă, cu frontispiciu dublu. Obloanele verzi încardau ferestrele cu vedere spre Casco Bay, iar cel mai mult îi plăcuse podul spaţios şi aerisit, amenajat ca un studio. Casa era parţial mobilată şi avea chiar şi o îngrijitoare cu ziua – o anume doamnă Bacon din sat – aşa că nu urma să

fie complet singură.

O umbră îi întunecă ochii. Nu demult, crezuse că niciodată n-avea să mai fie sigură. Ce proastă fusese, să se îndrăgostească de un om ambiţios şi necruţător ca Justin! Amintirea încă o mai durea.

Cu două zile în urmă, când i se confirmase sarcina, fusese însufleţită şi îngrozită în acelaşi timp. Dar, după ce-şi revenise din şoc, reacţia îşi făcuse efectul.

Ştia în adâncul ei că ar fi trebuit să-i spună lui Justin – era tatăl, avea dreptul să ştie. Dar avusese timp să se gândească, să asimileze durerea trădării soţului ei. Judecând limpede şi realist, nu îndrăznea să-şi asume riscul.

Justin era un om puternic în sistemul juridic al ţării, iar dacă dorea copilul, dar nu şi pe ea, Zoë n-ar fi avut nicio şansă, şi nu era dispusă să-şi asume un asemenea risc.

— Deci, asta-i ascunzătoarea ta.

Glasul profund şi melodios reverberă prin aerul încremenit.

O secundă, Zoë crezu că avea halucinaţii, la vederea omului care urca treptele de pe plajă pe terasă. Justin, acolo? În California? Nu-i venea să creadă…

Dar era adevărat. Justin se opri la un pas de locul unde stătea ea, încremenită. Ochii lui o studiară până-n cele mai mici amănunte – părul lung şi blond, răvăşit în jurul feţei, sutienul verde sumar, şortul de blugi, lăsat în jos pe şolduri.

Faţa lui Zoë se înroşi de vinovăţie. Totuşi, îşi ridică sfidător bărbia, străduindu-se să-i susţină privirea jignitoare, cu o expresie rece ca gheaţa.

— Ascunzătoare? N-aş crede…

— Atunci, să-i zicem cuibuşor de nebunii? replică Justin dispreţuitor.

— Cuibuşor de nebunii? repetă Zoë. Eşti sărit de pe fix?

— Cu siguranţă că aşa am fost, crezând în tine, curviştină adulterină şi desfrânată ce eşti.

Ochii lui scăpărau de furie, sângele latin învingându-i obişnuitul calm britanic îndelung exersat.

— Dumnezeule! Ăsta de-aici e mai bătrân chiar şi decât mine, şi se pare că-i lăsa gura apă după tine încă de când erai mică. Dezgustător!

Lui Zoë i se opri respiraţia, în timp ce şi pe ea o cuprindea furia. Cum îndrăznea s-o împroaşte cu noroi, numai ca să-şi ascundă propria vinovăţie? Dar ghici imediat de unde-i venise o asemenea idee perversă şi, pradă unei furii reci, îl înfruntă pe loc.

— A, felicitările de Sfântul Valentin – ultima pe care susţineai că mi-o trimiseseşi. Dar de ştie bine cât e de greu să găseşti un avocat cinstit, remarcă ea sarcastic.

— Curvo!

Justin schiţă un gest spre ea, cu o privire sălbatică, iar Zoë se sperie pentru o clipă, dar refuză s-o arate.

În schimb, cu o indiferenţă studiată, îşi arcui delicat o sprânceană.

— Zău aşa, Justin… o asemenea lipsă de imaginaţie nu-ţi stă în fire.

— Te aperi… te-ai schimbat, scrâşni el

printre dinţi. Înţeleg că iubiţelul nu-i aici, nu?

Cu chipul încordat, o privi lung, într-o tăcere tensionată şi ostilă…

Într-un târziu, gura aspră i se arcui într-un zâmbet dispreţuitor. Făcu un pas înapoi.

— Lasă, oricum nu mai are nicio importanţă. Am nişte hârtii pe care să le semnezi, după care nu văd niciun motiv ca să ne mai întâlnim.

Zoë îşi cuprinse protector trupul cu braţele, înfrigurată în pofida căldurii arzătoare a soarelui de după-amiază. Ştia că n-o iubea, dar să-l audă spunând că nu voia s-o mai vadă niciodată… Parcă i s-ar fi răsucit un cuţit în inima deja rănită.

Cu atât mai bine. N-avea să ştie niciodată că era gravidă. Copilul urma să fie al ei şi numai al ei, jură Zoë în sinea sa.

— Iar eu nu văd niciun motiv pentru care te-ai deranjat să vii până aici, ripostă ea în cele din urmă. Există şi poştă pe lumea asta.

— Cred că noţiunea de „poştă” nu ţi-e deloc străină, nevestica mea scumpă! aruncă el batjocoritor. Wayne, Nigel şi Dumnezeu mai ştie

câţi alţii, despre care au n-am aflat.

Zoë se uită lung la el, înfruntându-i cu curaj privirea.

— Pentru un om care aspiră să fie judecător, îţi lipseşte îngrijorător intuiţia.

— În ceea ce te priveşte pe tine, trebuie să-ţi dau dreptate, consimţi el cinic. M-a păcălit inocenţa ta simulată, dar nu mai e cazul. Ajunge să mă uit la tine, şi la casa asta. Eşti aproape goală, tolănită la soare, ca o odaliscă tipică.

Autocontrolul lui de fier o înfuria aproape la fel de mult ca vorbele neruşinate pe care i le arunca. Numai Justin putea insulta atât de crud pe cineva fără să clipească din ochi.

— Scuteşte-mă cu preţiozităţile – ajunge să spui doar că-s o putoare nimfomană depravată, replică ea cu furie. De ce-ai venit aici, Justin? N-am chef de jocuri.

— Da de ce ai chef? întrebă el, apucând-o de încheietura mâinii cu o violenţă neaşteptată, pentru a o trage spre trupul lui dur şi cald.

Zoë încremeni, devenind imediat conştientă

de fierbinţeala lui masculină, de mirosul său personal. Dar refuză să se lase în voia instinctelor. Drumul acela ducea spre iad! În schimb, îşi aruncă pe spate capul, privindu-l în ochi.

— Te rog să spui ce ai de spus şi să pleci.

Expresia lui Justin se întunecă.

— Să ştii că eu nu-s un amant de-o noapte pe care poţi să-l expediezi din două vorbe, scrâşni el, strângându-i zdrobitor încheietura.

Un moment, Zoë îi simţi furia stârnită de nepăsarea cu care îl trata.

— Legendarul tău autocontrol se duce iar dracului, Justin dragă, comentă ea batjocoritor.

— N-aş crede, replică încordat Justin, petrecându-şi degetele printre ale ei, provocator. Tu însă, Zoë…

Cu cruzime, începu să-i mângâie lasciv spatele cu cealaltă mână.

— …n-ai putut spune nu niciodată.

Zoë trase aer în piept, adânc, tremurător. Făcuse o prostie provocându-l.

— Am învăţat.

— Facem o încercare? sugeră el răguşit.

Smulgându-se pe neaşteptate din strânsoare, Zoë se refugie în spatele şezlongului.

— Nu. Căsnicia noastră s-a terminat; nu mai avem nimic să ne spunem.

Ca să fie sigură, adăugă:

— Iar Wayne se va întoarce foarte curând.

La auzul acestui nume, Justin se îndreptă de spate, privind-o încordat. Apoi ochii întunecoşi i se închiseră o clipă, după care în adâncurile lor se ivi o asemenea răceală, încât o făcu să se înfioare.

— Ai dreptate, desigur. Să revenim la lucruri serioase. Am hârtiile în maşină. Într-un minut sunt înapoi.

Privindu-l cum cobora treptele, Zoë se simţi străbătută de un junghi dureros. Peste câteva minute avea să semneze actele de divorţ.

Strecurându-se în casă, luă repede pe ea o cămaşă largă şi se încheie până la gât.

Justin tocmai se întorcea de la maşină, cu o servietă în mână; o puse pe masă şi o deschise.

— Nu e nevoie să te acoperi pentru mine, am

văzut de mult tot ce ai, remarcă el, privindu-i nepăsător cămaşa. Nu pot spune că admir gustul la cămăşi al amantului tău.

De fapt, cămaşa era a ei – o purta când picta. Deschise gura să-i răspundă, apoi se răzgândi. N-avea decât să creadă că ea şi Wayne erau amanţi – ce mai conta?

— Dă-mi dor hârtiile de divorţ şi arată-mi unde să semnez.

— Divorţ? A, nu, Zoë. N-am să-ţi uşurez atât de mult situaţia.

Privirile li se întâlniră şi se susţinură, iar lui Zoë îi tresări inima în piept. Era posibil s-o dorească înapoi?

— Atunci, de ce-ai venit aici? întrebă ea încet.

Justin râse fără umor.

— Tu de ce crezi? Pentru că te-aş era înapoi?

Inteligent cum era, îi ghicise gândurile.

— Ai fost bună la pat, dar nu chiar atât de bună, şi nu-mi plac produsele uzate, draga mea. Dar sunt tutorele tău până vei împlini douăzeci şi

cinci de ani.

Zoë uitase complet de testamentul unchiului Bertie.

— Dar, în situaţia creată…?

Justin o întrerupse:

— Exact. Cred că n-ar niciun rost să menţinem relaţia asta.

Întinse pe masă câteva hârtii.

— Te rog să citeşti să să semnezi în locurile indicate. Vei constata că Black Gables urmează să fie vândută la un preţ decent, şi toate beneficiile care-ţi revin ţie vor fi depuse într-un cont. Orice altă comunicare între noi se poate desfăşura prin intermediul avocatului tău american.

Complet stăpân pe situaţie, avocatul din Justin ridică doi ochi reci spre faţa ei.

— Va dura un timp până vei citi documentele relevante şi, dacă ai întrebări, îţi răspund cu plăcere.

Lui Zoë nu-i venea să creadă ce auzea.

— Şi de ce nu divorţăm? întrebă ea.

— Am o carieră de care trebuie să ţin seama.

În niciun caz nu voi divorţa, şi cum tu nu ai niciun temei ca să divorţezi de mine, trebuie să aştepţi cei cinci ani stabiliţi conform legislaţiei engleze.

Zoë simţea cum îi creştea furia. Nu avea niciun temei? Aroganţa individului era incredibilă.

— Ticălosule, spuse ea încet, clătinând din cap.

Cum crezuse vreodată că putea iubi un asemenea om?

Smulgând hârtiile de pe masă, nu se deranjă să le citească, ci doar semnă în locurile indicate şi le împinse din nou spre el.

— Şi acum, ieşi afară!

Şi, lăsându-l în picioare, se repezi înapoi în casă, închizând uşile glisante în urma ei.

* * *

Zoë conducea încet maşina pe Strada Principală din Rowena Cove, spre colina pe unde se ieşea din sat. Coti la stânga pe o alee care ducea spre mare şi parcă în faţa uşii verzi a casei

sale. Rămase un timp la volanul Range Rover-ului cu dublă tracţiune, privind peste apele reci ale golfului.

Cu trei ani şi jumătate în urmă, când se mutase în casa aceea de pe culmea colinei, se îndrăgostise de ea. Era adevărat că, vara, litoralul statului Maine era plin de vizitatori, dar în această perioadă a anului – era o zi rece de martie – localnicii erau aproape singuri.

În minte îi reveni prima iarnă şi naşterea fiului ei. Un viscol năprasnic blocase şoselele, iar iubitul ei băiat se născuse acasă, cu ajutorul soţiei unui marinar local, Margy. Din ziua aceea, rămăseseră bune prietene. Cu doi ani în urmă, intraseră împreună în afaceri, deschizând un mic magazin de suveniruri specializat în ilustrate pictate manual. În mod uluitor, afacerile prosperaseră. Vara pictau felicitări de Crăciun, iar toamna, cărţi poştale pentru Sfântul Valentin.

Zoë îşi înghiţi un suspin. Lui Val, fiul ei, îi plăcea mult să se joace cu Tessa, fetiţa lui Margy – sau, cel puţin, aşa fusese până când boala

începuse să-l împiedice. Se născuse sănătos şi voinic, la ora douăsprezece şi jumătate, în noaptea de Sfântul Valentin. Zoë îl botezase Valentine după ce căutase sensul numelui în dicţionar. Derivat din latină, însemna puternic, robust, sănătos… Cea mai crudă ironie din toate…

Aruncă o privire peste umăr spre fiul ei, care dormea adânc pe bancheta din spate. Frumoasele lui bucle negre îi cădeau peste frunte, iar genele lungi, atât de asemănătoare cu ale tatălui său, se profilau pe obraz. Zoë se simţea sfâşiată de durere şi vinovăţie.

Deschise portiera şi coborî. Uşa casei era deschisă, iar doamna Bacon stătea în prag, cu o expresie îngrijorată pe faţa ei zbârcită.

— Aţi întârziat cu câteva zile; e totul în regulă?

Zoë clătină din cap şi, deschizând portiera din spate, luă în braţe copilul adormit. Îl strânse la piept, îngropându-şi faţa în părul lui dulce-mirositor. N-ar fi suportat să-l piardă şi nici nu avea de gând. Era hotărâtă să facă orice, să se

ducă oriunde, să sacrifice tot ce avea, numai ca fiul ei să trăiască. Îndreptându-şi spatele, intră în antreu cu pas hotărât.

— Îl duc direct în pat, doamnă Bacon, murmură ea, mergând spre scară.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un trening bleu, Zoë intră în bucătărie, unde doamna Bacon o aştepta cu o cafetieră gata pregătită.

Zoë se prăbuşi pe scaunul cu spătar de şipci, la masa din semn de brad, şi luă cu gesturi de zombi ceaşca oferită de doamna Bacon. Nu era nevoie să vorbească, faţa ei spunea totul. Nemachiată, albă ca hârtia, cu ochii încercănaţi vânăt, arăta complet distrusă.

— Ştii care-i problema? întrebă încet doamna Bacon.

— Da, şi încă nu pot să accept, răspunse Zoë, vorbind aproape pentru sine. E prea incredibil pentru cuvinte. De ce tocmai noi? se tângui ea din adâncul inimii.

Menajera clătină din cap, cu o compasiune vizibilă în ochii ei ca alunele.

— La Crăciun, Val era sănătos – poate cam obosit, dar am crezut că era doar o urmare a răcelii. Când a început grădiniţa, în ianuarie, m-am gândit că poate aia îl obosea.

Zoë îşi ridică ochii înroşiţi spre bătrână.

— L-am dus la doctorul Bell, ţii minte, care i-a dat vitamine şi i-a făcut analizele. Apoi, a spus că era anemic. Pe urmă l-am dus la Portland, şi apoi la New York, la Spitalul Universitar. I-au făcut transfuzii, dar tot anemic era. Săptămâna trecută am stat amândoi în spital, în timp ce continuau investigaţiile. Şi-atunci, unde am greşit? Ce altceva aş mai fi putut să fac?

— Nu te învinui, Zoë. Ai făcut tot ce puteai.

Zoë se îndreptă în scaun.

— Ce ciudat… Banii n-au însemnat niciodată mare lucru pentru mine, probabil fiindcă întotdeauna am avut destui. Pot plăti oricât ca să-mi tratez fiul, şi nu-i foloseşte la nimic.

Bătu cu pumnul în masă, chinuită de frustrare.

— E atât de nedrept…

Doamna Bacon îi luă mâna într-a ei.

— Uşurel, fetiţo, îi spuse ea cu blândeţe. Spune-mi care-i problema.

Zoë îşi aruncă pe spate capul, cu un râs aproape isteric.

— N-o să-ţi vină să crezi! Nici eu n-am crezut, la început. Am crezut că era o glumă sadică. Fiul meu, micul meu Val, are anemia lui Fanconi. Nu…! Nu spune nimic, ştiu că sună ca o pizzerie italiană – ar fi de râs, dacă n-ar fi de plâns…

Şi, lăsându-şi braţele pe masă, îşi rezemă capul deasupra, izbucnind în suspine.

Nu auzi soneria, nici murmurul de voci de pe coridor. O răpusese disperarea.

— Ei, ia vino-aici, colega.

Un braţ durduliu îi cuprinse umerii, iar Zoë, ridicând capul, văzu ochii blânzi ai lui Margy.

— Margy, ţi-a spus doamna Bacon…?

— Da, şi nu e atât de rău pe cât pare, crede-mă, ştiu eu ce vorbesc. Ştiinţa medicală e de-a dreptul miraculoasă, la fel ca puterea

rugăciunilor. Vino-ţi în fire. Unde ţi-e spiritul de luptă, dinamul omenesc care a dus afacerile noastre la succes? Foloseşte aceeaşi energie şi hotărâre, iar Val şi cu tine veţi învinge împreună.

— Ai dreptate, ştiu dar uneori... uneori numai... parcă-mi seacă puterile...

— Mai vrei ceai? interveni doamna Bacon. Pentru că, dacă nu mai ai nevoie de nimic, eu trebuie să mă duc acasă.

— Nu, mulţumesc, doamnă Bacon, şi-ţi mulţumesc şi că mi-ai fost alături azi, spuse Zoë cu sinceritate. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Peste cinci minute, cele două prietene se retraseră în living, unde doamnă Bacon lăsase aprins un foc de buşteni. După ce destupară o sticlă de vin, se relaxară în fotoliile confortabile.

— Deci, ce anume a spus profesorul Barnet?

Zoë înălţă capul, privind faţa rotundă şi prietenoasă a lui Margy, plină de compasiune şi înţelegere. Îi mulţumi lui Dumnezeu că avea o prietenă atât de bună.

— L-am consultat în prima zi când am sosit,

apoi echipa medicală a început tot felul de investigaţii. Am mai avut o vizită la profesorul Barnet ca să aflu rezultatele, dar când am intrat în cabinetul de consultaţii, am găsit-o acolo pe doctoriţa Freda Lark, înlocuitoarea lui. Barnet suferise un accident pe autostradă şi încă nu-şi revenise.

Luă o înghiţitură de vin.

— A fost ciudat dar, într-un fel, poate chiar mai bine. Doctoriţa Lark nu avusese timp să citească tot dosarul, aşa că mi-a spus direct rezultatul. Val suferă de anemia lui Fanconi.

Mai sorbi puţin vin, privind-o pe Margy în ochi.

— Ştiu – nici eu n-am auzit de ea. Se pare că e extrem de rară. Nu erau siguri care e cauza, dar tratamentul…

Se întrerupse, înghiţindu-şi nodul din gât, hotărâtă să nu mai plângă.

— Tratamentul constă în transfuzii, pe care Val le-a şi făcut deja, urmate de chemoterapie, timp de douăsprezece zile.

Simplul cuvânt „chemoterapie” o îngrozea. Îşi linse buzele uscate.

— Şi cele mai mari şanse de succes le-ar avea un transplant de măduvă osoasă.

— O, Doamne! Val ştie… înţelege?

— Da, oarecum… răspunse Zoë cu tristeţe. Am întârziat fiindcă mi-au făcut imediat testele şi am aşteptat rezultatul, ca să văd dacă suntem compatibili.

Îşi goli paharul şi, luând sticla, îl umplu din nou.

— Nu suntem.

Îi scăpă un oftat deznădăjduit, în timp ce-i dădea sticla prietenei sale.

Margy luă sticla, dar o puse pe jos.

— Trebuie să-i spui. N-ai încotro.

Zoë ştia că Margy nu se referea la Val. Îi povestise de mult despre căsnicia ei cu Justin şi despărţirea de el.

— Ştiu… Doctoriţa Lark, neştiind nimic despre starea mea conjugală, a fost foarte insistentă. „Adu-l pe soţul dumitale aici cât mai

repede posibili, şi orice fraţi sau surori; cele mai mari şanse le au rudele apropiate”, repetă Zoë cu voce surdă cuvintele doctoriţei – dar nu pe toate… pe celelalte le păstră pentru sine.

— Uite telefonul, arătă Margy aparatul de pe masă. Sună-l acum, Zoë.

— Să-l sun pe Justin? Aşa, pe nepusă masă? Nu, nu pot.

— De ce? Ţi-e teamă că n-o să vină? Nu-i plac copiii?

Zoë stătu un moment pe gânduri, amintindu-şi de anii petrecuţi în Anglia.

— La drept vorbind, nici nu ştiu. Propusese să aşteptăm un an până să-l facem pe primul. Dar, în fond, Justin s-a purtat foarte frumos cu mine când eram adolescentă. De fapt, dacă stau să gândesc, mi-a spus că în fiecare luni seara întârzia la Londra pentru că preda boxul la un club de băieţi. A fost campion la Oxford.

— Poftim! Înseamnă că-l plac copiii. Sună-l imediat.

Zoë învârti între degete piciorul paharului.

— De fapt, mă gândeam că, dacă nu te superi, Margy…

Îşi privi prietena, peste masă.

— Ştiu că abuzez, dar mă întrebam dacă n-ai putea să-mi faci o mare favoare.

— Dacă vrei să i-o cer eu, poţi s-o laşi baltă. E o treabă pe care singură trebuie s-o faci.

— Nu, nu de aşa ceva era vorba…

Colţurile gurii lui Zoë se arcuiră într-un mic surâs, care însă dispăru imediat.

— Mă întrebam dacă ai putea să ai grijă de Val în weekend. Oricât mă îngrozeşte gândul de a pleca de lângă el, aş zbura vineri până în Abby, ca să-l rog pe Justin personal şi, sper, să-l aduc luni cu mine. Ştiu că-ţi cer mult, dar eşti singura persoană în care pot avea destulă încredere ca să aibă grijă de Val. Ţine mult la Tessa…

Margy ocoli masa şi o cuprinse cu braţele, strâns.

— Sigur că da. Pentru ce există prietenele? Şi să nu-ţi faci nicio grijă. Ia avionul şi adu-l aici pe omul ăla. Legat, dacă altfel nu se poate, dar adu-l.

Capitolul 6

Zoë se foi în fotoliul avionului, nervoasă. Fata care fugise din Anglia la douăzeci şi unu de ani n-ar fi încercat niciodată să-l seducă pe impozantul ei soţ, dar femeia în care se transformase Zoë de-atunci nu-şi făcea niciun scrupul…

Nu ştia dacă Justin era în relaţii cu vreo altă femeie şi nici nu-i păsa. N-o interesa decât să-l atragă în pat cu proxima ocazie – şi nici măcar nu neapărat într-un pat…

Noroc că următoarele câteva zile constituiau perioada ei cea mai fertilă, şi nu-şi asuma niciun risc. Bănuia că, după ce-i spunea despre Val, Justin avea să fie atât de furios că-i ascunsese existenţa fiului lui, încât praful s-ar fi ales de toate şansele de a-l seduce. În fond, Justin se folosise de ea. Acum îi venise şi ei rândul să-l folosească…

Anunţul luminos pentru încheierea centurilor de siguranţă se aprinse şi, peste câteva minute, avionul ateriză pe Aeroportul Heathrow.

După ce trecu prin vamă, Zoë luă un taxi. Îşi rezervase o cameră la Savoy şi, o oră mai târziu, aşezată pe pat, formă numărul camerei judecătorilor de la Inner Temple.

Prima dezamăgire se produse când, spre uimirea ei, Zoë descoperi că Justin nu mai lucra acolo.

Îşi roase buza de jos, adâncită în gânduri. Aflase că soţul ei înstrăinat era acum un cunoscut avocat corporatist internaţional, cu sediul într-un prestigios edificiu din centrul oraşului. Ce se întâmplase, de-l făcuse să-şi schimbe planurile? se întrebă ea neliniştită.

Dar, încercând să-şi alunge orice grijă, aruncă o privire spre numărul pe care-l primise şi îl formă.

O nouă dezamăgire – Justin nu era în birou, şi n-avea să se mai întoarcă în ziua aceea.

Se uită la ceas. Uitase să şi-l dea înainte, iar acum era aproape şase seara. Mai dădu un telefon, internaţional, la Margy, în Rowena Cove. Peste cinci minute, cu cuvintele fiului ei „Te

iubesc, mami” răsunându-i în urechi, îşi şterse lacrimile şi, din nou hotărâtă, se spălă şi se schimbă repede.

* * *

Femeia care-i răspunse la uşă era frumoasă, îşi spuse Zoë deznădăjduită. Înaltă şi elegantă, avea părul lung şi negru, revărsându-i-se peste umeri ca o cascadă de bucle, ochi imenşi, cu gene dese, şi un ten de culoarea aurie a mierii. Dintr-odată, Zoë îşi dori cu disperare ca Justin să se fi mutat la o altă adresă. Un bărbat pe care-l aştepta acasă o asemenea femeie nu putea fi nicidecum sedus de o blondă mignonă.

— Da, vă pot ajuta cu ceva?

Vocea femeii suna ca un tors de pisică senzual.

— Îl căutam pe Justin Gifford; a locuit aici. Cred că s-a mutat, nu…? întrebă Zoë cu speranţă.

— Nu, aţi nimerit bine.

Ochii femeii se îngustată, privind nedumeriţi

faţa palidă a lui Zoë.

— Îi sunteţi colegă? Parcă vă cunosc de undeva.

— Da… da, suntem colegi, se repezi Zoë să profite de scuză. Nu putea să abandoneze de la primul obstacol, când de asta depindea viaţa fiului ei.

— În acest caz, dacă e ceva important, mai bine intraţi în casă şi aşteptaţi. Îl aştept din moment în moment.

Zoë nu fusese niciodată mai conştientă de statura ei scundă, decât în timp ce-o urma pe femeia înaltă şi frumoasă până în livingul spaţios. Speranţele ei de a-l seduce pe Justin se năruiau de la o clipă la alta. Poate-ar fi fost mai bine să-i spună pur şi simplu despre Val şi să aibă încredere în spiritul lui de omenie.

Femeia întrebă peste umăr, în timp ce se îndrepta spre un bar:

— Nu v-am reţinut numele.

— Zoë. Zoë Gifford, murmură ea, aruncând o privire prin încăperea elegantă.

O canapea enormă, curbată, din piele neagră, era amplasată în faţa unui şemineu încadrat de două fotolii mari. Singurul element nou pe care-l observă era un covor chinezesc scump, în nuanţe roz şi aurii, care spărgea uniformitatea mochetei bej cât toată pardoseala.

— Dumnezeule, da ştiu că ai tupeu, căţea!

Zoë ridică smucit capul la auzul acestei exclamaţii, surprinsă de veninul din vocea femeii.

— Poftim?

— N-o face pe inocenta cu mine! L-ai distrus o dată pe Justin şi nici nu mă gândesc să-ţi permit să repeţi figura.

— L-am distrus…? strigă ea cu uimire.

Cu cine naiba-şi închipuia femeia aia că stătea de vorbă? Durerea provocată de eşecul căsniciei ei, grijile şi chinurile pentru Val, toate se adunară într-o furie imensă, frustrantă. Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu ştiu cine eşti, şi nici nu vreau să ştiu. Dar…

— Pleacă imediat de-aici, până nu…

— Jess, ce-i cu ţipetele…?

Încet, Zoë se întoarse spre uşă, cu inima oprită în gât; Justin… Auzise glasul acela în visuri, strigându-i numele de mii de ori!

Dar străinul cu chip sumbru care stătea la nici doi paşi distanţă, dominând-o cu statura lui, nu era omul pe care şi-l amintea. Părul negru ca noaptea îi era încărunţit vizibil, ochii căprui se ascundeau prudent sub pleoapele lăsate, iar ridurile care-i încadrau gura cu buze subţiate se adânciseră, denotând un autocontrol de fier care durase ani de zile.

— Zoë…? îi rosti el numele încet, întrebător.

Zoë rămase încremenită ca o statuie în faţa lui. Înghiţi un nod dureros şi, strângând atât de tare cureaua poşetei încât unghiile i se înfipseră în palme, ridică ochii spre el.

— Bună seara, Justin, reuşi ea să-l salute, cu o voce ascuţită de nervozitate.

— Ce surpriză! Cărui fapt îi datorez onoarea? întrebă el pe un ton cinic.

— Justin, dă-o afară. N-ai ce să discuţi cu ea,

spuse Jess, înainte ca Zoë să poată articula un răspuns.

— Jess, cred că trebuia să te duci la o prelegere. Îţi sugerez să pleci. Sunt absolut capabil să rezolv situaţia şi fără ajutorul tău.

Lui Zoë aproape că i se făcu milă de cealaltă femeie. Justin, în postura lui autoritară şi arogantă, era un adversar redutabil, iar Zoë o aflase pe pielea ei. Când fugise în America, fusese rănită şi furioasă, dar după ce Justin o umilise la întâlnirea lor din California, furia i se transformase în ură. Acum se afla aici numai şi numai pentru fiul ei. Altfel, nu s-ar fi apropiat de bunăvoie nici la un milion de mile de Justin Gifford.

— Să nu spui că nu te-am prevenit.

Femeia îi mai aruncă o privire vitriolantă lui Zoë, înainte de a ieşi val-vârtej, iar peste câteva clipe Zoë tresări la auzul uşii de la intrare trântindu-se.

— Va trebui s-o scuzi pe Jess, e foarte protectoare, spuse suav Justin, înainte de a

parcurge distanţa care-i despărţea. Şi, uneori, uită de bunele maniere. Îmi permiţi?

Îşi puse mâinile pe umerii ei. Zoë deveni rigidă, ca o reacţie instantanee la atingerea lui.

— Jacheta, spuse Justin calm şi-i luă blana falsă de pe umeri.

Aruncă alene o privire peste curbele ei suple, după care reveni spre ochii mari, albaştri şi prudenţi.

— Arăţi bine, deşi ai cam slăbit, remarcă el rece.

Ochii lui Zoë scăpărară duşmănos, dar nu îndrăzni să riposteze. Venise acolo cu un anumit scop.

— Mulţumesc, răspunse ea încet.

Justin înclină din cap drept răspuns şi, întorcându-se spre bar, îi aruncă o privire peste umăr.

— Bei ceva? Whisky, brandy? Pari să ai nevoie.

Privirea lui tenebroasă o măsură din cap până-n picioare, revenind apoi spre faţa ei palidă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! îi ordonă aspru, iar Zoë îşi dădu seama că nu era atât de controlat pe cât păruse. Arăţi de parcă ai fi gata s-o iei la fugă din clipă-n clipă, şi totuşi, trebuie să fi venit aici cu un motiv.

— Mulţumesc, repetă Zoë, pe un ton cam abulic.

Creierul ei părea să nu mai funcţioneze. Îşi forţă picioarele s-o ducă spre canapeaua de piele, unde se aşeză uşurată. Revederea îi deşteptase din nou toată vechea durere, sentimentul amar de trădare, şi ştiu că n-ar fi trebuit să vină.

Margy avusese dreptate. Ar fi fost mai bine să-l sune din America, să-i explice situaţia şi să se încreadă în compasiunea şi omenia lui. Era clar că trăia cu o femeie – o femeie foarte frumoasă – iar ideea de a-l seduce spre a rămâne gravidă cu el, cum sperase, înainte de a-i dezvălui existenţa lui Val, nu mai avea nicio şansă.

Închise un moment ochii. Totuşi, avea să încerce. Niciun sacrificiu nu era prea mare pentru fiul ei. Înălţă capul, cu o lucire hotărâtă în ochii ei

albaştri ca safirele, şi-l văzu pe Justin stând în faţa ei, cu un pahar de băutură în mână.

— Îţi mulţumesc încă o dată, spuse ea, şi luă paharul, ducându-l la buze.

Alcoolul îi arse gâtlejul, lovindu-i ca un glob de foc stomacul gol. Se înecă şi tuşi, gata să scape paharul din mână.

Justin îl luă şi o bătu pe spate, destul de tare.

— E coniac vechi de douăzeci şi unu de ani, ăsta se savurează, nu se dă pe gât ca apa, o informă el sec, aşezându-se lângă ea pe canapea.

— Acum ştiu, răspunse scurt Zoë, când accesul de tuse îi trecu.

Îi aruncă o privire piezişă. Justin se schimbase – era mai slab şi mai dur, parcă. Dar, ţinând seama de faptul că acum avea aproape patruzeci de ani, arăta remarcabil de bine.

Încetase s-o mai bată pe spate, iar braţul lui prelung rămăsese întins peste spătarul canapelei – poate întâmplător – aproape atingându-i umerii. O secundă, Zoë se simţi tentată să se rezeme şi să-şi reverse teama disperată pentru fiul lor.

— Deci, Zoë, zâmbi Justin sardonic, ce-i cu tine aici? Nu pot crede că ai venit pentru că ţi s-a făcut în sfârşit dor de mine, spuse el cinic.

— Nu. Treceam prin Londra şi m-am gândit să te caut. Am sunat la cameră şi mi-au spus că ai plecat de-acolo.

Un moment, uitase de propriile ei necazuri, intrigată să afle ce se întâmplase cu soţul ei în ultimii câţiva ani.

— De ce, Justin? Credeam că erai hotărât să devii judecător.

— Din câte-mi amintesc, credeai cam multe despre mine, Zoë – nimic adevărat, iar prezenţa ta azi aici mi se pare cel puţin incredibilă.

Aura de ospitalitate i se risipi într-o clipă. Ochii lui negri se îngustară, studiindu-i faţa mică.

— Lasă teatrul, Zoë, şi spune-mi adevăratul motiv pentru care ai venit! îi ordonă el arogant. Sunt un om ocupat. N-am timp de jocuri.

— Poate m-am gândit că am putea fi prieteni – cum am fost odată, răspunse ea cu voce nesigură.

— Vrei să-mi fii prietenă…?

Ochii lui Justin se înăspriră.

— Ei, dar oare de ce nu prea-mi vine a crede?

Îi zâmbi batjocoritor peste marginea paharului, iar Zoë simţi un val fierbinte cuprinzându-i obrajii. Nu-i era uşor să mintă.

— Ştiu că apariţia mea aici din senin te şochează, murmură ea, dar în ultimii câţiva ani m-am mai maturizat puţin, sper, şi găsesc că nu are niciun rost să rămânem duşmani.

Zâmbi forţat, coborând cu deliberare tonul.

— Am trecut prin multe împreună.

Ridicând languros dintr-un umăr, îşi scoase în evidenţă pieptul. Văzu ochii lui Justin fulgerând spre sânii ei, iar inima îi tresări; avea efect asupra lui, ştia.

— Şi sunt sigură că unchiul Bertie s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că fiinţele care i-au fost cele mai dragi pe lume nu-şi mai vorbesc.

Se simţea vinovată pentru că se folosea de unchiul ei, dar situaţiile disperate cereau măsuri disperate, şi nu mai avea nimic sfânt când era

vorba de viaţa fiului ei.

— Interesant şi succint argumentat, draga mea Zoë. Te-ai maturizat, într-adevăr.

Privirea lui arogantă o măsură de la părul blond şi mătăsos până la decolteul larg al rochiei care-i expunea curbele ispititoare ale sânilor tari.

— Constat că-mi place destul de mult ideea ca noi doi să fim prieteni – e mult mai civilizat, comentă el, cu o undă de amuzament batjocoritor în ochi.

— Da, da, aşa este, îi dădu dreptate Zoë.

Braţul lui, întins pe spătarul canapelei, îi coborî pe umeri, iar atingerea o făcu să simtă un gol în stomac. Repulsie să fi fost oare, sau…?

— Bun, mă bucur că suntem de acord, şi-mi pare bine să te văd, zâmbi el alene. Trebuie să fie aproape patru ani – avem multe de povestit.

Degetele lui lungi începură să-i maseze leneş umărul, dar reacţia ei numai leneşă nu fu. Zoë se crispă când simţi vechea jinduire familiară aprinzându-i-se în adâncurile făpturii, iar coapsa lui atingând-o pe a ei făcu să i se oprească

respiraţia.

— Trebuie să-mi spui ce-ai mai făcut.

Justin îşi coborî mâna pe braţul ei.

— Se vede clar că ai slăbit – întotdeauna ai fost zveltă, dar acum eşti aproape costelivă.

— Aşa e la modă, mormăi ea, furioasă că nu reuşea să rămână imună faţă de farmecul lui senzual.

— Aşa o fi… ridică din umeri Justin. Totuşi, arăţi bine şi-n seara asta nu mă presează timpul. Aşteaptă-mă câteva minute ca să fac nu duş şi să mă schimb şi pe urmă te invit undeva la cină.

Zoë nu se gândise să se ducă „undeva la cină” – un restaurant aglomerat n-ar fi fost cel mai propice pentru planurile ei.

— Nu e nevoie să mă inviţi în oraş, refuză ea. Probabil ai avut o zi obositoare. Mai bine arată-mi unde e bucătăria, şi am să încropesc de-o omletă sau ceva…

Justin se ridică.

— Dar cât de serviabilă ai devenit, Zoë.

Cu o licărire de amuzament sardonic în ochi,

o apucă de mână şi o ridică în picioare.

— Văd că încă mai porţi verigheta, observă el brusc, răsucindu-i mâna stângă într-a lui. Nici nu mă gândesc să te las să-ţi feştelești mânuţele fine cu o activitate imundă ca gătitul. Menajera mea trebuie să fi pregătit ceva. Mai toarnă-ţi un pahar. N-am să întârzii mult.

Zoë îl privi cum ieşea, cu sentimente amestecate. Planul ei mergea bine. Dar de ce era Justin atât de îndatoritor? Se aşteptase să trebuiască să se apropie de el cu forţa. Şi când colo, o invitase la cină aproape imediat. Straniu…!

Tocmai golise încă un pahar, punându-l pe masa din apropiere, când bărbatul la care se gândea intră, cu o sticlă de şampanie într-o mână şi două pahare în cealaltă.

— Ca pe vremuri – mă aşteaptă nevasta.

Ochii lui o cercetară cu o insolenţă flagrant de senzuală, făcând-o să se simtă ca şi cum ar fi dezbrăcat-o cu privirea. Apoi Justin puse paharele pe masă şi, în sfârşit, glasul lui profund rupse tăcerea.

— M-am gândit să ţinem un toast – ca să sărbătorim.

Destupă abil şampania. Dopul sări cu un pocnet, lovind tavanul, iar lichidul înspumat ţâşni din sticlă, însă paharele se umplură repede, după care Justin se aşeză din nou pe canapea.

— Putem fi prieteni! N-am dreptate? întrebă el cu glas mătăsos.

Zoë se retrase de lângă el, cu o mişcare nervoasă. Atitudinea lui Justin avea ceva greu de definit – iar zâmbetul, când îi oferi paharul de şampanie, nu i se vedea şi în ochi.

— Un toast. Pentru prietenia de altă dată, hmm?

Cuvintele erau politicoase, banale chiar. Justin părea relaxat, afabil, însă pe sub exteriorul său sofisticat părea să pândească altceva, neguros şi ameninţător.

— Permite-mi.

Cu un gest intim, o prinse de încheietura mâinii şi-i ridică paharul la gură.

— Pentru o prietenie civilizată, draga mea.

Zoë se încordă. Chipul lui, aflat la doar câţiva centimetri de al ei, îi făcea praf autocontrolul, iar Zoë era convinsă că Justin simţea.

— Pentru o prietenie lungă şi civilizată, răspunse ea dulce, luând o sorbitură de şampanie.

Nu era nimic civilizat în furia ucigaşă care scăpără în ochii lui Justin – dar Zoë, din fericire pentru ea, nu observă.

— Deci, ia spune-mi, ce-ai mai făcut cu tine în ultimii câţiva ani? Nu prea văd urme ale celebrului bronz californian.

— A, dar nu mai stau în California! exclamă ea, bucuroasă să treacă la un subiect neutru. Am o casă în Maine, într-un sat de pescari, mic şi foarte frumos. De fapt, zona seamănă mult cu Anglia…

— Poate că tocmai de-asta i se spune Noua Anglie, o întrerupse el cu un zâmbet batjocoritor.

Zâmbetul ei de răspuns fu complet spontan, iar în următoarele câteva ore avu senzaţia că se întorsese în timp. Pe parcursul cinei simple, dar delicioase, cu mâncare tipic englezească – *hotpot* – Justin fu un amfitrion fermecător şi spiritual.

— Nu mi-ai spus de ce ţi-ai schimbat cariera, remarcă Zoë, sorbind dintr-un nou pahar de coniac, după ce-şi terminară cafelele.

— Nu cred că am avut vreodată stofă de judecător – cum pe bună dreptate mi-ai spus, cu ultima ocazie când ne-am întâlnit.

— O, dar…

— Nicio grijă. N-a avut nicio legătură cu tine. Ani de zile am făcut tot cerea ce voia Bertie, numai pentru că a fost atât de bun cu mine, şi voiam să-l bucur. Dar, la câteva luni după ce a murit, mi-am dat seama că urmam ambiţiile lui, nu pe ale mele. Aşa că am revenit la dreptul internaţional.

— Şi îţi place? întrebă Zoë.

— Îmi place. Călătoresc, şi câştig o grămadă de bani.

În clipa aceea, Zoë îşi aminti de Janet. Cândva, ea şi Justin fuseseră colegi în domeniul dreptului internaţional. Se încordă.

— Şi presupun că lucrezi iar cu Janet, nu?

— Doamne fereşte, nu! exclamă el, în timp ce

braţul său îşi găsea cumva drum până pe umărul ei. S-a internat într-o clinică de dezalcoolizare, apoi s-a măritat cu Bob. Ai doi copii.

— Dezalcoolizare? repetă Zoë.

— Doar ştii că era alcoolică, nu? Toată lumea ştia.

În mintea lui Zoë se ivi din nou imaginea lui Janet bând din sticla de şampanie, iar gândul că se lăsase convinsă de dezvăluirile acelea făcute la beţie să-l părăsească pe Justin o tulbura în chip ciudat – dar, alungându-şi stânjeneala, răspunse:

— N-am bănuit niciodată. Însă Janet… mamă de familie… Nu-mi vine să cred.

— E chiar atât de ciudat că o femeie îşi doreşte un cămin şi o familie, Zoë? Eşti o carieristă chiar atât de hotărâtă? Fata cu care m-am însurat eu jinduia să aibă un copil. M-am întrebat adesea: dacă n-aş fi insistat să aşteptăm un an, dacă te-aş fi lăsat însărcinată, ai mai fi fugit tot atât de uşor?

Lui Zoë îi fugi sângele din obraji. Se apropia prea mult de adevăr. Îşi coborî ochii, neputându-i

înfrunta privirea întrebătoare. Furia, ura şi înverşunarea pe care le simţise pentru că Justin se însurase cu ea fără s-o iubească nu scuzau ceea ce făcuse. Era cuprinsă de vinovăţie şi remuşcări, alături de care alcoolul forma o combinaţie distrugătoare.

Deschise gura să-i spună despre Val dar, înainte de a apuca să mărturisească, Justin continuă:

— Jess şi cu mine am discutat o dată problema asta. E de părere că un copil nu face decât să înrăutăţească şi mai mult o relaţie deja proastă. Eu nu-s la fel de sigur.

Referirea la Jess avu efectul unei găleţi cu apă rece asupra lui Zoë, amintindu-i pentru ce venise şi că, dacă voia ca planul ei să reuşească, trebuia să se grăbească. Prietena lui Justin se putea întoarce oricând.

— Mda, bine, acum totul e destul de teoretic, spuse ea cu nepăsare şi, întorcându-se spre el, îi puse o mână pe piept, lăsându-şi capul pe spate pentru a-i privi chipul aspru şi atrăgător. Să nu

vorbim despre trecut, Justin. Mult mai mult mă interesează prezentul.

Şi, cu un zâmbet de regret forţat pe buze, adăugă, dilatându-şi rugător rochii albaştri:

— Mă bucur că putem fi prieteni, Justin.

Îl simţi încordându-se.

— E cam târziu; Jess se va întoarce curând, continuă ea, încercând să obţină informaţii. Cred că ar fi mai bine să mă duc înapoi la hotel.

Ochii negri ai lui Justin scăpărară primejdios. Îi prinse mâna, ţinându-i-o imobilizată la pieptul lui.

— Jess nu se mai întoarce în seara asta şi nu e nevoie să pleci… Poţi sta aici.

Îi ridică mâna la gură, sărutându-i vârfurile degetelor şi privindu-i cu răceală faţa.

— Înţelegi că nu duc o viaţă de celibat?

Colţurile gurii dure i se arcuiră într-un zâmbet senzual.

— Dacă asta e o problemă pentru tine, ajunge să spui, continuă el încet. Voi înţelege.

Zoë înţelegea şi ea. Îi oferea ceea ce se

hotărâse să obţină. I se citea în flacăra dornică din ochi, repede ascunsă sub pleoapele lăsate. Îi supse uşor vârful unui deget, iar Zoë se cutremură, cu inima bătându-i în galop.

Continua să fie singurul bărbat care-i putea trezi latura senzuală a firii. Atingerea lui încă mai avea puterea de a-i face voinţa arşice. Îi era silă să admită acest lucru, dar n-avea încotro.

Ar fi trebuit să fie în extaz, dar nu simţea decât o profundă tristeţe. Omul acela fusese iubirea vieţii ei, şi-i confirmase ceea ce ştiuse dintotdeauna. Era un om care le trăda pe femeile din viaţa lui fără să clipească.

— Dar Jess…

Avea nevoie să audă confirmarea propriei lui duplicităţi. I-ar fi fost mai uşor să scape de sentimentul de vinovăţie.

— Nu-ţi bate capul cu Jess. E o femeie de lume, Zoë, la fel ca tine.

Şi, ridicând-o pe genunchi, se aplecă spre gura ei.

Mult mai târziu, Zoë avea să se întrebe dacă

îşi sedusese într-adevăr soţul, sau invers...

Capitolul 7

Zoë îşi imaginase că ar fi trebuit să facă eforturi pentru a accepta dragostea lui Justin, să-şi spună că o făcea pentru viaţa fiului ei.

Dar, la prima atingere a buzelor lui, ştiu că se minţise ani de zile. O potopeau emoţiile – sentimente atât de intense, încât îi tăiau respiraţia şi-i umezeau ochii.

N-o mai sărutase niciodată aşa. Îi simţi atingerea dulce a buzelor, muşcătura uşoară a dinţilor, vârful limbii lingând locul muşcat, savurându-i gustul.

— Atât de fragedă, atât de gingaşă… şopti el, cu buzele lipite de ale ei. Deschide gura, Zoë…

Înainte, făcuse întotdeauna dragoste în tăcere, dar acum nu mai avea asemenea reţineri iar murmurele lui adânci, guturale, intercalate cu sărutări şi mai profunde, şi mai prelungi, o topiră… O dogoare fierbinte şi umedă îi umplu şalele, arzând-o prin tot trupul, şi o făcu să se

îndese în trupul lui dur, cu dorinţă flămândă.

— Nu, şopti el răguşit. Nu aici.

Şi, ridicându-se în picioare, cu Zoë în braţe, porni prin apartament spre uşa dormitorului, pe care o deschise cu umărul şi o închise cu piciorul, fără să se oprească decât la picioarele patului.

Zoë îi privi cercetător ochii căprui, atât de apropiaţi de ai ei.

— Justin, eu…

Dorea o încurajare, poate, o asigurare că nu era decât o relaţie fizică.

— Prea târziu, Zoë. Sunt prea bătrân pentru jocuri; te doresc la nebunie. Acum! încheie el dur.

Zoë tremura – de frică sau de frustrare, nici ea nu ştia.

— Da, murmră… şi oftă adânc, tremurător, când Justin o depuse pe picioare şi începu să-i descheie grăbit rochia, lăsându-i-o să cadă pe podea.

* * *

Zoë deschise ochii alene. Mirosul îmbietor al cafelei proaspăt râşnite plutea prin aer. Întinse o mână – dar constată că era singură. Se săltă în capul oaselor şi, înlăturându-şi din ochi claia de bucle blonde, ridică privirea.

— Bine că te-ai trezit.

— Justin.

Soţul ei stătea în picioare lângă pat, cu un prosop în jurul şoldurilor, iar amintirea intimităţilor pe care le împărtăşiseră în timpul nopţii o făcu să roşească. Ştia că era o prostie, dar simţea o pudoare inexplicabilă.

Justin se aplecă, iar Zoë îşi simţi bătăile inimii accelerându-se, convinsă că avea s-o sărute. El, în schimb, puse o ceaşcă de cafea pe noptieră şi se îndreptă la loc.

— Mulţumesc, murmură ea cu voce răguşită.

— Bea-ţi cafeaua şi îmbracă-te, spuse el, în dimineaţa asta sunt ocupat. Am să te las la hotel, în drum spre sala de sport.

— Nu e nevoie. Aştept cu plăcere aici până te întorci, răspunse ea cu o nonşalanţă prefăcută.

Avem de vorbit, Justin.

Fusese laşă o dată, dar nu avea de gând s-o mai repete.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva; e important şi, după cele de azi-noapte…

„… mi-am dat seama că te iubesc”, voise să spună, dar nu apucă să termine fraza.

— Cele de azi-noapte n-au să se mai întâmple, Zoë, i-o reteză el nemilos. A fost plăcut, dar nu-s un prost. Ştiu prea bine de ce ai fost atât de dornică să sari în pat cu mine.

— Dar nu se poate…

— Nu mergea deloc aşa cum se aşteptase. Îl privi lung, incapabilă să-i descifreze privirea mohorâtă. Nici eu nu mi-am dat seama până…

— Mai citesc şi eu ziarele de scandal din când în când.

— Ziarele de scandal…?

Despre ce Dumnezeu vorbea?

— Nu mai face pe nevinovata, iubito. Te aşteptam de săptămâni de zile – de când s-a logodit iubiţelul tău, Wayne, cu-o starletă. Ce s-a

întâmplat? S-a săturat de tine, da? întrebă el rece. Sau, poate, s-a săturat să tot aştepte până vei fi liberă?

Ochii lui negri se îngustară cu furie.

— Dumnezeule, da ştiu ai tupeu. Chiar ai crezut că poţi reveni în viaţa mea, după ce Wayne te-a părăsit, iar eu să te primesc înapoi? Asta urmărea încercarea ta jalnică de a mă seduce, aseară?

Tirada lui o făcu să tresară, incapabilă să-i urmărească raţionamentul.

— Nu, nu-i adevărat, şopti ea, prea uluită ca să-l contrazică.

— „Nu, nu-i adevărat”, o îngână veninos Justin. Vezi, Zoë, asta-i problema ta; n-ai recunoaşte adevărul nici dacă te-ar plesni în faţă. Niciodată nu l-ai recunoscut, cum ai dovedit cu ani în urmă, când m-ai părăsit.

— Te rog, Justin, trebuie să mă asculţi…

Zoë îşi coborî picioarele pe covor şi se ridică, înfăşurată la întâmplare în cearşaf. Justin o apucă de umeri şi o ţinu la distanţă, dar ea se aplecă

insistent înainte, cu o expresie înnebunită.

— Ştiu că am greşit, dar azi-noapte mi-am dat seama că te iubesc şi…

Degetele lui i se înfipseră o secundă în carne, apoi o îmbrânci atât de tare, încât Zoë căzu pe pat, izbită de furia lui ca de dogoarea unui cuptor drăcesc.

— Târfă! Nici nu ştii ce înseamnă a iubi, şi am pierdut deja destul timp cu tine-n dimineaţa asta! M-am săturat de jocurile tale. Îmbracă-te şi ieşi afară!

Şi, răsucindu-se pe călcâie, ieşi din dormitor cu paşi mari.

Zoë îl privi plecând, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Şi le şterse cu dosul mâinii şi se ridică de pe pat. Ani de zile plânsese după Justin, şi nimic nu se schimbase. La ce s-o fi aşteptat…?

Apoi îşi aminti de Jess. Probabil că urma să sosească din clipă-n clipă. În seara trecută, pradă beţiei senzuale, îşi pierduse complet minţile. Cum putuse uita de concupiscenta amantă a lui Justin? Dar, la lumina zilei, realitatea situaţiei îşi făcu din

nou efectul.

Se spălă repede, se îmbrăcă şi porni să-l caute.

Îl găsi în bucătărie; stătea rezemat de banchetă, bând o ceaşcă de cafea. La apariţia ei ridică ochii, cu o expresie rece şi îndepărtată ca o calotă polară.

— Văd că mi-ai urmat sfatul, remarcă el, măsurându-i din privire silueta zveltă.

— Da, dar înainte de a pleca am să-ţi arăt ceva.

Aşezându-se la masa din bucătărie, îşi deschise poşeta şi scoase o fotografie pe care i-o întinse.

— El e Val, fiul nostru – motivul pentru care am venit aici.

Nu vedea ce rost ar fi avut să atenueze lovitura; Justin nu merita consideraţia ei. Ţinuse el seama vreodată de sentimentele ei?

Justin făcu un pas înainte şi luă fotografia. Îi aruncă o privire, iar Zoë îl văzu devenind ţeapăn.

— Spui tu că e fiul nostru; copilul ăsta ar

putea fi al oricărui bărbat, spuse el cu un cinism de gheaţă. Parcă-mi amintesc că întotdeauna luai măsuri de prevedere. Mă crezi idiot, Zoë? Ai descoperit cât de bogat sunt acum, asta e?

Noroc că Zoë stătea jos, altfel s-ar fi prăbuşit, auzindu-l cum îşi renega copilul. Crezuse că era pregătită pentru orice eventualitate, dar niciun moment nu-i trecuse prin minte că Justin îşi putea pune la îndoială rolul jucat în conceperea copilului. Îl privi cu ochii împăienjeniţi de durere şi o furie crescândă pe care nu încerca să şi-o ascundă.

— Nu, nu de banii tăi am nevoie, ci de tine. Val are trei ani. A fost conceput în noaptea de după înmormântarea unchiului Bertie. Dacă mai ţii minte, a fost singura ocazie din timpul scurtei noastre căsnicii când ţi-ai petrecut toată noaptea cu mine, şi am făcut sex neprotejat.

Îi zări oroarea şocată pe chip, dar nu-i păsă că-l rănea. Gura i se strâmbă într-o grimasă îndârjită.

— Eşti avocat, continuă ea. Dacă insişti,

accept să facem un test A.D.N. pentru confirmarea paternităţii, dar va trebui să ne grăbim.

Justin nu mai avea ce zice şi o ştia, dar se vedea clar că nu cădea în extaz la gândul de a avea un copil; pe trăsăturile lui de granit nu se zărea nicio tresărire de emoţie. Zoë închise o clipă ochii, cu capul căzându-i în piept şi gândurile la fiul ei cotropindu-i mintea.

— Ştiai că erai însărcinată când m-ai părăsit, spuse împietrit Justin şi, trăgându-şi un scaun, se aşeză în faţa ei.

Zoë, cu capul aplecat, privindu-şi mâinile încleştate, nu-i auzi cuvintele, sau le ignoră.

— S-a născut în februarie următor, de Sfântul Valentin – de unde şi numele.

Revenise în trecut, cu privirea îmblânzită de un zâmbet nostalgic.

— Era un copil foarte frumos şi ştiu că-i o prostie, dar îmi amintesc că am auzit la radio un cântăreţ de muzică western şi country, cântând o melodie despre un băiat pe nume Sue[1]. Îi dăduse

1 Johnny Cash - A Boy Named Sue

acest nume fiindcă n-avea să-i fie aproape ca să aibă grijă de el şi, gândindu-mă la ziua în care se născuse, mi-am spus că Val e un nume foarte potrivit.

Degetele lungi ale lui Justin îi prinseră bărbie, ridicându-i cu forţa capul până când o putu privi în ochi.

— Ai ştiut – dacă nu în Anglia, în California cu siguranţă, spuse el aspru, răspicat.

— Ce să ştiu?

Nu-l ascultase. Se strâmbă de durere când degetul lui mare şi cel arătător i se înfipseră în carnea gâtului.

— Ai ştiut că erai însărcinată, ultima dată când ne-am văzut. Nu-i aşa…? Nu-i aşa?! întrebă el dur, cu chipul livid de furie. Ai fi putut să-mi spui, căţea crudă şi fără suflet ce eşti!

Zoë se sili să-şi păstreze calmul, deşi tremura de frica mâniei lui. Justin se ridică în picioare şi se aplecă peste masă, răsuflând greu, atât de aproape încât i se simţea fierbinţeala violentă a furiei.

— Mă doare, icni Zoë.

Mâna lui se desprinse şi, în câteva secunde, ocoli masa spre ea.

— Spune-mi… trebuie să ştiu.

O apucă strâns de umeri, strivindu-i carnea în menghina mâinilor.

— Ce ţi-am făcut ca să mă urăşti aşa? întrebă el încordat, regăsindu-şi parţial controlul. De ce? De ce mă urăşti atât de mult încât mi-ai luat propriul copil?

Zoë era nedumerită – nu atât de furia lui, la care se aşteptase, cât de ezitarea, de unda de durere din tonul lui de obicei atât de autoritar.

— Voiam să-ţi spun, dar ai zis că nu voiai să mă mai vezi niciodată, răspunse ea cu înverşunare. Nu părea să aibă niciun rost.

O clipă, Justin închise ochii, cutremurându-se din tot trupul. Mâinile lui îi strângeau umerii; Zoë îi privi faţa, iar ochii li se întâlniră.

— Să te ierte Dumnezeu, Zoë, pentru că eu nu cred c-am să te pot ierta vreodată, spuse el în cele din urmă, pe un ton de o înfiorătoare

finalitate. Unde-i acum? Vreau să-l văd. Ştiu că eu sunt tatăl lui? Slavă Domnului că nu ţi-am acordat divorţul pe care-l voiai. Legal, e copilul meu, şi mi-ai furat trei ani din viaţa lui. Ei bine, Zoë, s-a terminat!

Întrebările şi comentariile lui îi făceau capul să se învârtească, şi nu încetau o clipă.

— Am să te dau în judecată. Te voi târî prin toate tribunalele de-aici şi din Statele Unite. Îl vreau pe fiul meu, Zoë. Şi-o să-l obţin.

Buzele i se răsfrânseră într-un rânjet diabolic.

— Voi câştiga, îţi dau cuvântul meu, iar pe urmă am de gând să-l ţin…

Cuvintele lui îi sfâşiau inima ca un cuţit, iar Zoë nu mai suporta. Prea mult timp se chinuise să-şi ţină sub control tumultul emoţiilor.

— Să-l ţii? Să-l ţii?!? strigă ea. Nebunule, n-ai înţeles nimic! Ţi l-aş da cu bucurie, chiar în clipa asta, dacă asta l-ar face să se vindece.

Cu ochii înnebuniţi, răcni:

— Val e bolnav – e foarte, foarte grav bolnav!

De ce dracu’ crezi c-am venit acum aici? Crezi că mi-a convenit să-l las cu Margy, în timp ce eu dat ocol lumii ca să-l caut pe tatăl lui?

Era orbită de furie şi teamă şi, smulgându-se din mâinile lui, sări în picioare.

Justin o domina cu statura lui impresionant, dar lui Zoë nu-i mai păsa.

— Nici într-un milion de ani n-aş fi pus piciorul în casa ta, dacă nu era vorba de fiul meu. Dar are nevoie de tine; eşti aproape ultima lui şansă şi aş îngenunchea şi-n faţa diavolului, la nevoie, numai ca să-l salvez.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar şi le şterse cu dosul mâinii.

— Întâmplător, în cazul ăsta de tine e vorba.

Se răsuci pe călcâie, nesigură încotro se îndrepta, dar fu smucită brutal înapoi de mâinile lui, care-i înhăţară braţele, ridicând-o în aer cu totul.

— Ce naiba vrei să spui?

Justin îi sfredeli cu privirea faţa mică şi răvăşită.

— Bolnav…?

Astfel îi găsi Jess.

— Dumnezeule! Justin, doar nu ţi-ai petrecut noaptea cu ea? Cum ai putut?

Zoë îl simţi pe Justin încordându-se, în timp ce o lăsa la loc pe podea. Se smulse din mâinile lui, roşie la faţă. Amanta lui se întorsese… O privi pe femeia înaltă şi elegantă, apoi reveni spre chipul aspru al lui Justin.

— Nu înţelegi, Jess.

Lucirea tandră din ochii lui, când îi vorbi celeilalte femei, nu-i scăpă lui Zoë. Trebuia să plece de-acolo, şi cât mai repede.

— Ce să înţeleg? Eşti un prost, Justin, aruncă Jess, cu o privire dispreţuitoare spre Zoë. Întotdeauna ai fost dominat de ea. N-ai să te-nveţi niciodată minte?

— Nu acum, Jess, i-o reteză el scurt. Pleacă şi atât. Te rog.

Zoë îşi luă poşeta de pe masă şi porni spre uşă. Făcuse lucrul pentru care venise. Acum, totul depindea numai de Justin. Şi nu suporta să asiste

la o ceartă între amanţi; i se întorcea stomacul pe dos.

— Zoë, unde naiba pleci? întrebă Justin, tocmai când ieşea în antreu.

Se opri.

— Trebuie să mă întorc la hotel, să fac o baie, să mă schimb…

O fi fost ea scundă, dar avea o voinţă de oţel, aşa că, fără să se lase intimidată, îi spuse numărul camerei.

— Sună-mă când ai timp. Voi sta acolo până luni.

Capul brunet al lui Justin se înclină într-o parte, privind-o implacabil.

— Nu eşti în stare să te duci nicăieri singură, şi n-am încredere în tine că n-ai să dispari iar.

— Să dispar?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet trist, răutăcios.

— Îţi promit că n-ai de ce să te temi. Voi sta tot weekendul, aşteptându-ţi telefonul…

— Ză, aşa, Justin, doar n-ai să te coborî atât

de jos? îi întrerupse Jess. Eşti mult prea inteligent pentru…

— Gura, Jess.

Justin porni spre Zoë şi, înşfăcând-o strâns de braţ, aruncă o privire spre amanta lui, peste umăr.

— Te sun eu mai încolo.

Apoi o privi e Zoë.

— Mergem la hotel cu maşina mea.

* * *

— Valentine… spuse tărăgănat Justin. Ce fel de nume e ăsta pentru fiul meu?

Întoarse o clipă capul spre ea, de la volan, cu chipul rece şi lipsit de expresie.

— Deşi n-ar trebui să mă mir. Întotdeauna ai avut ciudăţeniile tale…

Zoë nu răspunse, şi-şi continuară drumul într-o tăcere încordată, până la Savoy.

— Coboară, ordonă scurt Justin.

Când îi auzi cerând cheia de la recepţie, Zoë încercă să protesteze:

— Dar nu e…

— Gura.

Pe sub calmul lui aparent, tremura de furie, şi o îmbrânci în lift ca pe o păpuşă de cârpe.

Dar nici nu se aşteptase la altceva, îşi spuse Zoë, cu resemnare stoică.

Capitolul 8

Orice speranţă că tot calvarul avea să se sfârşească repede i se nărui când Justin, cu un chip ca de granit, o împinse în cameră şi închise uşa în urma lui.

Făcu un pas spre ea.

— Şi acum, vorbeşte! îi ordonă el arogant. Vreau să ştiu totul despre fiul meu şi ce-ai făcut cu el.

Îşi lăsă mâinile pe umerii ei înguşti, privind-o cu ochi arzători.

— M-am săturat, Zoë, de data asta ai mers prea departe.

Zoë îl privi drept în ochi şi spuse simplu.

— Te rog să-mi dai drumul, am nevoie să mă duc la baie şi, în orice caz, ceea ce am să-ţi spun nu se poate discuta la furie.

Buzele lui Justin se arcuiră într-un zâmbet crud. Îi prinse faţa între mâini şi-şi coborî gura peste a ei, într-un sărut sălbatic, grotesc,

declarându-i puterea şi dominaţia.

Când îi dădu drumul, Zoë se clătină, cu picioarele tremurându-i.

— De ce…? murmură ea, lingându-şi buzele maltratate.

— Ca să-ţi amintesc! răspunse tăios Justin. Am să comand cafea, dar să nu mă laşi să aştept prea mult.

Zece minute mai târziu, fără tragere de inimă, Zoë reveni în cameră. Făcuse un duş rapid şi luase pe ea o pereche de blugi şi o cămaşă largă. Desculţă, cu părul mătăsos strâng la spate într-o eşarfă de catifea albastră, nu arăta idee cât de tânără şi vulnerabilă arăta.

La vederea ei, gura lui Justin se curbă într-un zâmbet acru.

— Al naibii de inocentă mai arăţi. Cum mama dracului reuşeşti?

— Cu înjurăturile nu rezolvi nimic, replică Zoë, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. Turnă cafea în două ceşti şi, automat, adăugă o linguriţă de zahăr într-a lui, înainte de a i-o oferi.

— N-ai uitat cum îmi place cafeaua, remarcă el cu sarcasm caustic. Păcat că nu ţi-ai amintit la fel de uşor şi să-mi spui că am un fiu.

— Te rog, Justin. Lasă-mă să-ţi povestesc totul în felul meu.

— Abia aştept.

Chipul lui neguros şi impresionant arăta redutabil.

— Cred că va fi interesant. Nu în fiecare zi se întâmplă ca un bărbat să fie trădat într-un mod atât de spectaculos de propria lui nevastă.

— N-am vrut să…

— Scuteşte-mă cu scuzele, pentru Dumnezeu! Şi spune-mi totul cinstit.

Buzele senzuale ale lui Justin se răsfrânseră dispreţuitor.

— Adică, dacă mintea ta vicleană poate să conceapă ideea…

Zoë îşi lăsă capul în piept, neputând să mai suporte furia abia zăgăzuită din ochii lui negri, şi începu să vorbească.

* * *

Nu ridică privirea decât după ce rostise ultimele cuvinte ale relatării:

— Cauza bolii nu se cunoaşte. Tratamentul… chemoterapie, începând de luni într-o săptămână. Soluţia ideală: un transplant de măduvă osoasă. Problema e că am fost testată şi nu sunt compatibilă cu el.

Justin se albise, iar trăsăturile i se fixaseră într-o mască rigidă, impenetrabilă.

— Sper ca tu să fii, continuă ea, cu ochii imenşi şi rugători, pe faţa de o paloare nefirească. Nu e greu, Justin, crede-mă. O analiză sangvină simplă şi, dacă vă potriviţi, transplantul e un fleac – sincer! adăugă, insistent. O operaţie simplă de extragere a măduvei de la baza coloanei vertebrale. Două nopţi în spital – trei, maximum. Puţină durere de şale şi nimic mai mult.

— Stai! Opreşte-te în clipa asta! ordonă el scurt. Mai întâi: ai consultat cel mai bun medic posibil?

În următoarea jumătate de oră, Zoë fu supusă unui interogatoriu nemilos. Întrebările lui Justin, hotărâte şi în acelaşi timp de o impersonalitate politicoasă, o bombardară până-i veni să urle – şi, într-un târziu, nu se mai putu stăpâni.

— Dar ai s-o faci? strigă ea. Ţi-am rezervat un loc la Concorde, pentru luni. Te rog, spune că da şi nimic mai mult.

— Dumnezeule! mai e nevoie să întrebi?

Dezgustul îi făcu buza de jos să se răsfrângă, în timp ce adăuga:

— Bineînţeles.

Capul lui Zoë căzu pe spate, rezemându-se de spătarul capitonat, în timp ce închidea ochii.

— O, slavă Domnului... Slavă Domnului!

Simţea o uşurare imensă, parcă i s-ar fi ridicat de pe umeri greutatea lumii întregi. Deschise ochii şi îl privi.

— Nu vei şti niciodată cât de mult înseamnă asta pentru mine, Justin.

— Cred că pot bănui – e şi fiul meu, replică el

sec.

Şi, ridicându-se în picioare, se duse la telefon. Formă un număr şi, cu receptorul la ureche, se întoarse şi se rezemă de masă, privind-o rece.

— Nu e nevoie să aşteptăm până luni. Plecăm azi.

— Dar…

O opri cu un gest, iar Zoë îl ascultă cu uimire crescândă cum instruia pe cineva să pregătească avionul pentru zbor.

— Cum…?

Zoë părea incapabilă să mai lege două cuvinte cu şir.

Gura lui Justin se arcui sardonic.

— Uşor, Zoë, spuse el apropiindu-se. Sunt un om foarte puternic, în felul meu.

O ridică de pe scaun ca şi cum ar fi fost o pană, ţinând-o strâns cu mâinile de talie.

— Dar e clar că te-am subestimat, draga mea soţie, continuă tărăgănat. Cele de aseară n-au avut nicio legătură cu Wayne Sutton, aşa-i?

Zoë se înroşi ca focul, în timp ce Justin o depunea pe picioare, continuând însă s-o ţină.

— Nu, murmură ea.

— Ai toate motivele să fii ruşinată, comentă el cu dispreţ îngheţat – şi, apucând-o de bărbie, îi ridică faţa înroşită ca s-o vadă mai bine. M-ai lăsat anume să fac tot ce voiam cu trupşorul tău sexy, în speranţa de a mă înmuia înainte de a-mi spune despre fiul meu.

Sosise momentul să-i spună adevărul – tot adevărul.

— N-am…

Îşi muşcă buzele.

— Eşti doar puţin mai de soi decât o târfă – dar, în fond, am ştiut asta dintotdeauna.

Zoë ridică brusc ochii, susţinându-i cu furie privirea dispreţuitoare.

— Nu asta am urmărit!

— Motivul a fost nobil, recunoscu el cu un calm neînduplecat. Dar niciodată să nu încerci să mă mai cumperi pe sex. Nu mă las folosit aşa. Prefer să vânez singur.

Un presentiment surd o făcu să se înfioare; dacă Justin descoperea cât de mult încercase să se folosească de el, ar fi omorât-o…

— Nici nu m-aş gândi, spuse ea repede, privindu-l cu precauţie.

Justin zâmbi – cu o arcuire înceată, crudă, a buzelor.

— Bine, murmură el, strângându-i talia cu braţul.

Se aplecă, iar gura i-o acoperi pe a ei într-un sărut prelung, senzual, care-i făcu inima să bubuie în piept.

Când Justin îi dădu drumul, Zoë îşi trase respiraţia, privindu-l cu o furie vagă, uimită.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea tremurător.

— Păreai să ai nevoie, iar eu aveam cu atât mai mult, scrâşni el. Iar acum, întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari. Ce i-ai spus fiului nostru despre mine?

Adăugă scurt, cu o încordare ostilă:

— Dacă i-ai spus.

Zoë se aşteptase, dar nu-i era deloc uşor să

răspundă.

— Trebuie să înţelegi – Val e foarte mic şi… mă rog… Tessa, fiica prietenei mele Margy, îi e cea mai bună prietenă. Soţul lui Margy a fost marinar şi a dispărut pe mare, într-o cursă cu iahturile în jurul lumii.

— I-ai spus că am murit…? mârâi Justin.

— Nu, nu, încerc să-ţi explic. Val a întrebat numai o dată despre tatăl lui. I-am spus că eşti un avocat foarte important, care lucrează departe, dincolo de ocean, dar că într-o zi te va cunoaşte. M-am gândit…

De fapt, nu se gândise clar deloc. În sinea ei, îşi spusese doar atât: „Într-o zi… dar nu încă…”

— Nu te osteni, Zoë, citesc în tine ca într-o carte. După cinci ani de despărţire, un divorţ discret, şi abia atunci mi-ai fi menţionat despre copil. Cred c-ar trebui să fiu recunoscător că nici măcar n-am ştiut de existenţa lui – dar, în situaţia existentă, numai de recunoştinţă nu-mi arde. Sună-l. Acum. Vreau să vorbesc cu el.

Zoë se uită la ceas. În Rowena Cove se crăpa

de ziuă. Se duse la telefon şi sună.

Peste câteva secunde, vorbea cu Margy şi, după ce schimbară saluturile obişnuite, prietena ei întrebă scurt:

— L-ai convins, Zoë?

— Da, da, şi ar vrea să stea de vorbă cu Val. Poţi să-l chemi, te rog?

— Bună, mami. Când te-ntorci? Mi-ai luat un cadou?

La auzul glasului vesel al fiului ei, ochii lui Zoë se umplură de lacrimi.

— Mai încet, iubitule. Voi ajunge acasă mâine şi, da, am să-ţi aduc un dar.

Simţit prezenţa lui Justin în spatele ei, aruncă o privire peste umăr. Ochii lui arzători o sfredeleau implacabil, în timp ce articula mut:

— Spune-i.

— Îl aduc cu mine acasă pe tăticul tău; acum e aici şi ar vrea să-ţi spună bună ziua.

Cu mişcări amorţite, îi dădu receptorul lui Justin, privindu-l în tăcere cum vorbea pentru prima oară cu fiul lui. Îşi înghiţi un suspin, uimită

să-i vadă ochii lucind de lacrimi. Abia atunci, în creierul ei obosit îşi făcu efectul deplin enormitatea faptei de a-l ţine departe de fiul lui, iar sentimentul de vinovăţie era zdrobitor.

— Poftim. Vrea să-şi ia rămas-bun.

Receptorul îi fu împins înapoi în mână, iar Zoë reuşi să se adune atât cât să termine convorbirea.

Închise telefonul cu o mână tremurătoare, pe când în urechi continua să-i sune glasul fericit al fiului ei.

— Cred c-ar trebui să-ţi mulţumesc, deşi n-am niciun chef! E fiul meu… băiatul meu…

Cuvintele lui furioase o loviră ca un bici.

— Şi mi-ai spus numai fiindcă erai disperată.

Avea dreptate, iar Zoë îşi lăsă capul în piept, copleşită de ruşine.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, du-te! Du-te şi te odihneşte, şi pe urmă fă-ţi bagajele. Mă întorc peste două ore, mai am de rezolvat unele lucruri, de discutat cu anumite persoane, înainte de a pleca.

Justin era de o eficienţă brutală, iar Zoë ar fi trebuit să se bucure. În schimb, îl privi cum ieşea din cameră cu inima bubuindu-i dureros şi gândurile în plin haos.

* * *

Ajunseră la New York pe înserat, şi înainte ca Zoë să-şi tragă respiraţia, luară un alt avion particular, spre Brunswick. Justin îşi făcuse bine temele şi, în timp ce cotea abil cu maşina închiriată de pe şoseaua interstatală, spre Rowena Cove, Zoë simţi că devenea tot mai încordat.

Zoë îi privi pieziş profilul îndârjit, conturat de farurile unei maşini în trecere, iar teama păru să-i mai cedeze uşor când se gândi la ceea ce-l aştepta.

— Aici e?

Maşina frână scrâşnind în faţa casei.

— Da.

— Frumos, dar nu prea pare stilul tău murmură el, în timp ce o urma pe treptele

verandei, cu genţile de voiaj în mâini, privind casa veche şi confortabilă şi promontoriul din spatele ei, care înainta în mare.

Zoë nu răspunse, căutându-şi cheia în poşetă. O găsi şi deschise, apoi intră în hol, aprinzând lumina. Era frântă de oboseală şi complet deprimată. Peste câteva ore, Margy urma să-l aducă pe Val acasă, dar până atunci nu voia decât să se prăbuşească în pat. Însă bunele maniere îi impuneau să se ocupe mai întâi de vizitator.

— Urmează-mă; am să te conduc în camera ta. Dacă...

— Rectificare, o întrerupse Justin.

Şi, apucând-o strâns de braţ, o întoarse cu faţa spre el. Ochii lui negri îi sfredeliră pătrunzător pe ai ei, plini de o furie dispreţuitoare.

— Camera *noastră,* Zoë. Te culci cu mine. Ţi-am spus şi aseară, nu duc o viaţă de celibatar – mai ales când am la dispoziţie o soţie în perfectă stare.

— Ia te uită, cât te-ai mai schimbat! Din câte-

mi amintesc, ai preferat întotdeauna dormitoarele separate, se simţi ea îndemnată să răspundă.

— Atunci, credeam că aşa era mai bine, dar azi-noapte mi-am dat seama ce greşeală făcusem. Exteriorul tău fragil învăluieşte o femeie sexy şi puternică, şi n-am intenţia să mai repet eroarea.

Zoë îl privi nedumerită. Nu-i înţelegea comentariul, dar era prea obosită ca să-şi mai bată capul.

— În momentul de faţă, n-a decât o femeie epuizată, răspunse ea sec.

Până în acel moment, nu se gândise cu adevărat ce implica readucerea lui Justin în viaţa ei. Nu se gândise prea mult la altceva decât salvarea copilului ei. Văzându-i chipul aspru şi hotărât, ştiu că n-ar fi avut niciun rost să discute.

Răsucindu-se pe călcâie, urcă scara cu balustradă de zăbrele până pe palier şi porni spre dormitorul mare. Îşi puse geanta pe pat şi intră în baia alăturată.

— Simte-te ca acasă, de ce te codeşti? aruncă ea ironic peste umăr, în timp ce închidea uşa.

* * *

— Mami, mami, mi-a fost dor de tine!

— Da, iubitule, şi eu te iubesc, murmură somnoroasă Zoë, simţind atingerea caldă a buzelor lui Val pe frunte – şi, liniştită, adormi la loc.

* * *

Zoë deschise şovăitor ochii. Auzea vag şoapte şi sunetul unui râs copilăresc. Clipi din ochi şi-i deschise mai larg. Chipul mic al lui Val o privea peste marginea patului. Zoë îi adresă un zâmbet buimac.

— Bună, iubitule. Te-ai trezit devreme…

Apoi îi zări mânuţa cuibărită într-o mână mult mai mare. Se uită alături şi, încet, ochii îi urcară în lungul unei coapse în blugi, peste cămaşa cadrilată, până spre chipul zâmbitor al soţului ei. Roşi ca focul şi se ridică în capul

oaselor, trăgând cu ea şi pătura.

— Bună dimineaţa, Justin, murmură.

— Dimineaţă? întrebă el, cu un zâmbet conspirativ spre Val. Tu ce zici, fiule?

Şi amândoi izbucniră în râs.

— E aproape după-amiază, mămico. Tata şi cu mine te-am aşteptat o droaie să te trezeşti. I-am promis că-l ducem la locul meu favorit de picnic. Doamna Bacon a pregătit totul.

— Ce…? A!…

Privirea surprinsă a lui Zoë oscilă între tată şi fiu.

— Aşteptaţi-mă cinci minute, spuse ea, fâstâcită de lucirea admirativ-insolentă a ochilor masculini care-i contemplau trupul şi inexplicabil de nemulţumită să vadă cât de firesc îi spunea Val lui Justin „tata”, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Le văzu mâinile unite şi o străbătu un junghi de gelozie.

— Vino, fiule. S-o lăsăm pe mămica ta să-şi bea cafeaua şi să se îmbrace în linişte.

— Numai după ce ne îmbrăţişăm, insistă Zoë, privind cu drag chipul lui Val. Mi-a fost dor de tine, iubitule, murmură ea, în timp ce-şi îngropa faţa în părul lui cu miros proaspăt.

Băiatul o strânse un moment în braţe, apoi încercă să se smulgă.

— Mă bucur că ai venit acasă, mami, da grăbeşte-te!

Cincisprezece minute mai târziu, cu paşi ezitanţi, Zoë coborî scara şi deschise uşa livingului spaţios. Justin stătea pe canapeaua veche de piele, cu Val ghemuit pe genunchi. Avid, concentrat băieţelul îl asculta descriindu-i cum arăta Turnul Londrei.

— Când pot şi eu să merg, tati?

— Imediat ce vei fi sută la sută…

— Ei, ce s-a întâmplat cu picnicul nostru? îi întrerupse Zoë, şi două perechi identice de ochi căprui se întoarseră spre ea, făcând să i se strângă inima de speranţă şi dorinţă atât de intense încât fu nevoită să-şi mute privirea. Cine-ajunge primul la maşină! îi provocă ea şi o luă la

fugă, urmată de soţul şi de fiul ei.

Era o zi perfectă de primăvară timpurie. Soarele strălucea cald, copacii erau înmuguriţi, iarba dobândea un verde mai crud şi, în timp ce Justin manevra Range Rover-ul pe serpentinele drumului îngust de coastă, cu Val turuind tot timpul, încântat, pe bancheta din spate, Zoë simţi în inimă un nou val de speranţă.

Iar speranţa îi creştea tot mai puternică şi mai vie cu fiecare oră ce trecea. Opriră maşina şi, cu Val pe umeri, Justin o urmă pe Zoë de-a lungul cărării întortocheate care cobora spre mare prin pădurea de brazi.

— Nu-i aşa că-i nemaipomenit, tati? întrebă Val, după ce Justin îl lăsă jos. L-am numit Golful Piraţilor şi nimeni nu mai vine aici, niciodată.

Era un loc încântător; brazii înalţi mărgineau panglica îngustă a unei plaje nisipoase, mângâiată de valurile Oceanului Atlantic. Inspirând aerul curat, Zoë îl privi pieziş pe Justin. Arăta magnific, îmbrăcat în nişte blugi albiţi şi un pulover bleumarin gros, pe gât, care nu-i acoperea

complet gulerul cămăşii albastre cu carouri roşii. Dar ceea ce o şocă fu expresia de pe chipul lui bronzat.

Ochii îi luceau cu o iubire şi tandreţe atât de afectuoase, privind spre chipul fiului său, încât pe Zoë o podidiră lacrimile. Înghiţindu-şi nodul din gât, începu să despacheteze coşul de picnic.

— Ia fugiţi, voi doi; am să vă chem când e totul gata, spuse ea veselă, întinzând o pătură pe iarba de lângă liziera pădurii de brazi.

— Nu vrei să te ajut? o întrebă Justin, punându-i o secundă mâna pe umăr.

Căldura senzuală a atingerii lui îi declanşă o reacţie imediată care o stânjeni complet, amintindu-i cum se târâse docilă în pat lângă el, în seara trecută, pentru a adormi imediat în braţele lui.

Îi dădu mâna la o parte.

— Nu, nu. Tu vezi de Val, spuse ea.

Şi adăugă scurt:

— Ai grijă. Nu-l lăsa să se obosească. Nu-i atât de puternic pe cât pare.

— Sunt capabil să am grijă de fiul meu. Nu-s un monstru iresponsabil, aşa cum crezi tu, răspunse el tăios.

— Auzi, vorbeşti urât cu mama? ciripi un glas subţire.

Cei doi adulţi se întoarseră imediat spre copilul care stătea înfofolit într-o scurtă de lână, cu fularul la gât şi o expresie extrem de serioasă.

Zoë îşi reveni prima.

— Nu, iubitule, în niciun caz. Ţi se pare doar, din cauza accentului englezesc al lui tăticul, îl împăcă ea.

— Când am să cresc mare, voi putea să vorbesc şi eu aşa comic, ca tăticul?

— Las-o mai moale cu „comicul”, răspunse Justin, ciufulindu-i părul cu un gest afectuos. Vino, fiule. E timpul să te-nvăţ cum să arunci pietrele aşa încât să sară de pe apă.

Pentru Zoë, fu o zi parcă scoasă în afara timpului. După ce pregăti totul, se aşeză pe pătură, privindu-i pe cei mai importanţi doi oameni din viaţa ei.

Se ospătară cu copane de pui, sandvişuri cu unt de arahide – favoritul lui Val – şi prăjitură de casă cu ciocolată, bând cola şi un termos de cafea pentru cei doi adulţi.

Când sosi vremea să plece, Zoë aruncă o privire spre Val; era palid, cu pleoapele grele şi, după ce-i spuse câteva cuvinte lui Justin, îşi strânseră lucrurile şi se întoarseră la maşină.

Cu grijă, Justin îl aşeză pe băieţel în spate şi-i prinse centura de siguranţă, în timp ce Zoë se aşeza pe fotoliul de lângă volan. Aruncă o privire spre ei, îngrijorată.

— Te simţi bine, păpuşa mea?

Ochii somnoroşi ai lui Val se deschiseră larg. Cu chipul luminat de un zâmbet enorm, spuse doar atât:

— Asta a fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, mămico.

* * *

Zoë îşi termină vinul şi puse paharul pe

masă. Îşi strânse picioarele desculţe sub trup, în fotoliu, privind prin cameră, oriunde numai la Justin nu, care stătea tolănit pe canapeaua din faţa ei.

— Îmi place. Nu m-aş fi aşteptat, dar azi mi-am dat seama că e foarte firesc.

Zoë tresări, îndreptându-se de spate în fotoliul comod.

— Ce anume?

— Casa – e tipică pentru tine. Mi-a arătat-o doamna Bacon, azi-dimineaţă când tu încă dormeai.

— A...

Privind în jur, Zoë văzu pentru prima oară casa aşa cum ar fi văzut-o un străin. Livingul era confortabil, cu fotolii moi şi câteva piese de mobilă bună din perioada Federală, fabricate în apropiere, la Portsmouth. Nu cumpăra des antichităţi, dar atunci când o făcea le alegea pe cele mai bune.

— Credeam că locuiai într-o casă a aia a lui Wayne, de la Malibu; e clar că naşterea copilului

te-a schimbat.

— Nu atât de mult, răspunse Zoë scurt, preferând să nu-i dea lămuriri despre relaţia ei cu Wayne, atâta vreme când Jess încă mai exista în viaţa lui. Casa a fost construită în secolul al optsprezecelea şi m-am îndrăgostit de ea în clipa când am văzut-o prima oară. Nu-i nici prea mare… doar patru dormitoare conţine… continuă ea.

— Avem nevoie doar de două, spuse ironic Justin. Deşi cred că cel mic îmi va servi foarte bine drept cabinet. Mâine mă voi ocupa de amenajarea lui.

— Dar vrei să stai atât de mult? Adică… vreau să spun…

Nesigură, Zoë se opri. Cum ar fi putut spune: „Dacă nu eşti compatibil cu Val, poţi să pleci”? Ar fi fost prea brutal.

— Să ne înţelegem, Zoë.

Justin se îndreptă de spate, sfredelind-o cu o lucire de furie în adâncurile ochilor săi căprui.

— Ai venit după mine. M-ai găsit, m-am întors în viaţa ta şi n-am de gând să mai plec. Eşti

soţia mea. Indiferent de rezultatul analizelor, n-am să divorţez de tine, iar după noaptea trecută, când abia ai aşteptat să ajungi în patul meu…

Zoë simţi că se înroşea în obraji şi tresări, smulgându-şi privirea dinspre licărirea senzuală din ochii lui.

— Probabil ţi-ai dat seama că, potrivit legii, am ajuns la o reconciliere, iar acum ar trebui să stăm despărţiţi încă cinci ani, până să poţi divorţa de mine.

— Dar cum rămâne cu munca ta, cu cariera ta?

— Îmi pot continua cariera aproape de oriunde; mâine voi aranja să se instaleze computerele de care am nevoie. Nu văd nicio problemă. Întâmplător, tocmai am terminat un caz deosebit de lung şi sunt liber până luna viitoare. Intenţionasem să-mi iau o vacanţă.

O studie lung pe sub pleoape, în timp ce tensiunea din cameră creştea treptat.

— Dar de fapt nu asta e problema, nu-i aşa, Zoë?

Şi, din doi paşi mlădioşi, fu lângă ea, aşezându-se pe braţul fotoliului.

— Nu…?

Nervoasă, Zoë înghiţi în sec. Justin o domina cu statura lui. Se foi stânjenită în fotoliu, coborându-şi picioarele pe podea. Mâna lui, însă, i se strecură sub păr, pentru a-i cuprinde ceafa.

— Problema este: Val, tu şi cu mine.

Îi înclină capul pe spate, privindu-i ochii mari şi albaştri.

— Azi, Val a crezut o clipă că mă răsteam la tine. Nu trebuie să se mai întâmple. Pe copilul ăsta îl aşteaptă deja destule greutăţi, fără să mai adăugăm şi noi altele. De acord?

— Da, da, desigur, dar…

— Niciun „dar”, Zoë. Ai făcut o treabă excelentă cu Val; e un băieţel fermecător, şi merită tot ce poate fi mai bun. Iar prin asta înţeleg: doi părinţi care se iubesc – fie şi doar în aparenţă. Dimineaţa, când intră în dormitor, îi va găsi acolo pe mama şi tatăl lui. Împreună. Înţelegi…? Fără certuri, fără conflicte. Un

armistiţiu, dacă vrei.

Deci, acolo voia să ajungă... De ce nu? se întrebă Zoë. Nu exista nicio certitudine că Justin era compatibil cu Val, şi nu renunţase la ideea altei sarcini. Ba chiar, la drept vorbind, o încânta ideea de a mai avea un copil, indiferent de avantajele pentru sănătatea lui Val.

Apoi îşi aminti de Jess.

— Dar prietena ta?

— Uită de ea. Eu am şi făcut-o.

Şi, aplecându-se, Justin îi dărui un sărut care-i tăie respiraţia.

Capitolul 9

— Pentru Val, murmură Zoë scurt, sfidător, cu gura lângă a lui Justin.

— Pentru Val, da. Dar nu te amăgi, Zoë, o sâcâi el, începând să urce scara cu ea în braţe. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu pe tine. Dintotdeauna m-ai dorit; ultimii patru ani n-au stins focul.

Buzele i se mişcară senzual peste ale ei, în timp ce o cobora încet la podea.

— L-au înăbuşit doar, pentru un timp…

Zoë încercă să-l împingă, iritată de siguranţa lui masculină, şi atunci îşi dădu seama că ajunseseră în baie.

O cuprinse dintr-odată o senzaţie de *déjà vu.* Justin avea dreptate. Îl dorea. Cu ani în urmă, îşi imaginase cum ar fi fost să facă duş împreună cu el.

Mâna lui i se strecură sub cămaşa groasă, cuprinzându-i sânul în căuşul palmei, iar Zoë

gemu, pradă unei voluptăţi chinuitoare.

— Scoate-ţi hainele, îi ceru el insistent.

Şi, scoţându-i cămaşa peste cap, făcu un pas înapoi şi-şi dezbrăcă repede puloverul, cămaşa şi blugii.

Cu mişcări febrile, Zoë îşi scoase şi restul hainelor, apoi ezită, uimită de magnifica splendoare a trupului dur şi excitat al lui Justin. Simţi cum i se aprindea sângele în vene, şi-i auzi, ca de la o mare distanţă, glasul profund şi răguşit.

— Ah, Zoë… Ani de zile am aşteptat clipa asta.

Şi o luă în braţe, trupurile goale lipindu-li-se.

Zoë ardea toată, cu simţurile învolburându-i-se. Se agăţă de el, arcuindu-şi mâinil mici pe spatele lui lat. Plutea prin aer, zbura…!

— Aaaah…! strigă ea, cu ochii albaştri mărindu-i-se la maximum, în timp ce privea uimită chipul lui Justin.

Acesta râdea.

— Ani de zile m-am întrebat cum ar fi să fac duş cu tine, micuţo, mârâi el, cutreierându-i cu

buzele ochii, obrajii, găsindu-i în cele din urmă gura, în timp ce apa începea să şiroiască peste ei.

O secundă, ochii li se întâlniră, ai lui negri, scăpărători, ai ei înnebuniţi de dorinţă, iar în clipa următoare Justin o penetră.

Zoë scoase un uşor ţipăt, cu degetele alunecându-i pe pielea lui udă.

— Zoë, Zoë, te simţi bine?

Deschizând ochii Zoë îi privi buimacă faţa de un roşu intens.

— Mi-e mai bine ca oricând… murmură ea… Ca fantezie, asta le întrece pe toate.

Justin o strânse cu putere la piept.

— Dumnezeule! Am crezut că leşinaseşi.

— Prostule, îi zâmbi ea. N-a fost decât extazul; mica moarte, aşa cred că-i spun francezii…

— N-au decât. În pat cu tine!

* * *

Zoë stătea pe banca dinspre port, cu un

zâmbet indulgent pe buze, privindu-i pe bărbatul şi băiatul care discutau despre micile ambarcaţiuni istorice ancorate la cheu. Îşi petrecuseră câteva ore vizitând Muzeul Marinei din Bath.

Trecuseră doar patru zile de la sosirea lui Justin, dar el şi Val păreau să fie împreună de-o viaţă. O undă de tristeţe îi umbri zâmbetul: peste scurt timp, Val trebuia să se interneze în spitalul de la New York, pentru a începe chemoterapia.

Justin consultase medicul luni. Zoë îl însoţise la clinica din Portland şi, spre surprinderea ei, arogantul şi atotputernicul Justin pălise la vederea propriului său sânge. Totuşi, aceasta era cu atât mai mult o dovadă de curaj din partea lui ca donator.

Mostra de sânge fusese trimisă la laboratorul din New York, iar a doua zi se duceau să discute cu profesorul Barnet şi, spera ea, să afle rezultatele. Pentru că, peste patru zile, Val era aşteptat din nou în spital...

Închise un moment ochii, rugându-se.

„Doamne Sfinte, fă să fie compatibili…”

— O să fie bine, Zoë. Nu-ţi mai face griji.

Justin i se alătură pe bancă şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

Ultimele câteva zile, în care trăiseră ca soţ şi soţie, fuseseră surprinzător de uşoare pentru Zoë. Nu, nu doar uşoare. Strânsă în braţele lui Justin în fiecare noapte, pentru un timp uita de toate problemele şi-şi găsea consolarea în puterea lui masculină. Dar uneori, ca acum, grijile pentru fiul ei o copleşeau.

Îşi încheiară ziua cu o cină timpurie la un restaurant cu specific marin de pe Front Street, în Bath. Când ajunseră acasă, în loc să intre, Zoë îl îmbrăţişă pe Val şi-l sărută, spunându-i:

— Tăicul va avea grijă de tine o oră, două. Eu trebuie că mă duc până la mătuşica Margy.

Şi, fără să-l privească pe Justin, porni în josul colinei. Trebuia să plece pentru un timp. Avea nevoie de un răgaz de meditaţie, iar Justin părea să-i umple gândurile clipă de clipă.

După o jumătate de oră şi două ceşti de ceai

mai târziu, aşezată în cabinetul din casa lui Margy, Zoë se simţi destul de relaxată ca să vorbească.

— E incredibil de… nu atât chipeş, cât impresionant, comentă Margy, zâmbind. Şi, cu siguranţă, în stare de trei la rând. Păcat că nu cu tine o făcea. Dar, în fond, cei mai buni la pat sunt de obicei nişte porci, fiindcă ştiu că le merge.

Zoë nu-şi putu stăpâni râsul.

— Sună îngrozitor când te-aud, dar să ştii că aşa e. Efectiv, a trebuit să-l smulg de lângă ultima lui amantă.

Apoi, zâmbetul i se şterse de pe buze. Nu era amuzant deloc. Era tragic…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Margy.

— Nimic.

Zoë se ridică. Nu-i spusese despre planul ei ascund – acela de a din nou însărcinată cu Justin. Nu-i putea spune că se culca iar cu el şi că era umilitor de incapabilă să-i reziste. Răsfoi într-o doară un teanc de desene pentru Thanksgiving.

— Ar trebui să te ajut, Margy…

— Nicio grijă, fac faţă şi singură; tu ocupă-te de Val. Şi de tine. Nu-l lăsa pe fostul tău să-ţi impună nimic împotriva voinţei tale.

Margy era sincer îngrijorată, dar strică totul adăugând:

— Dacă nu te superi, un mascul viril nu se găseşte pe toate drumurile; l-ai putea trimite şi încoace.

Zoë râse.

— Cuminte, fetiţo.

Apoi zări ceasul de pe perete.

— Cerule, atât de târziu s-a făcut?!

Era aproape şapte şi, luându-şi grăbită rămas-bun, plecă.

Se opri la câţiva paşi de casă; în faţă era parcată o maşină străină. Zoë nu aştepta pe nimeni. Inima i se opri o clipă în loc. Nu, se speria de pomană; ar fi recunoscut maşina medicului. Probabil era unul dintre electricienii sau informaticienii care-l ajutau pe Justin cu computerele.

Urcând treptele cu paşi mari, îşi scoase

pantofii pe verandă şi intră în antreu.

Auzi râsul lui Val din cabinet şi se îndreptă într-acolo, deschizând fără zgomot uşa. Lui Val îi plăceau surprizele…

Dar cea pe care o aştepta o surpriză era Zoë. Tot sângele îi fugi din faţă, la vederea imaginii din cabinet.

Justin stătea tolănit pe jos, cu Val călare pe burta lui, iar pe canapeaua veche de piele, râzându-i, stătea Jess.

Impulsul imediat al lui Zoë fu acela de a intra ca o furtună ca s-o dea afară din casa ei, dar izgoni gândul. N-o văzuseră; erau prea preocupaţi să se distreze. Se retrase tăcută în antreu şi închise uşa.

Cu câteva momente înainte, chiar crezuseră că mai aveau o şansă de a-şi reface familia. Nici în cele mai negre coşmaruri ale ei nu-şi imaginase că Justin putea fi atât de nesimţit şi de amoral încât să-şi invite amanta în casa ei.

Deschise din nou uşa şi intră.

— Bună, Val, iubitule, i se adresă ea fiului ei,

apoi se prefăcu surprinsă, chipurile văzând-o abia atunci pe femeia de pe canapea. Jess, nu-i aşa? Ce surpriză! Ce vânt te aduce aici?

Justin sărise în picioare, iar Zoë îi aruncă o privire vitriolantă.

— Sau… mai e nevoie să întreb?

— Zoë, îmi pare atât de rău! Am venit imediat ce mi-a spus Justin. Te pot ajuta cu ceva?

— Sunt sigură că Justin te va răsplăti cum se cuvine, dar acum, dacă mă scuzi, e ora de culcare a lui Val.

Şi, luându-şi fiul în braţe, o privi pe Jess peste capul lui.

— Justin îţi poate aduce ceva de mâncare. Noi am luat cina mai devreme, aşa c-am să mă culc devreme în seara asta. Aşa, veţi avea timp să vă povestiţi totul în linişte, iar el te va putea conduce…

— Zoë, aşteaptă, o opri Justin, apucând-o de braţ. Nu eşti foarte ospitalieră cu Jess.

— Regret dar, în caz că ai uitat, mâine dimineaţă trebuie să ne sculăm devreme.

— Nu, n-am uitat, iar Jess a avut bunătatea de a se oferi să stea cu Val în lipsa noastră.

— Să stea aici?

Era şi mai rău decât îşi imaginase.

— Da, unde în altă parte?

— Mă rog, ştii unde sunt dormitoarele. Ajut-o să se instaleze.

Şi, smulgându-şi braţul din mâna lui, ieşi repede din cameră, pentru a-l duce pe Val la culcare.

Închise uşa camerei în urma ei şi intră cu el în baie. Băiatul era prea obosit ca să-i mai ardă de vorbă; îl spălă şi-i puse pijamaua cu Bugs Bunny, după care îl aduse înapoi în cameră.

— Sus sau jos? îi puse ea aceeaşi întrebare din fiecare seară.

— Sus, dădu Val invariabilul răspuns. Mami, nu-i aşa că Jess e drăguţă?

— Da, iubitule, minţi Zoë printre dinţi, în timp ce-l ridica pe patul de sus. Val ceruse paturi suprapuse în vara trecută, când nu mai încăpuse în pătuţul de copil mic. Un tâmplar local i le

făcuse din lemn de brad, decorând tăbliile cu animale de pădure. Zoë îşi spusese că, deşi alţi copii nu urma să mai aibă, paturile suprapuse aveau să-i prindă bine când Val mai creştea şi-şi invita câte un prieten în vizită.

Acum nu mai era atât de sigură că urma să prindă vremurile acelea şi, în ultimele câteva luni, dormise ea însăşi în patul de jos. Intenţiona să facă şi în această seară acelaşi lucru.

Rămase cu privirea le scândurile de deasupra ei, întrebându-se ce făceau cei doi de la parter. Nu conta, îşi spuse. Nimic nu mai conta, numai Val.

N-avea idee de cât timp stătea acolo, ascultând sunetele slabe ale respiraţiei lui Val, când dintr-odată uşa se deschise şi intră Justin.

— Deci, aici te-ai ascuns. Trebuia să ghicesc.

Se apropie de paturi, se apleca şi îl sărută pe Val, apoi se aşeză pe marginea patului de jos.

— Serios, Zoë te poţi de-a dreptul copilăreşte. Jess spera să te cunoască mai bine.

Ochii lui Zoë, dilatându-se de oroare, se repeziră spre chipul lui. Incredibil, vorbea serios.

Nu-i venea să creadă – atâta nesimţire, obrăznicie, tupeu…

— N-am… nu…

Nici nu-şi putea găsi cuvintele.

— Of, ieşi afară…! gemu ea în cele din urmă, înfrântă.

— Singur nu, Zoë. Hai, fii cuminte.

Justin se apleca, încercând să-i atingă buzele cu ale lui.

— Nu! protestă ea neînduplecată.

— Ba da… murmură el gutural, tărăgănat, prinzând-o de ceafă şi ridicându-i faţa ca s-o sărute.

— Dă-mi drumul şi pleacă. Vreau să stau aici, cu Val, în noaptea asta. Ai uitat că mâine e ziua când…?

Justin se ridică la loc, retrăgându-şi mâna de pe ceafa ei.

— Nu, n-am uitat. Cum aş fi putut să uit? Aşteptăm rezultatul analizelor mele, Zoë, şi mă gândeam că am putea să ne încurajăm şi să ne susţinem unul pe altul.

— Eu trebuie să stau aici, cu Val. Are nevoie de mine.

— Şi cu necesităţile mele cum rămâne? întrebă el sardonic.

Zoë îi zări lucirea de furie din ochi, în lumina lunii care intra pe fereastră, şi o secundă i se păru că vedea acolo disperare, însă luna se ascunse după un nor, cufundând camera în întuneric, iar Zoë spuse scurt:

— Du-te la Jess. Sunt sigură că are o soluţie pentru tine.

Îl privi cum se îndepărta şi, deodată, nu mai vru ca Justin să plece. Cu siguranţă, trebuia să însemne ceva faptul că la ea venise mai întâi…

Sărind din pat, se repezi spre uşă… tocmai la timp pentru a-l vedea intrând într-unul dintre dormitoarele de oaspeţi rămase – al lui Jess.

Mă rog, la ce se aşteptase? se întrebă ea cu fatalism şi, după ce-l mai sărută o dată pe copilul adormit, se vârî la loc în pat, acoperindu-se cu pătura până peste cap.

* * *

A doua zi dimineaţă, drumul spre New York fu îngrozitor. Luaseră micul dejun în tăcere. Cei trei adulţi schimbaseră saluturi crispate. Zoë îl sărutase şi-l îmbrăţişase pe Val, înainte de a se urca în maşină, pentru prima etapă a călătoriei.

Detesta gândul de a-l lăsa cu Jess. N-o convinsese decât faptul că aranjase cu Margy să vină peste două ore.

Aruncă o privire spre Justin, care conducea maşina prin traficul matinal. Se uita drept înainte, cu o expresie mohorâtă şi gânditoare. Cumva, arăta atât de singur, încât Zoë simţi nevoia să-i vorbească.

— Va fi bine, Justin. Trebuie să gândim pozitiv…

Şi pentru ea însăşi avea nevoie să vorbească – poate pentru a-şi ascunde nervozitatea.

— Ştiu că ţi-e frică de sânge, dar nu-ţi face griji, totul o să fie bine.

— Eu îmi fac griji? îi aruncă el o privire

furioasă. Îţi dai seama că, dacă nu-s compatibil, în ultimele câteva ore ai înstrăinat-o complet de tine pe singura persoană care ne mai poate ajuta?

— Ce…? Despre ce vorbeşti? întrebă ea, neînţelegând nimic.

— Nu mai face pe nevinovata, Zoë. Nu mi-a venit să cred cât de urât te-ai putut purta cu Jess, şi e ultima noastră speranţă. Eşti conştientă de asta, nu? întrebă el, cu un sarcasm îngheţat.

— Jess…?

Amanta lui? În faţa lui Zoë se căscă o prăpastie ameţitoare.

Maşina intră în parcarea aeroportului, iar Justin, fără să se uite la ea, coborî.

— Mai repede; ne aşteaptă avionul.

Zoë fu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el

— Justin, aşteaptă…

El, însă, nu-i dădu atenţie, nici măcar n-o învrednici cu o privire, până când se aşezară pe fotoliile din avion.

— Halal mamă mai eşti, lăsându-ţi prejudecăţile să pună în pericol şansele lui Val.

Zoë trecu peste comentariul lui caustic.

— Dar cine *anume* este Jess? întrebă ea, luându-i mâna. Spune-mi, Justin.

— Nu fi ridicolă. Ştii foarte bine să mi-e soră pe jumătate. O fi fost ostilă cu tine în weekendul trecut, dar avea motivele ei, şi mediat ce i-am spus despre Val, a venit aici cât a putut de repede, ca să ne ajute. Lucru pe care, din cine ştie ce motiv pervers, tu l-ai refuzat.

— O, Doamne, Dumnezeule…!

Zoë îşi prinse capul în mâini. Nu-i venea să creadă ce făcuse, ce crezuse despre Jess…

— Dar, stai puţin…

Privi cu ochi bântuiţi chipul întunecat, implacabil, al lui Justin.

— Mi-ai spus că aveai doar o soră vitregă…

— N-am spus aşa ceva. Jess mi-e soră *pe jumătate* – avem acelaşi tată. Altfel, de ce…?

Se întrerupse, scrutându-i faţa albă cu privirea lui tenebroasă, pătrunzătoare.

— Stai o clipă. Vrei să spui că ai crezut că Jess era amanta mea? Chiar m-ai crezut în stare

să-mi invit o amantă în casa unde locuiesc cu soţia şi fiul meu?

Degete lui i se încleştară dur pe bărbie, întorcându-i capul spre el, cu furie.

— Chiar mă crezi atât de imoral, de josnic, încât să mă pretez la aşa ceva? Dumnezeule! Ştiam că ai o părere proastă despre mine, însă chiar *atât* de proastă…

— Am… am…

Zoë nu mai avea ce să spună. Justin avea dreptate; nu el îi spusese că avea o soră vitregă.

— Lămureşte-mă, Zoë. Cum suporţi să fac dragoste cu tine, când e atât de clar că mă dispreţuieşti?

Mâna îi coborî de pe bărbia ei, în timp ce se îndrepta în scaun.

— Idioată întrebare. Îl iubeşti pe Val, recunosc. Iar eu, în locul tău, m-aş ruga ca veştile de azi să fie bune. Altfel, ai să te târăşti pe burtă în faţa lui Jess.

— Te rog, Justin, trebuie să mă crezi; nicio clipă n-am bănuit că e sora ta. Altfel, nu m-aş fi

purtat cu ea atât de grosolan, şi să ştii că nu te dispreţuiesc… Nu asta a fost cauza…

Nu fusese decât gelozie pură, dar înainte de a o recunoaşte, Justin o întrerupse:

— Lasă scuzele, Zoë.

Gura i se strâns într-o linie amarnică.

— Ne vom întâlni cu profesorul Barnet, şi să sperăm că vom primi veşti bine. Dacă nu, o voi ruga personal pe Jess să ne ajute. Voi face pentru fiul nostru tot ce-mi stă în putere. Dar, în privinţa celorlalte, mi-e greu să accept o nevastă care se prostituează, indiferent cât de nobile îi sunt motivele.

Zoë se repezi să răspundă:

— Dar nu m-am… vreau să zic, nu mă… niciodată n-am…

— Scuteşte-mă, Zoë.

Şi, întorcându-se spre stewardesă, Justin comandă cafea, apoi adăugă:

— Tu vrei ceva, Zoë?

— O cafea, răspunse ea nervoasă.

Cum putea fi atât de rece şi distant, când pe

ea o cotropeau întrebările? După ce stewardesa plecă, reîncepu:

— Justin, nu înţelegi…

— Te rog, Zoë, ne aşteaptă o dimineaţă tensionată. Las-o moartă. Să încercăm măcar să părem uniţi în faţa profesorului Barnet.

* * *

Zoë strânse mâna lui Justin ca şi cum ar fi fost ultima ei salvare, în timp ce erau introduşi în cabinetul medicului, unde se aşezară unul lângă altul pe două scaune cu spătar drept, în faţa biroului mare, de stejar.

— Ei bine, domnule Gifford, trebuie să spun că mă bucur mult că vă văd, le zâmbi profesorul Barnet, de la birou. Zoë este o femeie puternică, dar avea mare nevoie de sprijin. Şi am bucuria de a vă anunţa că, după cum indică toate rezultatele, veţi fi perfect compatibil cu tânărul Val.

Zoë sări de pe scaun; râdea şi plângea în acelaşi timp, îmbrăţişându-l pe Justin,

îmbrăţişându-l pe profesor, îmbrăţişându-se singură. Justin era *compatibil!*

— E o mare mulţumire, domnule Gifford, iar fiul dumneavoastră are un noroc enorm. Nu există niciun motiv pentru ca, în cele din urmă, să nu de vindece complet.

Vindecare! Cuvântul suna ca o muzică în sufletul lui Zoë. Se prăbuşi la loc pe scaun, secătuită de fericire.

— N-am vrut s-o alarmez inutil pe Zoë înainte, continuă profesorul, dar fără transplant şansele erau extrem de limitate. În mod destul de ciudat, statisticile arată că e mai probabil să se găsească un donator compatibil de sex masculin decât feminin.

Îl privi pe Justin, cu un zâmbet pur bărbătesc luminându-i ochii albaştri.

— Mai suntem buni de ceva şi noi, bărbaţii, în timpurile astea feministe.

Zoë îi ignoră comentariul misogin şi se întoarse spre Justin, cu ochii înlăcrimaţi de fericire şi recunoştinţă.

— Ţi-am spus eu că va fi bine! zise el triumfător.

— Şi numai mulţumită ţie, murmură Zoë.

Neputând să-şi mai stăpânească bucuria, uită cu totul de cearta din timpul drumul şi se aplecă spre el, atingându-i buzele cu ale ei. O secundă, Justin se încordă, iar Zoë crezu că avea s-o respingă; în schimb, o strânse în braţe şi o sărută la rândul lui – un sărut de speranţă arzătoare, o zdrobitoare descărcare a tensiunii şi, se rugă ea, începutul a ceva nou.

Uitaseră de bătrânul de la birou, până când o tuse discretă îi readuse la realitate.

Zoë reveni grăbită pe scaunul ei, roşie la faţă. Justin însă, cu pe admirabilă stăpânire de sine, întrebă:

— Unde trebuie să mergem de-aici, domnule profesor?

— La vârsta voastră, după un sărut ca ăsta, aş fi zis că în pat, chicoti amuzat profesorul.

Deşi se înroşise ca focul, Zoë nu-şi putu stăpâni râsul, alături de ei.

* * *

În timp ce mergeau pe coridorul spitalului, ochii lui Zoë străluceau ca două nestemate, iar faţa îi era mai însufleţită ca oricând.

— Abia aştept să-i spun lui Val. Nu crezi că ar fi bine să-l sunăm?

Justin se opri pe neaşteptate.

— Zoë, calmează-te, îi ordonă el ferm.

Şi, apucând-o de umeri, o întoarse cu faţa spre el. O privi cu o expresie extrem de serioasă.

— Nu-l sunăm pe Val, oricum e prea mic ca să înţeleagă. Pe lângă asta, mai e mult până să se vindece.

Deodată, Zoë îşi dădu seama că, probabil, se gândea la operaţia care urma.

— Iartă-mă…

În timp ce rostea cuvântul, deveni conştientă de tot ceea ce-i datora acelui om, soţului ei. Ridică mâna să-i mângâie bărbia pătrată.

— Justin, îmi fare foarte rău pentru tot ce s-a

întâmplat…

— Lasă asta acum, o întrerupse el brusc. Hai, să mergem acasă.

Pornind cu paşi încrezători, Zoë îi zâmbi larg soţului ei.

— Acasă şi în pat! completă ea cu obrăznicie.

— Categoric! zâmbi şi el.

Dar, cinci minute mai târziu, toată bucuria lui Zoë se sparse ca un balon de săpun.

— Zoë Gifford! Ce faci? Acum eşti fericită?

Zoë ridică brusc capul, pentru a vedea faţa zâmbitoare a doctoriţei Freda Lark.

— Da, da, sunt foarte fericită.

Zâmbi, aruncând o privire scurtă spre Justin; acesta îi surâdea întrebător doctoriţei, iar Zoë făcu prezentările.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Gifford. O vreme, am fost foarte îngrijorată pentru soţia dumneavoastră, dar am aflat vestea cea bună, de la profesorul Barnet. Mă bucur mult pentru amândoi.

Şi, continuând să zâmbească, se întoarse iar

spre Zoë.

— Nu te supăra, dar acum, că ţi-am cunoscut soţul, îmi dau seama că nu ţi-ar fi fost deloc greu să-mi urmezi sfatul de a rămâne însărcinată cât mai curând posibil.

Zoë simţi că i se scurgea tot sângele din faţă. Ce coincidenţă dezastruoasă, să se întâlnească tocmai atunci cu doctoriţa Lark! Simţi ochii lui Justin îndreptându-se spre ea dar nu îndrăzni să-l privească.

— Justin… spuse ea cu voce nesigură, când ieşiră în stradă, pot să-ţi explic.

El, însă, opri un taxi şi spuse doar atât:

— Gura şi urcă-n maşină.

Călătoria care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viaţa ei fu un coşmar. Justin nu-i vorbea; faţa-i era ca o mască rigidă. Zoë îi simţea furia emanând valuri-valuri, şi abia când luară maşina ei, la Brunswick, Justin catadicsi s-o privească.

— În sfârşit, suntem singuri…

Se uită lung la ea, cu o expresie ucigătoare,

sfredelind-o din privire.

— Dumnezeule, cât m-am înşelat în privinţa ta! Te credeam o femeie fragilă, care avea nevoie de apărare, când de fapt eşti dură ca oţelul.

Zoë îşi muşcă buzele.

— Pot să-ţi explic… repetă ea încet.

— Să-mi explici!!! mugi Justin. Chiar atât de prost mă crezi? Vinerea trecută, nu te-ai culcat cu mine ca să mă îmbunezi, înainte de a-mi mărturisi că avem un fiu, ci ca să rămâi însărcinată. Şi tot fără să-mi spui.

Bătu cu palma în volan.

— Fir-ar să fie, te întrebasem dacă erai protejată, mincinoaso!

Zoë nu avea nicio scuză.

— Iartă-mă, murmură ea nefericită, privindu-i chipul furios. Dar eram disperată… M-am gândit…

— Te-ai gândit că mă poţi folosi ca pe un armăsar – despre asta a fost vorba în ultimele câteva nopţi.

Îi scăpă un râs aspru.

— Ia spune-mi, Zoë, la cine te gândeai când

făceai ca toţi dracii în braţele mele? La Wayne? La Nigel? Şi la Dumnezeu ştie câţi alţii!

Răsucindu-se la loc în scaun, îşi privi fix mâinile rezemate pe volan.

— O bancă afurisită de spermă…

Înjură violent. Apoi privirea îi săgetă spre ea, tenebroasă şi necruţătoare.

— Erai în perioada fertilă, aşa-i? întrebă el încet.

Faţa lui Zoë ardea ca focul. Nu avea nimic de spus. Îi văzu un muşchi palpitând violent pe obraz, în timp ce buzele i se răsfrângeau cinic.

— Şi aseară? Ovulaţia s-a terminat, înapoi în patul de-o persoană, hmm?

Zoë înghiţi în sec.

— N-a fost aşa… şopti ea, dar răspunsul îi fu acoperit de vuietul motorului.

— Voi sta până mă conving că Val e bine, şi ca să aflu dacă am devenit din nou tată fără ştirea mea. Evident, voi dori să ţin legătura cu copiii mei, dar nu văd niciun motiv de a mai amâna divorţul pe care mi l-ai cerut.

Dar Zoë nu mai voia să divorţeze. Pe Justin îl voia. Însă o singură privire spre chipul lui dur ca granitul fu suficientă ca să ştie că nu era momentul să-i spună…

* * *

Când intrară, Jess aştepta în hol. Aruncă o singură privire spre feţele lor şi spuse:

— O, nu…! Îmi pare rău…

— Nu e cazul, Jess, răspunse fratele ei, cu un zâmbet crispat. Sunt compatibil. Val se va face bine – dar acum, dacă mă scuzaţi, am avut o zi obositoare.

Capitolul 10

Cu lacrimi în ochi, Zoë îi privi spatele lat în timp ce urca scara. Fiul ei era aproape salvat, dar euforia fusese înlocuită de certitudinea că pe Justin îl pierduse pentru totdeauna.

— Nu-mi vine să cred. Acum ce Dumnezeu i-ai mai făcut fratelui meu? întrebă Jess cu asprime. Arată complet prăbuşit, când ar trebui să fie în culmea fericirii.

Zoë se întoarse spre ea, cu ochii plini de lacrimi, şi o întrebă încet:

— Putem să stăm puţin de vorbă? Îţi datorez scuze, dar dacă nu s-au jos cred c-am să cad de pe picioare.

Peste cinci minute, aşezată pe canapea, în faţa focului, ridică privirea spre Jess, care stătea în mijlocul camerei. Nu-i venea să creadă cât de oarbă putuse fi. Jess avea aceiaşi ochi, acelaşi păr – asemănarea cu Justin era vizibilă, dar îi luase minţile gelozia şi ideile preconcepute.

— Până azi, n-am ştiut că erai sora lui Justin. Am crezut că erai… prietena lui, mărturisi ea încet.

— Prietena lui?! exclamă Jess. Glumeşti, pesemne. Fratele meu nu s-a mai uitat la o femeie de ani de zile. În ziua aia când ai fugit în State, cu amantul tău, l-ai castrat de-a binelea. A fost complet distrus. Pe urmă, ai apărut înapoi la Londra şi te-ai târât drept în patul lui. Iar acum, încerci să-mi spui că te-ai culcat cu el, crezând că eu eram amanta lui. Dumnezeule! Ce fel de femeie eşti? o întrebă ea dispreţuitor.

— O femeie cu minţile făcute varză… bombăni Zoë. Nu ştiu de unde ai informaţia asta, dar n-am fugit cu niciun amant. Îl iubeam pe Justin la nebunie, dar descoperisem că el nu m-a iubit niciodată. De-asta l-am părăsit.

— Eşti nebună!

Jess îi privi lung faţa brăzdată de lacrimi şi ceva din expresia ei o făcu să ezite.

— Chiar crezi ceea ce spui!

— Ăsta-i adevărul.

Zoë închise un moment ochii, amintindu-şi de toate durerile şi deziluziile din trecut.

— Povesteşte-mi, îi ceru Jess, aşezându-se alături pe canapea. Vreau să aud vesiunea ta.

— Of, toate semnele erau clare…

Zoë oftă.

— Aveam motive să cred că Justin nu se însurase cu mine din dragoste, dar le-am respins ca pe nişte bârfe. Până în noaptea când am împlinit douăzeci şi unu de ani.

Şi, după ce începu, nu mai putu să se oprească; parcă s-ar fi spart un stăvilar şi, timp de un sfert de oră, îi spuse lui Justin totul – bârfele doamnei Blacket, retragerea lui Justin în muncă, doritoarele separate, până şi rezervele lui din relaţiile lor intime, până în noaptea dezvăluirilor lui Janet Ord. În cele din urmă, îi descrise întâlnirea fatală cu Justin, în California, când el îi spusese clar că nu voia s-o mai vadă niciodată.

— Oricât ar părea de incredibil, te cred, spuse Jess, clătinând din cap. Când mă întreb cum pot doi oameni inteligenţi să-şi încurce aşa vieţile,

îmi vine să-nnebunesc.

— Da, mă rog, îmi recunosc vina, spuse Zoë, cu un zâmbet abătut. Eram tânără şi vulnerabilă...

— Iar fratele meu e un prost reprimat, o întrerupse Jess. Ascultă, Zoë, ştiu că Justin te iubeşte. Mi-a vorbit mult despre tine, înainte de a vă căsători. Ani de zile, ai fost singurul lui subiect de conversaţie. Până şi în cabinetul de avocatură a unchiului tău a intrat numai pentru ca să-i crească şansele ca peţitor.

— Dar dintotdeauna a vrut să fie judecător!

— Aiurea, îl pasiona dreptul internaţional, însă a renunţat pentru tine. Te adora şi, fiind un romantic, îl îngrijora la nebunie diferenţa de vârstă dintre voi.

Mi-a spus despre ziua ta, când ai împlinit optsprezece ani, şi cum a venit la petrecere cu altă femeie, ca să fie nobil. Era convins că trebuia să-ţi lase şansa de a avea o carieră, de a cunoaşte mai bine lumea, înainte de a te aşeza la casa ta.

Zoë ar fi vrut s-o creadă dar, dacă era adevărat, de ce fusese Justin atât de reţinut în

relaţiile lor intime?

— De ce a vrut să avem dormitoare separate? întrebă ea, aproape fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare.

— Cred că pot să ghicesc, răspunse Jess. Ce ţi-a spus despre părinţii noştri?

— Nu prea multe – doar că mama lui a murit la naştere, iar tatăl lui s-a recăsătorit. Iar mama lui vitregă a murit când Justin era adolescent, urmată la scurt timp de tatăl lui.

— Tata a fost spaniol, spuse Jess, şi s-a stabilit la Londra în tinereţe. A cunoscut-o pe mama într-un restaurant de-ale lui. Era balerină – mică, delicată, semăna puţin cu tine, atâta doar că era brunetă. Justin avea numai cincisprezece ani când s-a întâmplat… un ţipăt în noapte. S-a repezit în camera părinţilor noştri, şi l-a găsit pe tata lângă pat. Mama murise de inimă. Murise…

Ezită o clipă.

— …în timpul *actului…*

— O, Doamne! exclamă Zoë.

— Exact la fel am reacţionat şi eu. Dar Justin

era la o vârstă foarte impresionabilă. Stânjenit de sexualitatea părinţilor lui, a fost îngrozit şi dezgustat, şi l-a acuzat pe tata de moartea mamei. L-am auzit strigând la el că ar fi trebuit să se controleze, să nu se lase dominat de instincte…

Schimbară o privire ironică.

— Naivităţile tinereţii, comentă răutăcios Jess, înainte de a continua. Nu sunt psihiatră, dar îmi cunosc fratele. A avut amante de-a lungul anilor – nu multe, dar toate erau adevărate amazoane – până la tine. Când te-a cunoscut, mi-a scris că erai abia un copil, însă chiar şi atunci se simţea obsedat de tine, convins că aveai nevoie de îngrijire… După nuntă, când am venit la Londra, cu speranţa să-mi cunosc noua cumnată, l-am găsit pe Justin complet distrus, fiindcă-l părăsiseşi. În ultima zi, te-a urmărit până la aeroport, unde te-a văzut în braţele prietenului tău american şi a crezut că aveai un amant, că-l trădaseşi…

— Niciodată nu l-am…! strigă Zoë.

— Degeaba-mi spui mie asta, pe *Justin* trebuie să-l convingi. Deşi, sinceră să fiu, aveam

impresia că v-aţi rezolvat disensiunile. Dar, după mutra pe care o făcea în seara asta, se pare că iar l-ai doborât la pământ.

— Nu… doar orgoliul i l-am doborât, poate…

Şi, din câteva fraze succinte, Zoë îi explică despre încercarea ei de a-l seduce pe Justin pentru a rămâne gravidă şi cum descoperise el adevărul.

Spre uimirea ei, Jess izbucni în râs.

— Dumnezeule, ce figuri sunteţi!

— Scuză-mă dacă nu găsesc nimic amuzant, replică Zoë sarcastic. Bărbatul pe care-l iubesc vrea să divorţeze de mine. Asta nu-i de râs, e de plâns.

— Dar nu-ţi dai seama? Iubitul meu frate, îngrozit de propria lui putere, era hotărât să te menajeze, iar tu, o mână de om, ai fost la fel de hotărâtă să te culci cu el – şi uite cine-a învins! E de râsul lumii! Eşti la fel de tare ca el, dacă nu chiar mai puternică. Sunteţi un cuplu grozav. Sau veţi fi, dacă ajungeţi la o înţelegere.

Chicotitul lui Jess se sfârşi într-un căscat zdravăn.

— Eu mă duc la culcare. Dacă vrei să-mi urmezi sfatul, Zoë, îţi sugerez să-l seduci din nou pe fratele meu, de data asta numai pentru tine.

Şi, cu aceste cuvinte, se ridică şi ieşi din cameră.

Mult timp, Zoë privi spre flăcările din cămin fără să le vadă, reluând în minte conversaţia cu Zoë. Avea sens şi explica multe despre trecut. Dacă o credea…

Ridicându-se, porni încet spre etaj.

* * *

— Justin? începu Zoë cu voce nesigură, strângând pumnii ca să-şi stăpânească tremurul.

Justin stătea rezemat de perne, cu o carte în mână. Avea pieptul gol, iar pătura din pătrate cusute manual îl acoperea până la mijloc.

— Zoë.

Privindu-i chipul, Zoë tresări la vederea expresiei de furie rece din ochii lui.

— Asta-i camera mea… murmură ea pe un

ton defensiv.

— Posesiunea reprezintă nouă zecimi din lege, răspunse el sarcastic, iar aseară ai dat clar de înţeles că preferai să dormi cu fiul nostru. Dacă-ţi imaginezi o clipă c-am să fac schimb de locuri cu tine, ca să mă culc în patul ăla suprapus, poţi s-aştepţi.

— Nu, vreau să zic, m-am gândit…

Se împiedica în cuvinte, dar Justin vorbea atât de distant şi rece încât nu avea idee cum să continue.

— Mai lasă-le-ncolo de gânduri. M-am săturat de gândurile tale machiavellice pe ziua de azi, o informă el dur. A avut grijă doctoriţa Lark.

— Despre asta voiam să vorbesc… vreau să spun, n-am…

Nu putu rosti cuvintele: „vrut să te seduc”; în fond o făcuse.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Du-te să te culci, cazi de pe picioare.

Justin îşi luă cartea şi citi mai departe. O alungase… Cu umerii căzuţi, Zoë dădu să se

întoarcă spre uşă, apoi se opri. Nu, fir-ar să fie! N-avea să plece cu coada-ntre picioare. Justin o trimisese să se culce, şi exact asta avea de gând să facă.

Răsucindu-se pe călcâie, cu o lucire de emoţie crescândă în ochi, o luă la fugă spre pat. Halatul de prosop îi căzu pe covor, iar Zoë, ridicând cu o mână colţul păturii, sări în aşternut.

— Ce naiba...?!? mugi Justin.

Cartea zbură prin aer, în timp ce Justin se ridica în capul oaselor, privind-o cu uimire neîncrezătoare.

— Ce te-a apucat?

— Mi-ai spus să mă culc, răspunse ea cu nevinovăţie, punându-i o mână pe abdomen.

Îi simţi muşchii încordându-se, iar mâna lui o prinse de încheietura mâinii.

— Nu te speria, Justin, îi spuse dulce, cu ochii scăpărându-i jucăuş, hotărâtă să profite de avantajul de a-l fi luat prin surprindere. Nu-ţi fac nimic.

— Nici n-am să-ţi mai dau ocazia, replică el

aspru, ţintuind-o pe pat. Ţi-am promis că voi încerca să-l salvez pe fiul nostru. Am acceptat să divorţez de tine. La naiba, Zoë, ce mai vrei de la mine?

Zoë îi privi chipul neînduplecat, iar respiraţia i se opri în gât. Dar arăta nu numai furios, ci şi obosit. Cearcănele de sub ochi îi erau accentuate de încordarea pielii întinse peste pometţii proeminenţi.

— Răspunde-mi, fir-ai să fii!

— Nimic… şopti ea.

Şi, adunându-şi ultimele vestigii de curaj, adăugă:

— De fapt, nici divorţul nu-l vreau. Vreau să rămân cu tine – în patul tău, în viaţa ta.

Simţea sângele vâjâindu-i prin urechi; atingerea trupului lui dur şi gol era primejdios de excitantă.

Justin se retrase, privind-o cu ochii întredeschişi.

— Şi vrei să te cred? întrebă el cu cinism sec. Mă întreb ce mai urmăreşti acum…

Se aplecă încet spre ea. Şocant, limba lui îi mângâie un sfârc încordat, înainte de a ridica din nou capul, întrebând cu glas mătăsos.

— Sau mă laşi să ghicesc?

— Numai pe tine… şopti Zoë.

— Curios, parcă-mi amintesc că aseară abia aşteptai să scapi de mine, dar vinerea trecută nu ştiai cum să ajungi mai repede în patul meu.

Ochii îi luciră batjocoritor.

— Am fost măgulit, până azi, când am descoperit că mă foloseai doar ca pe un taur de montă.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun adevărul… să am încredere în tine, recunoscu ea.

Justin, însă, nu se lăsă înduplecat.

— Da, fir-ar să fie, da, aşa ar fi trebuit!

Înjură iar, într-o nouă răbufnire de furie, sfredelindu-i ochii cu o privire arzătoare. Dar, văzându-i privirea neajutorată, trase adânc aer în piept, încordându-se, şi-şi regăsi controlul.

— Am avut timp să mă gândesc şi, cinstit vorbind, nu te pot condamna că m-ai folosit. Nu-mi

convine, dar ai avut cel mai legitim motiv din lume – pe Val.

Îşi mişcă piciorul încet, frecându-i excitant coapsa, în timp ce continua să-i susţină privirea.

— Dar acum, în seara asta, spui că mă doreşti. Ciudat, din partea unei neveste care a fugit cu alt bărbat. O nevastă pe care n-am văzut-o ani de zile. O femeie care s-a silit să se culce cu mine ca să salveze viaţa unui copil.

Pe chipul lui se citea dispreţul, în timp ce o măsura cu ochi duri.

— Nu-s chiar idiot de-a binelea, Zoë. Haide, spune-mi: de ce?

Nu-i mai rămânea decât să-şi dezgolească sufletul, să se expună ridiculizărilor lui – dar avea să încerce.

— Fiindcă te iubesc. Întotdeauna te-am iubit, răspunse ea cu curaj, punându-şi mâna pe pieptul lui lat.

— Şi vrei să te cred, şi să te strâng la piept? De-asta ai venit aici?

Batjocura din glasul lui era evidentă, dar Zoë

nu se lăsă descurajată.

— Nu, nu mă aştept să mă crezi, dar sunt hotărâtă să te conving în cele din urmă, spuse ea, ascunzându-şi frica.

— De ce te-aş crede? Fata cu care m-am însurat eu n-ar fi îndrăznit niciodată să seducă un bărbat, aşa cum ai făcut tu cu mine săptămâna trecută.

— Iar bărbatul cu care m-am măritat eu nu m-ar fi lăsat, replică ea sec. Întotdeauna ai fost stăpân pe situaţie, controlat, reţinut. Chiar credeai că nu-mi dădeam seama, oricât eram de tânără şi neştiutoare?

— Şi te deranja? întrebă el repede, cu o roşeaţă închisă acoperindu-i obrajii. Doreai mai mult?

— Da, răspunse ea simplu. Dar eram prea tânără şi prea impresionată de tine ca să-ţi spun, iar după ce unchiul a murit, ai devenit şi mai retras; munceai tot timpul şi nu păreai să mai ai deloc nevoie de mine. Dar în seara asta am aflat ce la Jess că te considerai prea bătrân pentru

mine… că încercai să fii nobil… Ştiu cum a murit mama ta, şi voiai să mă menajezi… să te porţi cu consideraţie…

Vorbea fără şir, dar nu se mai putea opri; era prea speriată. Dacă făcuse o greşeală, iar lui Justin nu-i păsa de ea?

— Să te bată Dumnezeu, Zoë! De ce, o, de ce nu mi-ai spus toate astea până acum?

Gura i se prăvăli peste a ei, sărutând-o ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze toată.

Când putu în sfârşit să respire, Zoë îi privi năucită ochii strălucitori.

— Ai idee prin ce chinuri treceam, plecând de lângă tine în fiecare seară? gemu el. Eram prea îngrozit să rămân cu tine, fiindcă n-aveam încredere că mă puteam stăpâni să te ating iar şi iar şi iar…

Înălţă capul, cu gura arcuindu-i-se într-un zâmbet auto-ironic.

— Dumnezeule, Zoë! Erai muza mea, idolul meu, din prima clipă când te-am văzut. Mă înspăimântai. Era de ajuns să mă uit la tine ca să

te doresc, şi ştiam că dacă te atingeam ai fi fost pierdută. Erai, şi încă mai eşti, tot ce mi-am dorit vreodată. Te iubeam, dar mi-era frică să nu te pierd. Erai atât de mică, de tânără, de nevinovată…

— Nu te-ai însurat cu mine fiindcă aşa a vrut unchiul Bertie? oftă ea, închizând ochii şi căutându-i gura cu buzele.

— Nu, Zoë.

Justin se rezemă într-un cot, privindu-i faţa înroşită şi nedumerită.

— Mai întâi, n-a avut aproape nicio legătură cu mama mea. De fapt, unii oameni ar putea spune că procedam frumos.

Chicoti.

— Dar Bertie a fost implicat şi el.

— Nu e nevoie să-mi spui, murmură Zoë, nesigură că voia să ştie tot adevărul.

— Taci şi ascultă, Zoë. Jess a avut dreptate, într-un fel. Am adus-o pe Janet la ziua ta dintr-un sentiment de nobleţe debusolat, dar mi-a fost de ajuns să te văd o dată în cămaşa aia de noapte

sumară, şi s-a zis cu mine. Am fost sigur că te alungasem pentru totdeauna şi nu sunt mândru că, în următoarele câteva luni, am avut o scurtă legătură cu Janet. N-a însemnat nimic pentru mine şi s-a terminat curând. Până la urmă, i-am mărturisit lui Bertie ce simţeam pentru tine şi faptul că mă temeam să nu te fi pierdut pentru totdeauna. Mi-a răspuns să nu mai fiu atât de pesimist.

— Deci, ai discutat cu unchiul Bertie despre mine, spuse prudentă Zoë.

— Bineînţeles! Şi de-asta, când m-ai acuzat, n-am putut să neg, dar nu din motivul la care te-ai gândit tu. Bertie era un păsăroi bătrân şi viclean şi m-a sfătuit să mai aştept un an, doi, să te las să-ţi termini studiile şi să te mai maturizezi puţin, apoi să încerc din nou, mai rezervat de astă dată.

— Înţeleg… cred.

— Te iubea enorm, Zoë – aproape la fel de mult ca mine – iar eu, ca prostul, i-am urmat sfatul – mai târziu, când ne-am logodit. El propusese să folosim apartamentul conjugal. Credea că dacă te

iau cu binişorul, dacă-mi stăpânesc instinctele…

Zâmbi amar.

— Ei bine, restul îl ştii. S-a întors împotriva mea în cel mai spectaculos fel.

Remobilarea apartamentului conjugal fusese darul de nuntă al unchiului ei; uitase.

— Iar eu credeam că nu ţineai la mine, când tu doar mă considerai prea tânără, prea fragilă…

Îi atinse chipul puternic cu o mână.

— Şi am lăsat ca nesiguranţa şi bârfele să mă alunge de lângă tine, conchise ea cu tristeţe.

Justin o privi înverşunat.

— Eşti sigură că numai astea te-au pus pe fugă? Nu chipeşul texan, valentinul tău secret?

— Întotdeauna crezusem că tu-mi trimiteai valentinele.

— Te-am urmărit în ultima zi; v-am văzut la aeroport.

— Jur că doar printr-o coincidenţă m-am întâlnit cu Wayne la plecare.

Justin îi prinse mâna într-a lui, strângându-i dureros degetele.

— Şi tot dintr-o coincidenţă ai locuit în casa lui? întrebă el cu o undă de cruzime.

— Nu, din necesitate. A trebuit să aştept până mi se rezolva situaţia financiară, şi nu aveam unde să mă duc. Fără tine, eram o epavă. Dar Wayne şi cu mine n-am fost niciodată altceva decât prieteni.

Încet, strânsoarea mâinii lui se destinse.

— Te cred, Zoë, spuse el cu glas gros.

Şi o sărută prelung, tandru. Luând-o în braţe, se întoarse pe spate, cu ea deasupra.

— N-am încotro, gemu, în timp ce o săruta din nou, cu o dulceaţă dureroasă. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Zoë îi privi chipul frumos, cu ochi mari şi rugători.

— Te-am lăsat să crezi că Wayne era amantul meu fiindcă te-ai purtat atât de rece, când ai venit în California.

Se cutremură, amintindu-şi durerea acelor clipe.

— Erai atât de distant, şi ai spus că nu voiai

să mă mai vezi niciodată…

— Te-am minţit; venisem să te aduc acasă, dar când te-am văzut în casa lui, am fost atât de rănit şi furios, încât abia am mai putut vorbi. Trebuia să plec cât mai repede.

— Dar ai refuzat să divorţezi de mine.

Justin se încordă dintr-odată, privind-o cu asprime.

— Te iubesc, aş face orice pentru tine, dar nu-s chiar atât de generos încât să-i ofer altui bărbat iubirea vieţii mele.

— Şi cu hârtiile pe care le-am semnat atunci ce-a fost? întrebă Zoë.

Crispat, Justin se uită la ea cu ochi neguroşi.

— Când a murit Bertie, şi s-a citit testamentul…

— Ai fost supărat că nu-ţi lăsase niciun ban.

— Pentru Dumnezeu, Zoë! Lasă-mă să termin. N-am vrut niciodată banii lui, dar am fost surprins să văd cât de puţin îţi lăsase ţie. Ştiam că impozitul îi va înghiţi pe cei mai mulţi, însă pentru mine nu conta. Ştiam că dorinţa lui cea mai mare

era ca noi doi să locuim la Black Gables şi câştigam destul ca s-o putem face în continuare. Dar pe urmă, tu te-ai hotărât să vinzi casa.

— Nu tocmai, răspunse ea încet, cam ruşinată. Credeam doar că aşa ne-ar fi mai simplu să folosim acelaşi dormitor.

Justin îi aruncă o privire de amuzament răutăcios.

— O măsură cam disperată, pe care n-am înţeles-o, la vremea ei.

Apoi redeveni serios.

— Nu ţi-aş fi putut refuza nimic, dar nu suportam nici să te văd pierzând casa pentru totdeauna. Aşa că am muncit zi şi noapte – şi ceva pe deasupra – încercând să adun destul capital ca să cumpăr casă, în speranţa că mai târziu, după ce aveam copii, ai fi vrut să ne întoarcem.

— Ai fi făcut asta pentru mine? întrebă încet Zoë, clătinând din cap, uimită de generozitatea lui.

— Am şi făcut-o.

— Ce spui…?

După ce-i mai privi un moment ochii

nedumeriţi, Justin râse răutăcios.

— N-ai citit niciun cuvânt din hârtiile pe care le-ai semnat la Malibu, nu-i aşa? La fel cum nu te-ai atins nici de banii pe care i-am plătit avocatului tău din New York în fiecare lună.

— Într-adevăr, recunoscu era.

Gura lui se arcui într-un zâmbet.

— Să nu te schimbi niciodată, iubito.

O sărută, apoi spuse:

— Am cumpărat Black Gables, după care am aşteptat ani de zile să te întorci. Aranjasem să fiu liber în luna asta, tocmai ca să vin să te caut.

Inima lui Zoë se opri în loc; îl privi lung, cu buzele întredeschise de uimire.

— Ai făcut asta pentru…?

— Da, afirmă el, cu un sărut prelung, stăruitor, şi nu peste mult oftaturile şi sunetele înăbuşite ale dragostei se răspândiră în noapte.

— Sfârşit